

Giới thiệu Người Điều Khiển Tâm Lý

Truyện Người Điều Khiển Tâm Lý của tác giả Dục Tô Thức Q ụy là câu chuyện ngôn tình đô thị có nhiều tình tiết hấp dẫn trong câu chuyện.

Nữ chính là tổ trưởng của một tổ điều tra đặc biệt, chuyên gia phân tích tâm lý nhân vật cũng như tâm lý của những kẻ gây án để phá án.

Mời các bạn cùng cô ấy phá án nhé.

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chương 1

Tôi không xứng có được ánh sáng nhưng tôi có thể làm chủ bóng đêm

Sáng sớm thứ hai, Triệu Cường trong miệng ngậm bánh bao, trong tay cầm ly sữa đậu nành nóng hổi thành thói đi vào văn phòng.

Vừa định cùng mọi người bên trong nói “chào buổi sáng”, rút cuộc vừa đi vào, Triệu Cường liền cảm giác được không bình thường, chính là không khí trong phòng có vẻ xuống thấp, anh thấy có chút kỳ lạ, còn cố ý lùi lại phía sau vài bước nhìn lên bảng cửa chính – Đội Điều Tra Đặc Biệt, đứng rồi mà, anh không đi nhầm phòng, không phải trước đó họ vừa mới phá được vụ án Taxi giết người liên hoàn, còn chuẩn bị được khen thưởng, sao không khí lại kỳ quái như vậy, không lẽ lại có vụ án khó mới? Nhưng lại không nhận được điện thoại của đội trưởng?

Triệu Cường nghĩ cũng không hiểu, lấy tay vò đầu, lại vào văn phòng nhìn lướt qua, thấy các thành viên vốn rất sôi nổi lại yên tĩnh ngồi làm việc, ngay cả Lam Tiêu Nhã lúc nào cũng ở phòng pháp y hôm nay cũng ngồi ở bàn làm việc, đang cẩn thận nhìn xuống không biết nhìn cái gì?

Muốn biết rõ tình huống này nên Triệu Cường đi vào bên trong, do bị bầu không khí này ảnh hưởng nên bước đi cũng đặc biệt nhẹ nhàng, anh ngồi vào vị trí của mình, đem ghế kéo đến cách vách bàn làm việc của Lam Tiêu Nhã, Lam Tiêu Nhã lúc này đang nhìn xuống nên không phát giác ra chuyện gì.

Triệu Cường nhìn theo hướng của Lam Tiêu Nhã nhưng vẫn không hiểu, vì thế lấy tay vò Lam Tiêu Nhã muốn hỏi xảy ra chuyện gì, ai ngờ làm Lam Tiêu Nhã sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, làm Triệu Cường có chút kinh ngạc, nhưng ngay lập tức đem cô nàng ấn lại vào ghế.

Lam Tiêu Nhã bình tĩnh lại thấy rõ người phía sau, đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, sau đó liền thấp giọng mắng: “Triệu Cường cậu muốn chết hả, muốn hù chết tôi à?”

Triệu Cường thấy Lam Tiêu Nhã đúng là bị dọa nên chạy đến cười lạnh: “Ồ! bà chị của tôi ơi, tôi không nghĩ chị sẽ bị dọa đến như vậy, khi chị nhìn thấy bộ xương khô mà vẫn có thể cười được, không lẽ trình độ chỉ được đến đó thôi à?”

“Có thể giống nhau sao? Cậu có biết người có thể hù chết người đó”, Lam Tiêu Nhã nhìn anh với ánh mắt xem thường, đoạt lấy cốc sữa đậu nành trong tay anh, đưa lên miệng hút.

Triệu Cường thấy sữa đậu nành bị giành đi, bĩu môi nói: “Chị nói đúng rồi, nhưng hiện tại có việc gì vậy? Sao không khí lại áp lực như vậy?”

Lam Tiêu Nhã miệng hút sữa đậu nành, hướng cảm về phía văn phòng: “Cục trưởng Cung sáng sớm đã tìm đội trưởng Tần, không biết nói chuyện gì mà sắc mặt của đội trưởng ngày càng kém.”

Cách đó không xa, Thạch Nguyên Phi vừa thấy Triệu Cường cũng kéo ghế lại gần nói: “Đúng vậy, lúc này bạn nhỏ Đường Dật đi vào định tặng trà cho đội trưởng, kết quả bị đội trưởng đuổi ra ngoài.”

“Không phải chứ!”, Triệu Cường nuốt nước miếng, quay đầu liền thấy Đường Dật đang ngồi ở một góc bị đá kích đến mức đại ra, bên đó Hồng Mi đang an ủi, Triệu Cường nhìn chút rồi nói: “Hình như đây là lần đầu tiên bạn nhỏ Tiểu Dật bị đội trưởng mắng phải không?”

Ba người nhìn Đường Dật, vẻ mặt đồng tình, phải biết rằng đội trưởng Tần Uyên của bọn họ, người mà lần đầu biết anh, chắc chắn sẽ cho rằng anh là một người đàn ông hoàn hảo, bề ngoài anh tuấn, đáng người cao lớn, gia thế lại tốt, hơn nữa tuổi còn trẻ nhưng phá được nhiều vụ án, một năm trước, cục trưởng thành lập đội điều tra đặc biệt để chuyên xử lý các vụ án khó còn đặc biệt bổ nhiệm anh làm đội trưởng.

Nhưng sau khi ở chung một thời gian sẽ phát hiện, hình tượng và tính cách của Tần Uyên hoàn toàn không phù hợp, tính cách anh kỳ lạ, lại có chút nóng nảy, toàn cục ngoài cục trưởng thì không ai có thể áp chế được anh, nhưng anh đối với công việc thì rất nghiêm túc, là một người cuồng công việc. Cho nên nếu bạn làm việc có vấn đề gì, không cần biết là nam hay nữ, đặc biệt là lúc có án lớn, thời điểm áp lực nhất, thì phải nói bạn thật bất hạnh, bạn xong rồi, nếu tâm lý bạn yếu một chút, đội trưởng Tần sẽ đem bạn nắn đến mức bạn thấy mình là “nghiệp chương nặng nề”, cho nên các cô gái trong cục dù có si mê anh đến mức nào, nhìn người khác bị anh nắn cũng hoàn toàn chặt đứt suy nghĩ này.

Thạch Nguyên Phi thu hồi ánh mắt rồi thấp giọng nói: "Đứng rồi, nhìn người ngồi bên kia có một cô bé theo cục trưởng đến."

"Cô bé.", Triệu Cường lại cảm thấy buồn bực, khi nãy anh còn đang bối rối, đừng nói đến cô bé, ngay cả chính mình còn chưa nhìn đến.

Lam Tiêu Nhã thấy bộ dạng mờ mịt của anh khẳng định là không chú ý tới, nâng tay trái thuận tiện đánh và gáy của anh, chỉ vào chỗ cửa nói: "Mất mù à? Không phải người ta ngồi cạnh cửa đó sao?"

Triệu Cường nhìn theo hướng ngón tay của Lam Tiêu Nhã, quả nhiên có một cô bé ngồi trên ghế, mặc áo màu trắng phôi màu đen, sóng vai thẳng, tóc mái ngang, vóc dáng nhỏ bé gầy guộc, cơ bản không có cảm giác tồn tại, Triệu Cường này chính là loại thần kinh thô, tự nhiên sẽ không chú ý đến người nhỏ bé.

Triệu Cường nhìn chằm chằm này cô bé nhìn trong chốc lát, càng nhìn càng cảm thấy kỳ lạ không nói được nên lời.

Thạch Nguyên Phi thấy vậy thì đẩy anh, rồi nói: "Triệu Cường sao vậy? Nhìn cô bé đó đến ngu luôn rồi à?"

"Đi, đi." Triệu Cường không để ý tới anh, lại nhìn trong chốc lát nhìn được mở miệng nói: "Ồi, nói thật, mọi người xem này cô bé này tại sao vẫn không nhúc nhích chỉ nhìn chằm chằm máy đánh chữ, nhìn thấy có chút dọa người nha."

Máy đánh chữ cạnh cửa đang hoạt động, đung đưa không ngừng, mà cô bé kia nhìn mà sắc mặt không có gì thay đổi, không biết suy nghĩ gì mà chăm chú đến như vậy?

Thạch Nguyên Phi nhìn một lát rồi chà xát cánh tay: "Cậu nói cũng đúng, không biết cô bé này có thân phận gì nhỉ? Có phải là con gái của cục trưởng không?"

"Không thể nào, cục trưởng có một đứa con trai, năm nay sẽ thi vào trường cao đẳng." Lam Tiêu Nhã trực tiếp phủ nhận phán đoán của Thạch Nguyên Phi.

Giây tiếp theo Triệu Cường mạnh mẽ nói: "Không chừng là con gái riêng thì sao?"

Lời vừa ra khỏi miệng, tay trái của Lam Tiêu Nhã liền đánh vào gáy anh: "Có giỏi thì đến trước mặt cục trưởng hỏi, xem ông ấy có mắng cậu chết không?"

Triệu Cường sờ đầu nghĩ thầm, anh cũng chỉ thuận miệng thôi mà.

Lúc này phía trong cửa có tiếng mở ra, tổ bắt quái ba người giạt mình chạy tách ra, ai cũng về chỗ mình, cuối đầu đọc hồ sơ.

Cục trưởng Cung đi ra trước, vẻ mặt tươi cười theo sau là Tần Uyên mặt thâm trầm, mọi người vừa nhìn dù không biết trước đó họ nói việc gì, nhưng kết quả cuối cùng chính mình sẽ bị đội trưởng trách phạt.

"Nào, tất cả thành viên tổ điều tra đặc biệt chú ý một chút, từ hôm nay đội của mọi người sẽ có thành viên mới gia nhập."

Cục trưởng Cung nói một tiếng, tất cả thành viên đều hiểu được, xem ra cục trưởng đã cứng rắn đề cử thành viên, không trách được mặt đội trưởng đen như vậy, phải biết khi đội điều tra đặc biệt mới thành lập, đội trưởng có nói tất cả thành viên trong đội đều do anh quyết định, đây chính là điều kiện để anh đồng ý làm đội trưởng của đội.

Ai cũng tò mò về thành viên mới tham gia là ai, cục trưởng Cung hướng về phía trước cửa gọi: "Mộc Cửu, đến đây."

Triệu Cường thầm nghĩ, chắc không phải là cô bé ngồi đằng kia chứ? Anh quay đầu lại thấy cô ấy vẫn ngồi yên chăm chú nhìn máy đánh chữ, anh lại nghĩ, cũng đúng mà, sao có thể là cô bé đó, nhìn qua không biết đã trưởng thành hay chưa, tay chân thì nhỏ bé, đầu có giống cảnh sát, giống người bị hại hơn.

"Mộc Cửu, Mộc Cửu!", cục trưởng Cung thấy cô không có phản ứng, lại gọi thêm vài tiếng.

Lúc này, cô bé đó bắt đầu phản ứng, quay đầu, con ngươi đen nhánh yên lặng nhìn phía trước, ánh mắt trống rỗng không thay đổi, chăm chú nhìn mọi người, cô chậm rãi đứng lên, bình thản nói: "Tôi là Mộc Cửu."

Tất cả thành viên thấy Mộc Cửu chưa hoàn hồn nên nhất thời cả đội rơi vào không khí im lặng ngẩn ngui, nhưng Triệu Cường lại nhanh miệng nói ra nghi vấn của mình: "Cô gái này nhìn có vẻ là chưa trưởng thành mà."

Cục trưởng Cung liếc mắt nhìn Triệu Cường, ngay sau đó lập tức lên tiếng, tiếp tục giới thiệu về Mộc Cửu: "Mộc Cửu năm nay hai mươi tuổi, cô ấy nhỏ tuổi nhưng đã là tiến sĩ tâm lý tội phạm, sẽ giúp mọi người rất nhiều trong việc phá án, từ hôm nay cô ấy chính thức gia nhập đội của mọi người."

20 tuổi? Tiến sĩ tâm lý tội phạm? Mọi người đều bị tin này đã kích hết rồi, phải biết rằng trong đội họ cũng có một thiên tài Đường Dật là tiến sĩ tốt nghiệp năm 24 tuổi, không nghĩ đến cô gái này chính là siêu cấp thiên tài thực sự tồn tại.

"Tần Uyên, Mộc Cửu tôi giao cho cậu", Mọi người còn chưa bình tĩnh lại thì cục trưởng Cung nói xong liền đi.

Tần Uyên đứng đó không nói gì, các thành viên cũng không dám tự tiện nói, Tần Uyên đưa mắt nhìn Mộc Cửu đứng ở chỗ cửa, đưa tay xoa ấn đường, hướng Thạch Nguyên Phi nói: "Thạch Đầu, cô ấy ngồi bên cạnh cậu. Tôi không cần biết cô có thân phận gì, nếu làm việc không tốt thì cho dù thế nào đi nữa tôi cũng sẽ đuổi cô ra ngoài", câu sau như là nói Mộc Cửu phải đi cửa sau mới được vào đây, Tần Uyên lâu nay nói chuyện không kiêng nể ai, nhưng bất ngờ là về mặt Mộc Cửu vẫn bình tĩnh, tựa như không có việc gì.

Đội Tần Uyên đi về phòng, mọi người đều nhẹ nhàng thờ ra, Hồng Mi thấy Mộc Cửu đứng lẻ loi một mình, có chút đau lòng, chính cô cũng là một người mẹ nên nổi lòng mầu tử, đi qua nhẹ nhàng nắm vai Mộc Cửu, dịu dàng nói: "Mộc Cửu, đừng lo lắng, đội trưởng ngoài miệng thì nghiêm khắc nhưng nếu em làm tốt việc của mình, anh ấy sẽ không làm khó em đâu. Đúng rồi, để chị giới thiệu cho em các thành viên trong đội."

Hồng Mi chỉ chính mình, "Chị là Hồng Mi, mọi người đều gọi là chị Mi, ở đây chị làm người liên lạc."

Mộc Cửu nghe xong ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, ngoan ngoãn kêu một tiếng: "Chị Mi."

Hồng Mi hướng cô cười, tiếp tục giới thiệu: "Chị gái xinh đẹp này là Lam Tiêu Nhã, là bác sĩ pháp y của đội chúng mình, em có thể gọi là chị Tiểu Nhã. Tiếp theo là người ngồi cạnh em, Thạch Nguyên Phi, là kỹ thuật viên, cao thủ máy tính, mọi người gọi cậu ấy là Thạch Đầu, em có thể gọi là anh Thạch. Còn người khỏe mạnh kháu khỉnh này là Triệu Cường, trước đây trong đội đặc công, thân thủ cậu ấy tốt lắm. Người đẹp trai lạnh lùng kia là tay bắn tỉa, tên là Trần Mặc. Cuối cùng là Đường Dật tuổi cũng xấp xỉ với em, là tiền sĩ kỹ thuật, trước đây là người nhỏ tuổi nhất, hiện tại em đến đây thì đội chúng ta có hai thiên tài rồi."

Mộc Cửu nghe xong thì lần lượt chào từng người, vẫn với ngữ điệu bình thản, mọi người đều cảm giác vị tiền sĩ tâm lý này có chút không giống người thường hay là nói có chỗ kỳ lạ, nhìn bề ngoài cô ấy như là búp bê người máy, ngay cả nói chuyện về mặt cũng không dao động.

Triệu Cường nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, đột nhiên vỗ tay một cái nói: "Đúng rồi, Mộc Cửu là tiền sĩ tâm lý học tội phạm, có phải trong lòng chúng tôi nghĩ gì hoặc là chúng tôi là người như thế nào, cô đều biết hết phải không?" Triệu Cường nhắc tới, mặt các thành viên khác cũng trở nên hứng thú, dù sao họ cũng chưa từng tiếp xúc với người chuyên phân tích tâm lý, chỉ có nhìn thấy trong phim truyền hình, cảm thấy rất lợi hại.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người chờ mong nhìn Mộc Cửu, mà cô bị mọi người vây quanh bên giường đôi mắt đen nhánh nhìn mọi người, chậm rãi mở miệng: "Tôi không thể phân tích người bên cạnh mình."

Mộc Cửu thẳng thắn cự tuyệt làm cho không khí trở nên có chút ngưng ngừng, Hồng Mi thấy vậy vội vàng lên tiếng: "Thật là, Mộc Cửu người ta chủ yếu là nghiên cứu tâm lý tội phạm, mọi người muốn bị coi là tội phạm để nghiên cứu à?"

Hồng Mi nói lí do từ chối như nói đùa làm cho mọi người cười rộ lên, xem như hóa giải việc vừa rồi, "Được rồi, mọi người đừng vây quanh Mộc Cửu nữa, đi làm việc của mình đi, Thạch Đầu, cậu ngồi bên cạnh cô ấy, có gì thì giúp đỡ cô ấy nha."

"Tuân mệnh, chị Mi." Thạch Nguyên Phi trở lại vị trí, thấy Mộc Cửu cũng đã ngồi trên ghế bên cạnh, liền chỉ lên bàn máy tính của cô, "Mộc Cửu mở máy tính trước đi, tôi gửi cho cô chút tư liệu."

Mộc Cửu nhìn chằm chằm cái hình chữ nhật đen tuyền, hỏi: "Máy tính là cái gì?"

"A?" Mộc Cửu làm cho một chuyên gia máy tính phải suy nghĩ, anh đem những lời này nói lại hai lần vẫn không hiểu được những lời này có nghĩa gì, chỉ có thể nói: "Đây là máy tính của cô, cô có thể dùng tự nhiên."

Mộc Cửu quay đầu, "Tôi thật vô dụng."

". . . ." Thạch Nguyên Phi sững sốt trong chốc lát mới tìm được giọng nói của mình, khi Mộc Cửu nói lời này thì ánh mắt u tối nhìn thẳng vào mắt anh, Thạch Nguyên Phi nhìn cô trong chốc lát cũng không nhìn ra được là cô đang nói đùa, "Cô không có vô dụng." Mộc Cửu kiên định lắc đầu.

"Kia, kia, cô không biết khởi động máy tính sao?" Thạch Nguyên Phi bị giật mình nói chuyện có chút nói lắp, nghĩ thầm cô gái này là người cổ đại hay là người ngoài hành tinh, làm tiền sĩ rồi mà sao vẫn chưa từng sử dụng máy tính.

Đối mặt với vấn đề của Thạch Nguyên Phi, Mộc Cửu đột nhiên đứng lên, mắt nhìn bốn phía, sau đó nhấc chân "Phanh."

". . . ." Thạch Nguyên Phi nhìn một màn bất ngờ này, cảm thấy gân xanh nổi hết lên trán, nửa ngày, anh nhảy dựng lên rống với người ngồi cách đó không xa: "Triệu Cường, đã nói với cậu nhiều lần là không được dùng chân khởi động máy!"

"Dương Lập mang theo một nhóm vào từ cửa trước, Vương Hải Phong mang những người còn lại đến cửa sau, chờ Vương Hải Phong vào vị trí thì liền tấn công vào."

Sau đó không lâu, tổng chỉ huy nghe xong bộ đàm nhóm Dương Lập đã đi đến.

Ra lệnh một tiếng, mọi người phá cửa vào, nhanh chóng tìm kiếm mỗi một phòng.

"Không có ai!"

"Không có ai!"

“Đội trưởng Dương, nơi này có cô bé toàn thân bị trói! Mau gọi bác sĩ và y tá đến đây!” Nam cảnh sát đem súng bỏ vào người, cởi bỏ dây thừng ra khỏi người cô bé, cùng cô bé nói chuyện: “Cô bé, có sao không? Đừng sợ, chú đến cứu con, lập tức đem con ra ngoài.”

Ánh mắt u tối của cô bé nhìn chú cảnh sát ngồi xổm phía trước mình, không nói gì, nam cảnh sát thấy vẻ mặt cô bé nghĩ là cô bé bị dọa, liền sờ sờ tóc cô, lấy con búp bê trên mặt đất nhét vào tay cô, cố gắng làm cho thanh âm của mình thật ôn hòa: “Cô bé tên là gì nhỉ?”

Nơi đáy mắt cô bé nổi lên một tia gọn sáng, chậm rãi hé miệng, thanh âm bằng phẳng: “Tiểu Cửu, con là Tiểu Cửu.”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Chương 2

Xé bỏ một tầng trói buộc, tôi giúp con phá kén thành bướm, để được tái sinh.

Tần Uyên ngồi xuống cài dây an toàn, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh vẫn không nhúc nhích, hai mắt nhìn thẳng phía trước, cau mày lạnh lùng nói: “Ở nhà tôi là ý của cô?”

“Đúng”, người bên cạnh trả lời ngắn gọn.

“Lý do.” Tuy rằng đã đáp ứng yêu cầu của cục trưởng, nhưng Tần Uyên vẫn muốn biết nguyên nhân cô gái này tới nhà mình ở. Mặc dù cô gái này không có nhà để về, cho cô chỗ ở là không thành vấn đề, nhưng anh ghét nhất là không hiểu được tâm tư của đối phương, chuyện gì cũng phải chính do đội trưởng Tần quyết định chính là nguyên tắc.

Mộc Cửu chớp mắt, quay đầu nhìn anh, Tần Uyên cũng không lảng tránh, chờ cô mở miệng.

“Trong nhà cục trưởng có cha, mẹ cùng đứa con, họ là người một nhà, tôi chỉ là người ngoài, không được tiện, hơn nữa không có cảm giác gia đình, cho nên tôi muốn ra ngoài ở, nhưng ở nơi khác thì cục trưởng lại lo lắng.”

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu trên mặt không có chút biểu cảm, nghe giọng của cô không lên không xuống, không có chút tình cảm, nhất thời có chút dờ khóc dở cười: “Đây là cục trưởng Cung chỉ cô nói.”

Mộc Cửu bị vạch trần cũng không quan tâm, thản nhiên đáp: “Phải”

Tần Uyên hừ nhẹ một tiếng, ngữ khí lãnh đạm, “Đáng tiếc đối với tôi lý do xúc động này cũng vô dụng.”

Mộc Cửu quay đầu lạnh nhạt nói: “Tôi biết, bất quá thử xem.”

Cứ như vậy bị đùa giỡn, đội trưởng Tần dùng sức xoa thái dương, bắt đầu hồi hận sáng nay đã đáp ứng với cục trưởng cho Mộc Cửu ở lại, nghe cục trưởng khen ngợi cô tiến sĩ này lên tận mây, nhưng cô lại không biết dùng máy tính, chưa từng sử dụng điện thoại di động và máy đánh chữ, cơ bản là không biết sử dụng sản phẩm khoa học kỹ thuật cùng đồ điện.

Đương nhiên đây không phải là điểm chính, làm cho Tần Uyên chú ý chính là không thể điều tra cô gái tên Mộc Cửu này, trừ việc biết cô năm nay hai mươi tuổi, là tiến sĩ tâm ý học tội phạm, còn những thư khác thì hoàn toàn không điều tra được.

Tần Uyên thờ dãi, liếc mắt nhìn Mộc Cửu nói: “Cài dây an toàn vào.”

Người ngồi bên cạnh kéo dây an toàn, tiếp tục lạnh nhạt nói: “Không biết.”

“Cái gì?”

Mộc Cửu chỉ mặt sau, giải thích: “Tôi thường ngồi phía sau xe của cục trưởng không cần cài, nhưng xe của anh không có chỗ phía sau, rất kì lạ.”

“Bởi vì xe của tôi là xe thể thao”, Tần Uyên cãi lại: “Cô rốt cuộc là người nào vậy?”, nhưng vẫn giúp cô mang dây an toàn vào.

Mộc Cửu cuối đầu thấy dây an toàn đã cài, thanh âm bình tĩnh nói: “Là người mới lấy lại được mạng sống.”

Sau khi Tần Uyên đi làm thì chuyển ra ngoài sống, nên nhà ba phòng ngủ, hai phòng làm việc chỉ có một mình anh ở, hơn nữa, ngoại trừ mẹ anh tới thăm thì chưa có người nào đến nhà của Tần Uyên, nếu trong đội có tụ họp thì chỉ đến nhà hàng, dù có là bạn gái trước đây anh cũng chưa từng mang về nhà, nên Mộc Cửu là người đầu tiên đến.

Tần Uyên là người rất sạch sẽ, phong cách trang trí phòng làm cho người ta có cảm giác đơn giản, sáng sủa, mỗi một đồ vật đều được bày biện ngay ngắn phù hợp, không có chút hỗn độn.

Tần Uyên vào cửa thì thay dép lê sau đó cất giày vào tủ, lấy ra một đôi dép mới cho Mộc Cửu.

Mộc Cửu cởi giày, sau đó mang vào đôi dép màu xám lớn hơn nhiều so với chân mình, lập tức đi vào trong, trên mặt không chút xấu hổ hay không khỏe.

“Cảm giác không giống so với ở nhà cục trưởng”, Mộc Cửu nhìn lướt qua phòng khách, cho ra kết luận.

“Được rồi, tới phòng của cô đi.” Tần Uyên cắt ngang đánh giá của Mộc Cửu về nhà của mình, đi qua phòng khách, chỉ vào cái phòng đối diện cô nói: “Đây vốn là phòng khách, nhưng đệm, chăn, dra giường đều sạch sẽ, trong phòng có phòng tắm, cô sắp xếp hành lý rồi ra đây tôi nói chút quy tắc.” Tần Uyên nói xong nghiêng người đi ra, giúp cô đóng cửa phòng lại.

Mộc Cửu nhìn thoáng qua cửa bị đóng, đem túi trên lưng đặt lên ghế, đồ đạc của cô thật rất ít, chỉ có vài bộ quần áo và một quyển sách có chút ó vàng, cô để quần áo vào tủ, đi trở về cầm quyển sách kia, dừng tại chỗ một chút, cuối cùng đặt ở đầu giường. Làm xong thì mở cửa ra ngoài.

Tần Uyên đã thay đồ ở nhà, Mộc Cửu thấy anh ngồi ở sofa xem tin tức, không nghĩ Mộc Cửu làm nhanh như vậy, ngẩng đầu nghi hoặc hỏi: “Thu xếp xong rồi à?”

“Ọc ọc...” bất ngờ trả lời anh là chuỗi âm thanh.

Mộc Cửu mở to đôi mắt đen nhìn anh chỉ vào bụng: “Tôi đói bụng.”

Tần Uyên bất đắc dĩ lắc đầu, bỏ điều khiển từ xa xuống, đứng dậy, “Đi, chúng ta ăn cơm trước, cô biết làm đồ ăn không?”

“Không”

“Cắt rau củ?”

“Không”

“Nấu canh?”

“Không”

“Nấu cơm?”

“Không”

Không nhận được nữa, “Vậy cô biết cái gì?”

“Ăn”

“.....”

Cuối cùng Tần Uyên chỉ có thể để cô làm việc đơn giản nhất rửa đồ ăn, anh thầm nghĩ “chắc là sẽ làm được chứ”, kết quả khi anh nhìn đến một thao có đủ loại rau củ quả ở trong nước, anh thiếu chút nữa súp đổ, “Cô đang làm gì vậy?”

Mộc Cửu ở một bên, ném rau qua một bên: “Rửa đồ ăn.”

“Đồ ăn không phải rửa như vậy sao?”, Tần Uyên cảm giác mình bị đầu đầu, phá án so với tình huống này ít nhiều còn thoải mái hơn, “Quên đi, để tôi làm cho, cô để đó đi, cô ở phòng khách ngắm ngời đi.”

Cuộc sống của Mộc Cửu đầy đủ nên cô không biết rửa đồ ăn thế nào cho đúng, cho nên nghe xong lời của Tần Uyên, cô để đồ ăn ở đó, mặt không chút thay đổi, rời phòng bếp, ra bàn ăn ngồi đợi.

Tần Uyên dùng một giờ làm ba món mặn, một món canh, bởi vì ở một mình hơn nửa không thích ăn đồ bên ngoài, cho nên chỉ cần không cần tăng ca, anh sẽ tự mình nấu cơm, tay nghề đương nhiên không tệ.

Nhìn Tần Uyên nhìn bàn đầy đồ ăn, cũng thấy đói bụng, Mộc Cửu bắt đầu cầm đũa ăn, Tần Uyên nhìn thoáng qua cũng không nói gì, ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Mộc Cửu rất nhanh giải quyết xong một chén cơm, buông đũa xuống, đem bát đẩy lên phía trước: “Cho... tôi thêm một chén nữa.”

“Ăn nữa hả?”, Tần Uyên dừng lại ở đĩa rau, ngẩng đầu nhìn cô, theo như anh được biết, một cô gái bình thường ăn một chén là đủ rồi, thậm chí ăn vài miếng đã bảo là no.

“Tôi chưa ăn no”, Mộc Cửu chỉ chỉ vào bụng mình.

Sau khi ăn xong hai chén đũa, Mộc Cửu buông đũa, vuốt bụng nhỏ lộ ra, cảm thấy mỹ mãn, đứng dậy chuẩn bị về phòng.

“Cô đợi chút, ngồi xuống đi, cô ở nơi nào cũng có quy tắc, tôi sẽ cho cô biết quy tắc ở đây. Thứ nhất, trừ phòng của mình cô không được đi đến nơi khác gồm phòng khách, thư phòng”, nghĩ đến cách rửa đồ ăn của cô, Tần Uyên vô cùng nhấn mạnh “đặc biệt là nhà bếp!”

“Thứ hai, phòng của cô phải dọn dẹp sạch sẽ, quần áo mỗi ngày phải giặt, tôi không muốn nhà mình bừa bộn.”

“Thứ ba, cô ở đây phải làm chút việc nhà, rửa chén hay lau bàn đều được, hiện tại làm liền đi, cô dọn chén đĩa sau đó đem hết đi rửa đi, cẩn thận đừng để bể.”

“Anh nói chuyện thật mâu thuẫn, tôi không thể đến phòng bếp thì làm sao rửa chén được.” Mộc Cửu mặt không chút thay đổi, đứng lên, “cẩn thận đừng để bể.”

?? ? ? ? ?

Ngày hôm sau Tần Uyên cùng Mộc Cửu một trước một sau vào văn phòng, mọi người một bên chào hỏi bọn họ, một bên nhìn chằm chằm xem sắc mặt đội trưởng nhà mình. Chờ đội trưởng vào phòng, tất cả mọi người vây quanh Mộc Cửu tìm hiểu tin tức.

Thạch Nguyên Phi: “Mộc Cửu à, ngày hôm qua cô ở nhà đội trưởng thật à?”

Mộc Cửu: “Ừ.”

Triệu Cường tiếp tục thêm vào không suy nghĩ nói: “Em gái à, đội trưởng có ngược đãi cô không, có cho cô ăn cơm no, ngủ ngon giấc không?”, mới nói xong, Thạch Nguyên Phi hung hăng đánh vào gáy anh: “Nói bậy bạ gì đó, đội trưởng chúng ta là người như vậy sao?”

Triệu Cường tủi thân xoa gáy nghĩ, sao ai cũng thích đánh vào gáy anh vậy, về mặt anh đau khổ rên một tiếng, ngồi bên cạnh Trần Mặc, người im lặng ngồi sau đồng hồ sơ vụ án, che hết tầm mắt anh.

Đường Dật, người luôn ngại nói chuyện cũng không nhịn được mở miệng hỏi thăm: “Tôi thấy hôm nay mặt đội trưởng so với ngày hôm qua còn đen hơn, có phải có chuyện gì không?”

Mộc Cửu ngẩng đầu, thành thật nói: “Chắc là vì ngày hôm qua lúc anh ta rửa chén thì bị bể một cái.”

“.....” đội trưởng của họ đã phát triển đến mức chỉ vì một cái chén bể mà mặt đen đến vậy sao?

“Mọi người không có gì làm à?”, Hồng Mi bước nhanh vào văn phòng, về mặt nghiêm túc nói: “Có án mạng rồi.”

Sau khi nghe xong điện thoại Tần Uyên cũng từ phòng mình đi ra, hiển nhiên đã biết có vụ án, “Triệu Cường, Trần Mặc, theo tôi đến hiện trường, Thạch Đầu và chị Mi nhanh chóng xác định thân phận nạn nhân, Đường Dật ở lại đội chờ lệnh.” Tần Uyên nói xong nhìn đến chỗ ngồi của Mộc Cửu.

Hồng Mi cũng chú ý đến Mộc Cửu, nghĩ thầm chắc là lần đầu tiên cô tiếp xúc với thi thể, chắc là không chịu được, liền mở miệng nói: “Đội trưởng, cho Mộc Cửu ở lại đội đi, hôm nay hiện trường có chút máu me, dù sao cô ấy cũng không cần thiết phải đi.”

Mộc Cửu đôi mắt đen nhánh nhìn thấy ánh mắt Tần Uyên nói: “Tôi không sao.”

“Được rồi, vậy mau hành động.”

Mọi người đến hiện trường vụ án, vừa mới xuống xe có thể ngửi được trong không khí tràn ngập mùi tanh của máu tươi và rác. Tần Uyên đưa ra giấy chứng nhận, mang đội viên vượt qua tuyến phân cách.

Lam Tiêu Nhã cùng tổ pháp chứng đã tới hiện trường trước, việc thu thập chứng cứ cơ bản đã hoàn thành, Lam Tiêu Nhã đứng dậy nhìn Tần Uyên cùng đội tiến vào, liền cời bao tay đi qua, “Đội trưởng, căn cứ vào bước đầu suy đoán, thời gian tử vong khoảng từ 10-12 giờ, tay chân nạn nhân đều bị dây thừng buộc chặt tạo thành vết thương, căn cứ vào độ khô của vết máu thì thi thể vào rạng sáng 2-3 giờ sáng bị người ta đem đến đây, cho nên đây không phải là hiện trường thứ nhất, chỉ là nơi để vứt xác. Thi thể không được di chuyển, tôi nghĩ để mọi người xem trước, chờ đem thi thể về cục cảnh sát, tôi sẽ kiểm tra kỹ hơn.” Lam Tiêu Nhã nói xong thì chuẩn bị rời đi, lại thấy có người nhìn không hề nhúc nhích chăm chăm vào thi thể, chính là Mộc Cửu, cô ấy vốc dáng nhỏ nhắn không thu hút người xung quanh, đứng ở đó dễ dàng bị người ta bỏ qua.

“A, Mộc Cửu cũng tới à?, nếu thấy không khỏe thì theo tôi trở về đi.” Lam Tiêu Nhã theo bản năng xem Mộc Cửu là một bé gái, thấy cô chần chẫn là không tiếp nhận được, thực sự cô đã nhìn thấy nhiều thi thể như là bị xiết cổ chết, nhảy lầu, chết đuối, thi thể để rất lâu đã có mùi thối không chịu nổi, bị người ta cắt rời, mọi thứ đều đã thành thói quen, hiện tại nhìn cô ấy nhìn thi thể đến mức không chớp mắt, có người khả năng tố chất tâm lý cô không tốt, đặc biệt lần đầu đến hiện trường, lần đầu nhìn thi thể, nếu là thân thể có chút không khỏe, thì ở một bên nôn như điên.

Mộc Cửu, đôi mắt vô tình, lác lác đầu, tiếp tục nhìn thấy trên mặt đất là một thi thể nữ, đây còn là một cô gái trẻ, chắc là trên hai mươi tuổi, trên người mặc đầm màu đen, cô bị hung thủ vứt trên một núi rác nhỏ, tóc hỗn độn trên mặt đất, có dính nhiều máu, không chỉ thế, chung quanh cô trên mặt đất cũng đầy vết máu, giống như là một bức tranh lớn, hai tay của cô đều đặt ở bụng, đầu hướng nghiêng sang một bên, một con bướm vàng rực đặt trên tay, cánh vỗ lên xuống như muốn bay lên, rất giống như bức tranh được đặt ở giữa.

Triệu Cường đứng bên cạnh Mộc Cửu, nhìn hình ảnh này, bật mũi mở miệng nói: “Hung thủ này cũng thật ghê tởm, làm cho mặt đất toàn là máu không nói, tự nhiên còn làm cho nạn nhân giống như bức tranh.” Cho dù đã nhìn qua nhiều hiện trường vụ án, nhưng nhìn đến thi thể này anh vẫn cảm thấy có chút không thoải mái.

Anh quay đầu thấy Mộc Cửu, cảm giác cô còn bình tĩnh hơn so với anh, “Tôi nói cô nè, sao cô có thể bình tĩnh như vậy, không giống lần đầu thấy thi thể chút nào, cô thật giống Lam Tiêu Nhã, nhưng cô đừng học theo cô ấy, không giống con gái chút nào.” Nếu làm Tiêu Nhã ở đây nghe được lời này, chắc sẽ cùng Triệu Cường cãi nhau một trận, đáng tiếc cô ấy không ở đây, cho nên Triệu Cường tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Con gái nên yếu đuối một chút, cô xem Lam Tiêu Nhã hiện tại chưa có bạn trai bởi vì cô ấy cái gì cũng không sợ, ở trong phòng pháp y đều.....”

Mộc Cửu ngẩng đầu, đôi mắt đen nhìn chằm chằm Triệu Cường, rõ ràng nhìn qua là một cô gái nhỏ yếu đuối, Triệu Cường lại thấy có chút hoảng hốt, anh nghĩ Mộc Cửu chắc đang muốn nói gì nên liền im lặng.

“Anh thật ồn.” Nói xong ba chữ, Mộc Cửu tiếp tục xem thi thể.

Tần Uyên nhìn thoáng qua chỗ của Triệu Cường, xoay người nói với người cảnh sát bên cạnh, “Người mục kích là ai?”

Người cảnh sát bên cạnh vừa thấy Tần Uyên lập tức nói: “Đội trưởng Tần, người mục kích là hai người nhặt ve chai, lúc 7 giờ sáng tới bãi rác này, tình cờ phát hiện thi thể, bị dọa chết khiếp, cũng may là lập tức báo cảnh sát, hai người họ đã được đưa về cục. Bất quá đây là một nơi hẻo lánh, ngày thường thì không có ai đến đây, nên hiện trường không bị thay đổi.”

Tần Uyên gật đầu, thấy Trần Mặc sau khi điều tra xung quanh trở về, cùng ba người nói: “Chúng ta về cục trước.”

Trở lại cục, Tần Uyên bảo mọi người đến phòng họp.

Thạch Nguyên Phi đem tất cả hình ảnh của tổ pháp chứng chiếu lên màn hình lớn: “Đội trưởng, không điều tra được thân phận nạn nhân, Đường Dật đi tìm ghi chép những người mất tích cũng không có, chị Mi còn đang điều tra.”

Trần Mặc chỉ vào ảnh hiện trường vụ án nói: “Bỏ thi thể ở một địa điểm thực hẻo lánh, nơi này hằng năm rác chất thành đống, căn bản chỉ có người nhặt ve chai mới đến đây.”

Đường Dật tiếp lời: “Chọn nơi này để bỏ thi thể chắc hung thủ không nghĩ sẽ bị phát hiện sớm như vậy, theo ảnh chụp hiện trường thì lúc hung thủ bỏ xác không tốn nhiều thời gian, vết máu chung quanh thi thể có lẽ là hung thủ không cố ý làm rơi trên đất, nó làm cho tôi có cảm giác khối màu đỏ đó là màu vẽ tranh sơn dầu.”

Triệu Cường hòa theo: “Đường Dật nói đúng, tôi thấy hung thủ chắc là rất thích vẽ tranh, còn cố ý vẽ cho nạn nhân một bức tranh.”

Được tán thành, Đường Dật ngượng ngùng sờ đầu, đồng thời nói ra nghi hoặc của mình: “Nhưng có hai điểm tôi thấy rất kỳ quái, một là hung thủ đặt lên thi thể một con bướm, chắc là phải có ý nghĩa gì đó, hai là như anh Triệu nói, hung thủ vẽ cho nạn nhân bức tranh, nói như vậy sao hung thủ không đem bức tranh theo làm kỷ vật, như vậy có thể thông qua bức tranh này lưu lại hồi ức đạt được sự thỏa mãn.”

Mộc Cửu vốn không mở miệng đột nhiên nói: “Bởi vì hắn đã có được kỷ vật tốt nhất rồi.”

Đường Dật tò mò hỏi: “Là cái gì?” Trong lúc tất cả mọi người đang nhìn nét mặt không thay đổi của Mộc Cửu.

Mộc Cửu nhìn chằm chằm bức tranh, chậm rãi nói: “Con bướm.”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chương 3

Thân thể chết đi thì linh hồn được giải thoát.

Mọi người đang bị lời nói của Mộc Cửu làm cho khó hiểu thì cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra mạnh mẽ.

“Mọi người, xem báo cáo đi”, Lam Tiêu Nhã vội vã tiến vào, trong tay cầm báo cáo nghiệm thi, vẻ mặt tức giận: “Đúng là cảm thú, không, phải nói là không bằng cảm thú, chính là biến thái.”

Triệu Cường bị con tức của Lam Tiêu Nhã dọa: “Làm sao vậy bà chị? Ai chọc cô vậy?”

“Nạn nhân là phụ nữ có thai?”, Lam Tiêu Nhã phần nộ đem báo cáo nghiệm thi đập lên bàn, phần nộ nói: “Bụng của cô ta bị người ta mổ ra cách cầu thả, tôi phát hiện cuống rốn nối với bào thai đã bị cắt, tôi tin chắc cô ấy lúc đó đã mang thai khoảng 6 tháng, thai nhi đã hình thành hoàn toàn! Hơn nữa từ cung của cô ấy cũng bị cắt bỏ, nhưng tay nghề tuyệt đối không phải người chuyên nghiệp.” Lam Tiêu Nhã thờ hồn hèn, giận dữ nói tiếp: “Tôi không tìm thấy một chút thuốc gây mê nào trong cơ thể nạn nhân! Miệng cô ta có dấu vết bị băng dán che lại, nhưng không có bị xâm phạm, nạn nhân chết do mất máu quá nhiều, tôi đã kiểm tra dấu vết rơi trên đất chính là máu, là máu của nạn nhân.”

Lam Tiêu Nhã nói xong, thì ngồi xuống ghế thờ hồn hèn, cho dù đã nhìn qua nhiều thi thể nhưng lần này giống như có kim đâm vào đầu cô thật đau.

Mọi người nghe xong thì dựng hết tóc gáy, nói vậy nghĩa là trong lúc nạn nhân hoàn toàn tỉnh táo thì bị hung thủ giải phẫu bụng, miệng bị dán băng đến nỗi muốn la cũng không được, còn có đứa bé chưa hoàn toàn trưởng thành thì bị lấy ra mạnh mẽ, cô ấy không thể bảo vệ sinh mệnh của đứa bé. Cô gái này hơn 3 tháng nữa sẽ được làm mẹ của đứa bé, cứ như vậy vĩnh viễn mất đi đứa bé còn bị lấy đi mạng sống.

“*****”, Thạch Nguyên Phủ cùng Triệu Cường nén không được mắng.

Một xác hai mạng bị hung thủ dùng phương thức như vậy tước đoạt đi hết, hán thật là tàn nhẫn làm người ta căm phẫn.

Triệu Cường vừa kinh hoàng vừa phần nộ đột nhiên nghĩ đến gì đó, run rẩy mở miệng: “Nhưng ở hiện trường chúng ta không tìm thấy thi thể đứa bé.”

“Đứa bé, kỳ vật.” Đường Dật bé giọng thì thầm, quay qua nhìn về Mộc Cửu, như đã hiểu ra, hỏi rõ: “Chẳng lẽ đứa bé là kỳ vật của hán?”

Mộc Cửu không trực tiếp trả lời anh mà thâm ý nói: “Đem người mẹ giết chết, lấy ra đứa bé, giống như con bướm sau khi đau đớn được tiến hóa, từ trong kén chạy ra, có được tự do, thân thể chết đi không phải linh hồn sẽ được giải thoát sao?”

“Vậy dưới tình huống như vậy đứa bé có thể sống được không?”, Đường Dật ôm trong lòng tia ảo tưởng.

Mộc Cửu mặt không chút thay đổi, âm thanh bình tĩnh mở miệng: “Đứa bé không thể sống sót, với hán chết đi mới là sự giải thoát, nếu đứa bé còn sống với hung thủ sẽ không còn ý nghĩa.”

Phòng họp lần thứ hai rơi vào trầm mặc, đến khi cửa phòng bị đẩy ra lần nữa, lần này người vào là Hồng Mi, “Đội trưởng, đã tra được thân phận nạn nhân, Lý Lị, 24 tuổi, chưa kết hôn, người ở thành phố Y, 2 năm trước đến đây làm công, nạn nhân có thuê một căn nhà kiểu cũ ở tiểu khu phía tây bắc, hai ngày trước là ngày trả tiền thuê nhà, cô ấy vốn luôn trả tiền thuê đúng ngày, nhưng ngày hôm qua chủ nhà đi du lịch về thì không thấy tiền thuê, gọi điện thoại cho cô ấy cũng không liên lạc được, phòng cho thuê cũng không có người, vì lo cho cô ấy nên báo cảnh sát. Tôi mới liên hệ được với cha mẹ nạn nhân, họ đã lâu không có liên lạc với nạn nhân, tình hình hiện tại của nạn nhân cũng không biết.”

Tần Uyên từ đầu đến cuối không nói gì, nghe xong gật đầu, ý bảo Hồng Mi ngồi xuống, nói với mọi người: “Được, hiện tại chúng ta xem lại các mẫu chốt của vụ án.”

“Một, nơi bỏ thi thể rất hẻo lánh, nên hung thủ phải có xe để vận chuyển thi thể.”

“Hai, nạn nhân đã từng bị giam cầm, nên hung thủ phải có phòng riêng hoặc là phòng làm việc riêng.”

“Ba, hung thủ không để lại bất kỳ dấu vân tay hay dấu chân, thủ pháp tàn nhẫn nhưng hán vẫn xử lý mọi thứ cách bình tĩnh, không giống lần đầu gây án.”

“Bốn, nạn nhân chưa kết hôn, cho nên bạn trai hay là nói cha của đứa bé trong bụng nạn nhân có thể là tình nghi số một.”

“Năm, nạn nhân là phụ nữ có thai, chắc sẽ đến bệnh viện làm kiểm tra định kỳ.” Tần Uyên nói xong nhìn về phía Mộc Cửu: “Mộc Cửu cô có ý kiến gì không?”

Mộc Cửu lắc đầu: “Tôi còn muốn xác nhận lại chút việc.”

“Vậy chúng ta tiếp tục, Thạch Đầu và Trần Mặc điều tra bệnh viện nơi nạn nhân đi kiểm tra, rất có thể là bệnh viện gần tiểu khu, tìm xem có chiếc xe nào khả nghi không, Đường Dật cậu tra xem trước đây có vụ án nào giống như vậy không, không nhất thiết là phụ nữ có thai, có thể là động vật, chị Mi đi gặp người chủ cho thuê nhà, hỏi xem trước khi chết nạn nhân có bạn trai hay bạn bè nào không, Triệu Cường, Mộc Cửu theo tôi đến phòng thuê của nạn nhân.”

Sau khi mọi người nhận nhiệm vụ xong nhanh chóng đứng dậy hành động.

Triệu Cường bình thường nói rất nhiều, anh liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, thấy Mộc Cửu ngồi phía sau mặt không chút thay đổi, muốn nói chuyện nhưng lại không dám, bị một cô gái nhìn qua như tuổi vị thành niên vừa mới vào đội nói mình thật ồ ào, nghĩ lại thấy thật buồn bực.

Cứ như vậy trên đường đi không một ai nói chuyện cho đến khi đến nơi, Tần Uyên xuống xe đột nhiên mở miệng nói: “Triệu Cường, không cần để ý đến cô ta, cô ấy cũng chỉ thuận miệng nói.”

“A?” Triệu Cường có chút sững sốt, sau đó hiểu lời của đội trưởng, cảm thấy thoải mái một chút, nhưng nghĩ lại, đội trưởng sao lại không nói sớm chút, làm anh ghen cả đường đi.

Lý Lị thuê phòng kiểu cũ ở tiểu khu, tuy rằng hoàn cảnh không tốt, phòng ốc có chút cũ kỹ, nhưng giá thuê tương đối thấp, cho nên tiểu khu này có rất nhiều người như Lý Lị chấp nhận thuê.

Phòng thuê của Lý Lị chỉ có một phòng ngủ, một phòng khách, diện tích không lớn, đồ dùng không nhiều, nhưng nhà cửa nhìn qua thật bừa bộn, Tần Uyên vừa tiến vào cảm giác liên tục khó chịu, nhìn mây lại, nơi này chất một đống đồ lặt vặt, quần áo cùng rác rưởi, thật không nghĩ đây là phòng của một cô gái.

Triệu Cường sờ sờ mũi, đến phòng bếp, hô lên chịu không nổi: “Nhà này thật dơ bẩn, bên trong bồn toàn là chén bát chưa rửa, đồ ăn đã ôi thiu, cô gái này thật lười thôi mà.”

Tần Uyên nghe điện thoại của Thạch Nguyên Phi sau đó nói với hai người: “Thạch Đầu đã tìm được bệnh viện phụ sản mà Lý Lị đến kiểm tra, đã tìm thấy bệnh án của cô ấy.”

Ba người tìm kiếm xung quanh nhà nhưng không có manh mối nào, Tần Uyên ở bên trong ngăn ngó suy nghĩ một giây, rồi vội vã ra bên ngoài, “Không có di động và bệnh án, nghĩa là nạn nhân bị hung thủ bắt cóc trên đường đến bệnh viện hoặc từ bệnh viện về nhà.”

Mộc Cửu đi ra cuối cùng, con người u tối nhìn Tần Uyên, bình tĩnh mở miệng: “Tôi có thể phác họa sơ về chân dung hung thủ.”

Ba người vừa mới trở về cục vào phòng thì thấy vẻ mặt tức giận của Hồng Mi, hoàn toàn không giống dáng vẻ dịu dàng hòa nhã như bình thường, Triệu Cường nhìn thấy kỳ quái liền hỏi: “Chị Mi, làm sao vậy, điều tra được gì rồi?”

“Đã tìm được bạn trai của Lý Lị, chính là cha của đứa bé trong bụng cô ấy, hẳn không có gì đáng nghi ngờ.” Hồng Mi cắn giận nói: “Bởi vì hắn có bằng chứng ngoại phạm cực kỳ tốt, biết mấy ngày nay hắn làm gì không? Hắn cùng bạn gái mới đi du lịch tại thành phố W! Sau đó tôi hỏi hắn có biết việc Lý Lị mang thai không, mọi người đoán xem hắn trả lời thế nào, ‘biết rồi, tôi sớm báo cô ấy đi phá đi nhưng cô ấy lại không chịu, tôi tất nhiên chia tay với cô ấy.’, mọi người nói xem hắn còn là người sao, tại thời điểm cô gái mang thai đứa bé của hắn bị giết hại, hắn đang hưởng lạc! Tôi thật tức chết, đàn ông chẳng có ai tốt cả!”

Lam Tiêu Nhã nghe được tin tức cũng chạy tới phụ họa: “Chính xác, đàn ông chẳng có ai là tốt cả.”

Thạch Nguyên Phi bắt đầu nói: “Chị Mi, chị nói vậy thì cũng có nghĩa là đang nói anh Tống đó.”

“Khụ, khụ, trừ anh Tống ra.” Hồng Mi khó nén giọng điệu thể hiện chồng mình rất tốt.

Trừ Mộc Cửu, mọi người đều là đàn ông, không nói được gì, không cần thiên vị như vậy chứ.

“Đội trưởng!”, Đường Dật cầm một đồng tài liệu chạy vào phòng, nhìn biểu hiện của họ có chút khó hiểu, nhưng lập tức báo cáo mạnh mẽ mình điều tra được: “Đội trưởng, tôi hỏi qua vài cảnh sát hình sự đã phá nhiều án mạng cũng không có vụ án nào giống như của Lý Lị, nhưng lại có vài vụ ngược đãi chó hoặc mèo, chính xác là mấy tháng này phát hiện ra chó hoặc mèo bị mổ bụng, đều là ở tiểu khu nạn nhân hoặc thùng rác ở gần tiểu khu đó.”

Tần Uyên kiểm tra lại sau đó nói với mọi người: “Đến phòng họp.”

Đội mọi người ngồi xuống, Tần Uyên hướng Mộc Cửu nói: “Mộc Cửu, bắt đầu đi.”

“Hung thủ là nam, tuổi khoảng từ 30 tới 35, người ở thành phố này, hẳn ở trong phạm vi bệnh viện mà nạn nhân đến và nơi nạn nhân bị giết, tức là ở trong cùng tiểu khu, tính tình hẳn cố chấp, vui buồn thất thường, dễ nóng giận, tự cao mà cũng tự ti, không giỏi giao tiếp với người khác, nhưng cuộc sống của hắn rất có trật tự, hẳn không có nghề nghiệp ổn định, cuộc sống vô cùng khó khăn, sinh ra trong gia đình mồ côi cha hoặc là cha hẳn đã bỏ rơi mẹ con hắn, mẹ hắn một mình nuôi hắn khôn lớn, từ bé đã có cuộc sống bần cùng, hẳn có thể bị khuyết tật do tai nạn hoặc bị bẩm sinh từ bé, bởi vậy nên bị mọi người kỳ thị, si nhục. Hơn cả việc oán hận người cha đã bỏ rơi hắn, hắn càng oán hận mẹ của mình, 2-3 tháng trước có lẽ mẹ hắn đã mất, đây có thể là nguyên nhân kích thích hắn, hẳn nghĩ mình đã được giải thoát rồi, nhưng không phải, hắn vẫn sống trong đau khổ.”

Đến khi hắn phát hiện ra nạn nhân cùng mẹ của mình rất giống nhau, không nơi nương tựa, cuộc sống thấp kém, chưa kết hôn mà đã mang thai, đứa bé lại bị cha mình từ bỏ nhưng lại kiên trì sinh đứa bé ra, hẳn cảm thấy cô ấy không có tư cách làm mẹ, nếu cô ấy sinh đứa bé ra, thì đứa bé kia cũng giống như hắn vĩnh viễn sống trong đau khổ, hẳn cho rằng thông qua việc giải thoát cho đứa bé thì mình cũng sẽ được giải thoát, nên hắn xem mình là người trừng phạt và cứu giúp người.

Hắn rất cẩn thận, sẽ không tùy tiện hành động, một khi có cơ hội, hắn nhanh chóng chế ngự nạn nhân đem cô ấy lên xe, hung thủ có tính không chế rất mạnh, sau khi nhốt nạn nhân lại, hắn dùng dây thừng trói chặt tay chân nạn nhân, dùng băng keo dán miệng cô ấy, hẳn không ngừng hỏi nạn nhân có cần đứa bé này hay không, hẳn không cho cô ấy nói chuyện vì hắn cho rằng nếu cô ấy mở miệng thì sẽ nói dối, nếu nạn nhân kiên trì gậm đầu cần đứa bé thì hung thủ sẽ càng thêm kích thích, trừ lần đó hắn sẽ không ngược đãi cô ấy, thậm chí còn vuốt ve bụng của cô ấy, hẳn nói sẽ cho đứa bé được giải thoát ngay lập tức.

Sau đó hắn đến phòng thuê của nạn nhân, hắn phát hiện phòng cô ấy rất bừa bộn, sau khi trở về hắn bắt đầu vẽ tranh, sau đó mổ bụng nạn nhân, lấy ra đứa bé cũng cắt bỏ tử cung xem như tước đoạt khả năng sinh sản của cô ấy, việc này có thể làm cho hắn thấy mình có sức mạnh.

Cuối cùng hắn lại xe đem nạn nhân bỏ ở bãi rác, địa điểm này với hắn cũng có ý nghĩa, hẳn cho rằng cô ấy đáng ra phải ở đó.

Hắn còn có thể tiếp tục giết người, bởi vì cảm giác thỏa mãn rất ngắn ngủi, hắn không có được thực sự giải thoát, một khi cảm giác thỏa mãn biến mất, hắn sẽ tìm đối tượng tiếp theo.” Triệu Cường thở hổn hển, đặt cuốn vở trong tay xuống, “Xong rồi, đây là những thứ Mộc Cửu phân tích.”

Thạch Nguyên Phi gờ tay, khó hiểu hỏi: “Tôi có thể hỏi vì sao mà cần cậu nói tiếp lời không?”

Triệu Cường lộ ra bộ mặt bất đắc dĩ: “Tôi sợ mọi người nghe không hiểu, làm cho Mộc Cửu giải thích lại nhưng cô ấy lại lười nói.”

Lam Tiêu Nhã cười khúc khích, không lưu tình vạch trần anh: “Tôi thấy chắc là anh nghe không hiểu rồi.”

Hồng Mi nghe thật chăm chú: “Tôi thấy thật thần kỳ nha, Mộc Cửu sao em có thể suy đoán ra được.”

Biết Mộc Cửu không thích giải thích, Tần Uyên liền nói ra phán đoán của mình: “Là vì bức tranh kia, bức tranh vẽ nạn nhân rất mơ hồ, rõ ràng là vẽ tùy ý, nghĩa là hắn không muốn tốn thời gian trên khuôn mặt, hắn rất bất mãn và phẫn nộ, nhưng khi vẽ con bướm thì rất tinh tế, sử dụng nhiều thời gian, bởi vì nó đại diện cho đứa bé, biểu hiện cho chính hắn.”

Mộc Cửu gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra hung thủ, Thạch Đầu, sắp xếp lại các manh mối đã điều tra, Tiểu Nhã đi kiểm nghiệm những con chó hay mèo bị mổ bụng xem có phải cùng một người làm không, Đường Dật cùng Trần Mặc, đi xem các thi thể động vật ở tiểu khu, hỏi xem có ai nhìn thấy là người nào làm không, chị Mi kiểm tra chặt chẽ những người mất tích đặc biệt là người cùng tiểu khu với Lý Lệ.”

Triệu Cường đợi cả buổi cũng chưa nghe được nhiệm vụ của mình, chỉ vào vẻ mặt mờ mịt của mình, “Đội trưởng, vậy tôi làm gì?”

“Ra ngoài gọi đồ ăn đi.”

“.....”

“Ô ô ô.”, Miệng của người phụ nữ bị băng dán lại, cô dốc sức lắc lư thân thể, miệng phát ra âm thanh nức nở.

Hai tay của người đàn ông nắm chặt lại, miệng phát ra âm thanh gầm nhẹ, hắn cào tóc mình táo bạo đi đi lại lại, thanh âm của người phụ nữ rơi vào tai hắn càng lúc càng vang.

“Đông!”, hắn dừng lại đánh một quyền vào bức tường bên cạnh người phụ nữ, người phụ nữ bị kinh hãi, thân thể run run, gương mặt đầy nước mắt chịu đựng không phát ra âm thanh gì.

Người đàn ông thở hổn hển, ngực phập phồng dữ dội, hắn ngồi xổm trước mặt người phụ nữ, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng của cô, lạnh giọng hỏi: “Cô có cần đứa bé này không?”

Người phụ nữ mạnh mẽ gật đầu, trong mắt tràn đầy cầu khẩn.

Người đàn ông nóng nảy đứng lên, hướng về phía người phụ nữ rống: “Vì cái gì? Cô vì cái gì mà phải sinh ra nó? Sinh ra nó để có được sự đồng tình, để đòi lấy trái tim của người đàn ông kia sao?”

“Ô ô ô ô.” Người phụ nữ ra sức lắc đầu, người đàn ông lại ngồi xổm xuống vuốt bụng của người phụ nữ, người phụ nữ không dám động, hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt đang nói chuyện.

Hắn ôn nhu mở miệng: “Con yên tâm, ta sẽ lập tức giải thoát cho con, ta bảo đảm.”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Chương 4

Sự phẫn nộ thường là do bản thân yếu đuối, nó ở phía sau người, chậm rãi chiếm đoạt người.

Lúc Tần Uyên, Mộc Cửu và Lam Tiêu Nhã đến chỗ xảy ra án mạng thứ hai thì đã là hai giờ sáng, hình bóng của nữ nạn nhân nằm trên mặt đất đặc biệt lạnh lẽo.

Tần Uyên lạnh lùng nhìn Lam Tiêu Nhã đang bắt đầu nghiệm thi, Mộc Cửu đứng bên cạnh sắc mặt không thay đổi, không nhúc nhích, nhìn giống như một bức tượng.

“Trong miệng nạn nhân có chút đồ.”, đột nhiên Lam Tiêu Nhã phát hiện gì đó, cô mở miệng nạn nhân lấy ra một bao nhỏ, vừa mở ra đã thấy trong lòng rùng mình, rất khẳng định nói: “Đội trưởng, đây là ma túy.”

Tần Uyên cầm bao đó hỏi: “Nạn nhân đã từng sử dụng ma túy?”

Lam Tiêu Nhã đem cánh tay cô gái lật trở lại rồi nói: “Anh xem này, trên tay cô ấy có lỗ kim.”

“Ở khu vực này thường xuyên có giao dịch ma túy nên hung thủ mới đem cô ấy để ở đây.” Việc này càng chứng minh suy đoán của Mộc Cửu là không thể bỏ qua, địa điểm mà hung thủ bỏ xác nạn nhân đều có ý nghĩa, hẳn có oán hận sâu sắc với mỗi nạn nhân.

Lam Tiêu Nhã làm kiểm tra đơn giản sau đó đứng dậy nói: “Đội trưởng, đánh giá bước đầu cho thấy thời gian tử vong là tầm khoảng 8-9 giờ tối, phương thức gây án cùng với vụ lần trước cũng tương tự, điểm duy nhất không giống là nạn nhân này trên tay và cổ có chút vết thương, chắc là lúc còn sống đã phản kháng.”

Tần Uyên nói: “Cả hai lần hung thủ gây án đều không quá một ngày, rõ ràng là hắn đang rất gấp gáp, bắt cóc người mới khi nạn nhân trước vừa mới được phát hiện, quá trình giết người cũng không thuận lợi, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mới làm cho hắn thay đổi như vậy.”

Một Cửu nghe xong, ngáp một cái, không để ý nói: “Bệnh của hắn ngày càng nghiêm trọng, sắp không khống chế được rồi.”

Sau khi xử lý xong hiện trường ba người cùng về cục cảnh sát, trời rạng sáng nhưng văn phòng đội điều tra đặc biệt vẫn còn sáng đèn, giống như ban ngày, tất cả mọi người đều bận rộn, Mộc Cửu nhìn như không liên quan, vừa vào văn phòng liền nghỉ ngơi, trên đời này có hai thứ khiến cô không chịu nổi, một là ăn không no, hai là ngủ không đủ, kiên trì đến lúc này, cô cho rằng đã nỗ lực mọi người lắm rồi, hưởng chi nhiệm vụ của cô đã hoàn thành.

Ngoại trừ Mộc Cửu, mọi người đã mất ngủ một đêm, sáng sớm, Hồng Mi vội vã vào văn phòng: “Đội trưởng, đã xác nhận được thân phận nạn nhân, Mạnh Hiểu Thanh, 26 tuổi, không có việc làm, đang mang thai 4 tháng, cha mẹ đều đã mất, người thân chỉ còn ông bà ngoại, nhưng họ không ở chung với cô ấy. Buổi tối cô ấy vốn có hẹn cùng bạn bè cùng ăn cơm, nhưng cô ấy không đến, không ai có thể liên lạc được, chắc là lúc đó đã bị hung thủ bắt đi. Tôi có hỏi bạn bè của cô ấy, cô ấy trước kia có sử dụng ma túy, nhưng sau khi biết mình mang thai thì bắt đầu cai nghiện, cô ấy cũng bị bạn trai bỏ rơi.

Đường Dật thờ dãi: “Con của cô ấy sinh ra cũng có thể bị nhiễm HIV.”

Trần Mặc đi rửa mặt sau đó nói với Đường Dật: “Đường Dật, thời gian xảy ra vụ án so với bây giờ cũng không lâu, chúng ta quay lại mấy tiểu khu đó kiểm tra đi.”

Đường Dật gật đầu, nhanh chóng mang cặp theo Trần Mặc ra ngoài.

“Ê, hai người phải đi ra ngoài hả, khoan đã, lấy điểm tâm trước đi.” Triệu Cường vừa đi ra ngoài mua điểm tâm xong thì gặp họ, vội vàng lấy bánh bao và sữa đậu nành trong túi ra đưa họ.

“Cảm ơn anh Cường.” Đường Dật đem bánh bao và sữa đậu nành bê trong ngực, quay đầu thấy Trần Mặc đã đi xa thì vội vàng đuổi theo, “anh Mặc, chờ em với.”

Triệu Cường thấy họ thật buồn cười, chuẩn bị quay đầu lại thì thấy, bên túi to xuất hiện một cái bóng trắng nhỏ, Triệu Cường liền thấy Mộc Cửu vừa mới tỉnh ngủ với mái tóc xõa, trong nháy mắt đã lấy bốn cái bánh bao.

Triệu Cường giật mình hỏi: “Sao cô lại ăn nhiều vậy?”

Mộc Cửu không nhìn anh, sau khi ăn xong một cái mới mở miệng nói: “Đói chết rồi.” Sau đó lại nhét vào miệng một cái.

Tần Uyên cũng đến, lấy ra hai cái bánh bao, nhìn thoáng qua Mộc Cửu đã ăn hết ba cái bánh bao, suy nghĩ chút, rồi lại đi vào lấy thêm một cái nữa.

Bên cạnh đó, các thành viên khác cũng đến lấy bánh bao, đến khi Triệu Cường nhìn lại, thì trong túi chỉ còn duy nhất một cái bánh bao, đúng là khóc không ra nước mắt, rõ ràng là mình đã tính đủ rồi mà!

Triệu Cường đáng thương gặm bánh bao, cùng Tần Uyên và Mộc Cửu lên xe. Từ kính chiếu hậu thấy Mộc Cửu sau khi giải quyết năm cái bánh bao đang hết sức thỏa mãn vuốt bụng.

Triệu Cường vuốt bụng còn đang trống, nhẩn tâm nói: “Em Mộc Cửu à, sáng sớm ăn nhiều như vậy mà không bị chướng bụng sao?”

“Chỉ vừa đủ thôi.” Mộc Cửu hỏi ngược lại: “Hiện tại anh đang đói bụng sao?”

Triệu Cường liền trưng ra khuôn mặt khóc lóc kể lể: “Đương nhiên là đói rồi, tôi chỉ mới ăn có một cái bánh bao.”

“Bởi vì không thể chịu đựng cảm giác đói bụng như anh nên tôi mới ăn nhiều như vậy.” Mộc Cửu nói với vẻ mặt thản nhiên.

“.....”

Lúc sắp đến tiểu khu thì nhận được điện thoại của Đường Dật gọi đến: “Đội trưởng, chúng tôi tìm được một người khả nghi.”

“Chúng tôi lập tức qua đó.”

Sau khi Đường Dật nói chuyện điện thoại xong thì ở dưới lầu chờ, nhìn thấy xe của họ dừng lại liền chạy nhanh qua: “Đội trưởng, theo miêu tả của hàng xóm, ở tầng hai có một thanh niên 30 tuổi, hai tháng trước mẹ vừa mất, bình thường hàng xóm ít khi gặp hắn, hơn nữa chưa từng nói chuyện với nhau, làm cho người ta có cảm giác kỳ quái. Một tháng trước, có người thấy hắn mang theo một con chó về nhà, hơn nữa trong nhà còn ngửi được mùi thuốc tẩy nồng nặc. Người đó nói sáng nay nhìn thấy hắn vội vàng lái xe ra ngoài.”

Trần Mặc nghe điện thoại xong cũng đi tới, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đội trưởng, Thạch Đầu vừa gọi điện tới, chủ nhà này là Trần Vĩnh Niên, 31 tuổi, đúng là 2 tháng trước mẹ hắn đã mất, hơn nữa xe của hắn còn xuất hiện vài lần ở bệnh viện nơi nạn nhân thứ nhất đến kiểm tra.”

Tần Uyên lập tức nói: “Phá cửa vào.”

Căn phòng u tối không có được một tia sáng mặt trời, nồng nặc mùi thuốc tẩy, căn phòng ẩm áp để lộ ra chút ý nghĩ lạnh lùng, một vài bức tranh bị đặt bừa bãi ở một góc, vào trong phòng khách có một chiếc ghế dựa bằng gỗ ở giữa, bên dưới thảm thảm máu đã biến thành màu đỏ nâu, thoang thoang mùi máu tươi.

Triệu Cường nhìn chiếc ghế dựa nghĩ đến hai người phụ nữ có thai bị trói, phải chịu sự tra tấn tàn nhẫn liền cảm thấy sợ hãi, khổ sở nói không nên lời: “Đây chắc là hiện trường thứ nhất rồi, vậy hắn để đứa bé ở đâu?”

“Anh Cường vào đây một chút.” Lúc Mộc Cửu ở trong phòng ngủ thì hướng phòng khách gọi.

Triệu Cường vừa nghe vội vàng chạy tới hỏi: “Có chuyện gì?”

Mộc Cửu chỉ vào cái giường, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Dưới giường hình như có gì đó, anh lấy ra xem đi.”

Triệu Cường thăm nghĩ, có thể là dưới giường giấu hung khí gây án, anh không nghĩ ngờ, vội quỳ rạp trên mặt đất, thân thể hướng vào bên trong, sờ sờ chút thì đụng phải một cái gì đó như cái bình thủy tinh, anh lại dịch vào trong chút, chầm rãi kéo ra, Triệu Cường nâng lên, nhìn chăm chú vào vật bị mình kéo ra.

Ngay sau đó, “Ồi, má ơi, tử cung!” Triệu Cường ngồi dưới đất lui về sau vài bước, rõ ràng cái bình thủy tinh kia đang chứa một đứa bé.

Mộc Cửu chẳng những không bị dọa, ngược lại ngồi xổm xuống nhìn trong chốc lát, mặt thản nhiên: “Quả nhiên ở trong này.”

“Cái gì?” Triệu Cường vừa nghe, trợn mắt nhìn, “Em gái Mộc Cửu, cô biết dưới sàng là vật này còn không nói cho tôi biết trước. Thật đúng là biến thái, đem thứ này đặt dưới sàng hắn có cũng có thể ngủ được.”

Ba người kia nghe được động tĩnh cũng đi vào phòng ngủ, lá gan Đường Dật cũng nhỏ, nhìn thoáng qua liền lui đi, chân liền đụng trúng vật gì đó trên mặt đất: “Ồ, nơi này có một chiếc di động.”

Mộc Cửu vẫn cúi đầu nhìn bình đựng trẻ con, lại mở miệng nói: “Mở tin nhắn ra xem trước đi.”

“A?” Đường Dật tuy không hiểu nhưng vẫn mở tin nhắn, xem xong vẻ mặt khiếp sợ: “Đội trưởng, anh xem.”

“Họ tìm được anh rồi.”

Triệu Cường không thể tin nói: “Có người mật báo cho hắn? Nhất định là hắn chuẩn bị chạy trốn rồi.”

Mộc Cửu ngắt đầu, phủ định lời nói của Triệu Cường: “Yên tâm hắn không chạy trốn đâu, hắn còn có việc quan trọng chưa làm xong.”

Tần Uyên thâm trầm nhìn cô, sau đó liền gọi điện thoại: “Thạch Đầu, Trần Vĩnh Niên sinh ra ở bệnh viện nào?”

Thạch Nguyên Phi nghe xong lập tức xem tài liệu điều tra: “Bệnh viện nhân dân số 18, địa chỉ em sẽ gửi qua di động cho anh.”

“Lập tức phái người đến đó.”

“Ách, khoan đã, đội trưởng! Đội hình sự đã đến đó trước rồi, mới vừa có người ở bệnh viện dùng dao bắt cóc thai phụ.”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Ngày ngày tôi bị dày vò nhưng không thể nào tự cứu chính mình được

Đội điều tra đặc biệt nhanh chóng đến bệnh viện nhân dân số 18, lúc này khuôn viên bệnh viện đã bị phong tỏa, bên trong có bốn thành viên đội hình sự, xung quanh có rất nhiều người đến xem.

Tần Uyên dẫn thành viên vượt qua tuyến phân cách, đội trưởng đội hình sự thấy Tần Uyên đến, mặt nghiêm túc nói: “Đội trưởng Tần, hung thủ bắt cóc một phụ nữ có thai, đã cầm cự 15 phút, chuyên gia đàm phán còn đang ở trong đó nhưng đến bây giờ hung thủ chưa đưa ra yêu cầu gì, tình huống của thai phụ cũng không lạc quan lắm.”

Tần Uyên trầm giọng nói: “Đội bắn tỉa đâu?”

Mặt Đội trưởng đội hình sự lộ vẻ khổ sở: “Đều đã vào vị trí nhưng hiện tại không có chỗ tốt để bắn, rất nguy hiểm với thai phụ đó.”

Thai phụ bị bắt giữ đã có thai 5 tháng, hai tay che ở bụng, sắc mặt trắng bệch, mặt đầy nước mắt, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng, nếu tiếp tục như vậy, thai phụ đó sẽ gặp nguy hiểm.

“Hung thủ không có lý trí, không thể tùy tiện hành động. Người nhà của thai phụ đâu?”

Cảnh sát bên cạnh vội vàng chạy đến “Đội trưởng Tần, đội trưởng Nghiêm, cha mẹ của người phụ nữ đó đang ở bên ngoài, chồng thì đang đi công tác, đã thông báo cho anh ấy biết tình hình ở đây, nhưng một tiếng nữa mới tới được.

Thai phụ đó chắc chắn không cầm cự được tới một giờ, lúc nào cô ấy cũng có thể gặp nguy hiểm, Tần Uyên quyết định thật nhanh: “Tôi sẽ giả làm chồng của thai phụ đó.”

Tần Uyên lui đến vị trí hung thủ không nhìn thấy, cời cảnh phục, tháo xuống tất cả trang bị, dùng nước rắc lên trên trán, có vài người cảnh sát cùng Tần Uyên vội càng đuổi đến.

Trần Vĩnh Niên phát hiện có người đến gần, nắm chặt con dao đang để trên cổ thai phụ, Tần Uyên vừa thấy liền chạy đến hô to: “Bà xã, anh đến cứu em đây, bà xã em yên tâm, em và đứa nhỏ sẽ không có gì đâu.”

Không ngoài dự liệu của Tần Uyên, nghe xong lời của anh, Trần Vĩnh Niên có chút ngập ngừng, sau đó nhìn anh có chút dè phòng, tựa như muốn xem kỹ lời anh nói có đúng không.

Mà thai phụ kia sau khi nghe Tần Uyên nói, lúc đầu có chút sững sờ tuy rằng không biết mục đích của anh nhưng vẫn phối hợp với Tần Uyên, mạnh mẽ hô lên: “Ông xã.”

“Tiên sinh, van xin anh, đừng làm hại vợ và con tôi, tôi thực sự rất thương đứa nhỏ, tôi rất yêu con của tôi.” Tần Uyên vừa nói vừa chậm rãi bước đến phía trước.

Trần Vĩnh Niên đưa mắt nhìn lần lượt Tần Uyên và thai phụ, chồng của thai phụ này đến làm rối suy nghĩ của hắn, lúc này hắn không chú ý Tần Uyên đang đến gần, hắn nắm chặt dao trong tay, bối rối đấu tranh nội tâm.

Tần Uyên vừa nói chuyện vừa chậm rãi đến gần Trần Vĩnh Niên, chờ cơ hội cứu thai phụ.

“Hắn không phải chồng của thai phụ đó, chỉ là cảnh sát giả trang thôi.” Đúng lúc này, bỗng nhiên trong những người vây xem có người hô to, phá vỡ toàn bộ cục diện bế tắc, cũng xóa bỏ sự lưỡng lự cuối cùng của Trần Vĩnh Niên, hắn kề mặt vào tai thai phụ, giọng nói lạnh băng mang theo oán hận: “Tôi biết cô gạt tôi, cô và mẹ tôi cùng những người phụ nữ đó đều giống nhau, không có tư cách làm mẹ!”

Người đàn ông hô lớn trong đám đông đã bị cảnh sát chế phục, áp giải lên xe cảnh sát, không khí ở hiện trường ngay lập tức dậy sóng, ánh mắt thấy Trần Vĩnh Niên đang chuẩn bị giết người thì Tần Uyên nhanh chóng phóng đến chỗ bọn họ.

“Cô ấy và mẹ anh giống nhau sao?” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên làm phá vỡ bầu không khí đang có, từng câu từng chữ được truyền đến tai Trần Vĩnh Niên cách rõ ràng. Một câu như vậy làm cho hành động của Trần Vĩnh niên dừng lại, hắn nhanh chóng quau đầu, tìm người vừa nói.

Tần Uyên biết là ai đang nói, quay đầu liền thấy Mộc Cửu đang bị những cảnh sát khác chặn lại, cô đứng ở đó, vẻ mặt lạnh nhạt.

Trần Vĩnh Niên thấy Mộc Cửu, liền hướng Tần Uyên hô to: “Anh đi ra phía sau, để cô ấy đến đây!”

Trong lòng Tần Uyên đã có kế hoạch tốt, anh thuận theo ý Trần Vĩnh Niên chậm rãi lui về phía sau, đồng thời bảo cảnh sát nhường đường cho Mộc Cửu qua, đã không có ai cản trở, cô không chút dừng lại, đi thẳng đến phía trước, liền đụng phải Tần Uyên.

Tần Uyên nhìn chằm chằm mặt Mộc Cửu: “Có thể tin tưởng cô không?”

Mộc Cửu nghe vậy không có dừng lại, cô mả sát bả vai Tần Uyên tiếp tục bước đi, “Tôi hiểu hắn.”

Tần Uyên quay đầu thấy Mộc Cửu đi thẳng đến chỗ của Trần Vĩnh Niên, anh không hoàn toàn lui ra ngoài, ở một bên chờ thời cơ.

Mộc Cửu đến gần không làm cho Trần Vĩnh Niên cảm thấy có nguy cơ, khi cách hắn khoảng chừng mười bước thì cô dừng lại, nhưng không nói gì, chỉ dùng ánh mắt u tối lẳng lẳng nhìn hắn.

Căng thẳng vài giây, Trần Vĩnh Niên có chút khó chịu nói: “Lời nói vừa rồi của cô có ý gì?”

Mặt Mộc Cửu không chút thay đổi, nhìn hắn, trầm giọng nói: “Cô ấy không giống mẹ anh, mẹ anh là gái điếm.”

Bỗng chốc ánh mắt Trần Vĩnh Niên mở to, hoảng sợ hỏi: “Làm, làm sao cô biết?”

Nét mặt Mộc Cửu ung dung, không trả lời hắn, tiếp tục lời nói của mình: “Bà ấy sinh anh ra vì chính bản thân mình, vì muốn có cuộc sống tốt, nhưng cha anh lại không chấp nhận anh. Sau khi sinh anh ra, mẹ anh vẫn tiếp khách, vì để anh im lặng, bà ấy thậm chí cho anh uống thuốc ngủ, khi anh còn nhỏ, để anh không phiền bà ấy, mẹ anh để anh ngồi trong phòng khách vẽ tranh.”

Về mặt Trần Vĩnh Niên từ hoảng sợ biến thành đau khổ, “Bà ấy chưa bao giờ chăm sóc tôi, mỗi ngày chỉ biết đem đàn ông về nhà. Những năm đó ở nhà, thấy cái gì tôi cũng đều vẽ lại một lần, mà bức tranh sống động đầu tiên tôi vẽ chính là con bướm, nó đậu trên cửa sổ nhà tôi, thật xinh đẹp, thật tự do, chỉ cần vỗ cánh có thể bay đi, nhưng tôi lại không thể, tôi chỉ có thể sống cuộc đời đau khổ trong căn phòng tối tăm.”

Trần Vĩnh Niên hồi tưởng lại mọi chuyện đã qua, vết sẹo ngày xưa nay lại bị vạch ra một lần nữa, hình ảnh này mãi ở trong tâm trí hắn, xóa không đi, xóa mãi không được, sự thống khổ vì thất bại tích tụ ngày càng nhiều, hắn không thể nào chạm đến điều hắn mơ ước từ nhỏ, cuộc sống lại giầy vò hắn, làm hắn ngày càng thấp hèn, “Tất cả là vì bà ấy!” Bởi vì mẹ hắn, hắn mới trở thành như vậy.

Ánh mắt Mộc Cửu chợt lóe lên, đột nhiên nói: “Nên anh hận mẹ anh, hận đến mức giết bà ấy.”

“Không, tôi không giết bà ấy, bà ấy chết do bệnh tim! Bệnh tim!”, Hắn kêu to, lui về phía sau, mặc dù phía sau là bức tường hắn vẫn muốn cách xa Mộc Cửu một chút, hắn muốn tránh ánh mắt của Mộc Cửu như muốn trốn tránh sự thật.

Trong mắt hắn hiện lên sự sợ hãi không tránh được ánh mắt Mộc Cửu, cô tiến đến hai bước, càng áp chế hắn, ánh mắt đen nhánh như là có thể thấy rõ trong lòng hắn nghĩ gì, “Bà ấy có thuốc, nhưng anh lại đổi thuốc của bà ấy, khi bà ấy hấp hối anh có thể gọi cấp cứu nhưng anh chỉ trơ mắt nhìn bà ấy ngừng thở, chẳng lẽ không phải giết bà ấy sao?”

Hắn thờ dốt, kiên quyết giải thích: “Không, không phải vậy, là tôi giúp bà ấy giải thoát, bà ấy đau khổ như vậy, tôi giúp bà ấy giải thoát!”

Mộc Cửu tiếp tục nói: “Giống hai người phụ nữ cùng đưa bé của họ.”

Hắn thờ gáp, ánh mắt tràn đầy oán hận, giận dữ gầm lên: “Họ không xứng đáng làm mẹ, đứa bé sinh ra phải chịu đựng sự đau khổ của các cô ấy, cũng giống như sự đau khổ của tôi.”

Mộc Cửu nhìn thấy trên cổ tay hắn có nhiều vết dao cắt, thân nhiên nói: “Anh đã giải thoát cho các cô ấy, vậy còn anh thì sao? Anh không được giải thoát, anh đã thử tự mình giải thoát nhiều lần nhưng không thành công.”

Sắc mặt Trần Vĩnh Niên trắng bệch, đau khổ cắn chặt môi, không lên tiếng.

Mộc Cửu từ từ tiến lên phía trước, “Anh sẽ không chống đỡ được nữa đâu, chung quanh đã bị cảnh sát bao vây, bắt anh chỉ còn là vấn đề thời gian. Dù hiện tại anh ra tay cũng không được, tay anh sẽ nhanh chóng không cầm được dao nữa, đã không còn sự uy hiếp anh chỉ có thể bị bắt, nghĩ lại kết quả chắc chắn anh sẽ bị bắt. bị nhốt trong phòng giam hỗn loạn đợi đến khi chết, họ sẽ dùng súng bắn anh, đến lúc đó sinh mệnh không còn nằm trong tay anh nữa.” Cô cách chỗ hắn khoảng hai ba bước chân thì dừng lại.

“Từ khi sinh ra, đến khi chết, sinh mạng của anh không do bản thân anh không chế, bây giờ dao còn trong tay anh, thì mạng của anh vẫn còn trong tay anh.” Mộc Cửu nâng tay phải lên, như đang bắt gì đó, nắm lại đặt trên ngực mình, ngữ điệu nhẹ nhàng như mê hoặc dụ dỗ: “Hãy giải thoát cho chính mình đi.”

Trần Vĩnh Niên chăm chú nhìn từng động tác của Mộc Cửu, qua ánh mắt tối đen của Mộc Cửu có thể nhìn thấy bộ dáng thảm hại của hắn, hắn cúi đầu, nhìn con dao đang kề trên cổ người phụ nữ hắn có hơi run sợ, lời nói của Mộc Cửu tựa như con bướm kia, mà nó hiện ngay trước mặt hắn, chỉ cần hắn vươn tay thì có thể bắt lấy.

Hắn chậm rãi buông tay phải ra, thai phụ bị hạ đường huyết đã tê liệt trên mặt đất, hắn nhìn thấy ánh mắt của Mộc Cửu, hắn cười rồi dùng dao đâm vào chính mình, cuối cùng tất cả đều được giải thoát rồi.

Tần Uyên đang đến gần, thấy vậy vội chạy đến chỗ Trần Vĩnh Niên khống chế hắn, bẻ tay cầm dao của hắn ra sau lưng, Trần Vĩnh Niên liếc nhìn vùng vẫy ra, bây giờ thân thể ốm yếu của hắn lại có sức mạnh kinh người, hắn gầm lên muốn thoát ra, lại bị Tần Uyên mạnh mẽ giữ chặt, Tần Uyên thấy hắn kích động, nhanh chóng bẻ gãy con dao của hắn, sau đó có một người cảnh sát mang công tay đến công Trần Vĩnh Niên lại, Tần Uyên ngồi xổm xuống ngẩng đầu, thì liền thấy cặp mắt tối đen kia đang nhìn toàn bộ quá trình, thậm chí nhân vật chính của cả quá trình là cô ấy nhưng cô lại lẳng lẳng đứng đó coi thường mọi thứ xung quanh, như một người tàn nhẫn đang trừng phạt người khác.

Tần Uyên nhú chặt mày, chăm chú nhìn Mộc Cửu, hai người cứ như vậy, một ngồi xổm, một đứng đối diện nhau.

“Đội trưởng, em gái Mộc Cửu, không còn việc gì nữa, chúng ta đi thôi.” Triệu Cường đi đến nhìn thấy họ, thầm nghĩ, hai người này đang làm gì vậy?

Vừa rồi giống như ổn định lại Mộc Cửu hạ mắt, lấy tay vuốt bụng nói: “Tôi đói rồi.”

“Cái gì? Sao cô có thể đói bụng? Buổi sáng cô đã ăn năm cái bánh bao mà!” Triệu Cường nghe xong như nhìn thấy người ngoài hành tinh.

Mộc Cửu thần nhiên nói: “Nói nhiều như vậy tất nhiên phải đói rồi.”

Triệu Cường xem thường nói: “Tôi còn nói nhiều hơn.”

“Vậy bây giờ anh có đói bụng không?”

“Đói” Hiện tại bụng hoàn toàn trống không.

“Vậy sao tôi lại không thể đói bụng, đúng là không có đầu óc mà.”

“.....” Triệu Cường cảm thấy bị nghẹn họng.

Triệu Cường sững sốt một giây sau giật dử nói: “Cô vừa rồi còn khen tôi là thiên tài mà.”

“Tôi đang chuẩn bị thu lại câu nói kia, biết vấn đề đó chỉ có thể chứng minh anh có hiểu biết thông thường thôi.”

Triệu Cường tức giận nói, “Ngay cả cái này cô cũng không biết, vậy thì cô ngay cả hiểu biết thông thường cũng không có!”

Đường Dật đứng một bên cũng bị nói lấy là không có hiểu biết thông thường thì cúi đầu đỏ mặt

Về mặt Mộc Cửu không chút thay đổi, chỉ chỉ đầu mình, “Có đầu óc là được.”

“.....” Triệu Cường lần thứ hai bị nghẹn họng, nếu anh tiếp tục cùng Mộc Cửu tranh cãi thì đúng là không có đầu óc.

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Chương 6

Quá tự kiêu thường sẽ làm tê liệt thần kinh của chúng ta.

Các thành viên của Đội điều tra đặc biệt trở về cục cảnh sát, Tần Uyên và Trần Mặc lấy khẩu cung của Trần Vĩnh Niên, Triệu Cường cùng Hồng Mi thì lấy khẩu cung của người đàn ông làm náo loạn tại hiện trường, Thạch Nguyên Phi với Đường Dật ở văn phòng sắp xếp lại hồ sơ vụ án, còn lại Lam Tiêu Nhã và Mộc Cửu ở phòng pháp y vừa ăn bánh ngọt vừa tán gẫu.

Lam Tiêu Nhã ghen họng nhìn trân trối Mộc Cửu trong nháy mắt đã ăn hết hai miếng bánh ngọt: “Mộc Cửu à, em quả thực xứng với cái danh ‘thánh ăn’ nha, nhưng mà cũng phải nói, em là người duy nhất dám vào phòng pháp y ăn đó.”

Mộc Cửu lại bỏ thêm miếng bánh vào miệng, nhìn những dụng cụ xung quanh căn phòng, khen ngợi: “Nơi này tốt lắm.”

Lam Tiêu Nhã thấy Mộc Cửu bên khoe miệng bị dính bơ, vẻ mặt không chút thay đổi còn nghiêm túc ngồi ăn bánh ngọt, nhin không được vẻ mặt háo sắc, vươn tay xoa mặt cô: “A a a, Mộc Cửu thật ngốc nhưng rất đáng yêu.”

Một màn này bị Triệu Cường và Hồng Mi vừa lấy lời khai phạm nhân ra thấy được, Triệu Cường làm vẻ mặt thương tiếc nói với Lam Tiêu Nhã: “Chị à, chị làm ơn nhẹ tay giữ đi, em ấy chỉ là một đứa trẻ thôi.” Vừa nói xong thấy Lam Tiêu Nhã biến sắc, liền chạy nhanh đến trốn sau lưng Hồng Mi.

Lam Tiêu Nhã đang muốn nổi giận, Mộc Cửu một bên mở miệng nói: “Tôi không phải con nít, làm sai rồi trốn sau lưng người lớn mới là con nít.”

“Phốc.” Hồng Mi cùng Lam Tiêu Nhã phụt cười.

Triệu Cường bị châm chọc nóng nảy gợn chân, “Tôi nói nè em gái Mộc Cửu, sao cô luôn nhắm vào tôi vậy?”

Mộc Cửu ra vẻ thần bí mở miệng: “Anh làm tôi nhớ đến một người.”

“Ai vậy?” Triệu Cường mở miệng, lòng có chút bất an.

“Một người đã chết.”

“.....” Anh chỉ biết!

Nhìn thấy biểu cảm của Triệu Cường, Hồng Mi che miệng cười nhẹ, còn Lam Tiêu Nhã lại không khách khí mà cười thật to.

Mộc Cửu cúi đầu xuống, bóng râm che mắt làm cho người ta không nhìn được vẻ mặt của cô.

Đường Dật chạy đến nhìn thấy cảnh này cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn mở miệng nói: “Đội trưởng bảo mọi người quay về phòng họp.”

“Đội trưởng, thai phụ kia bị hoảng sợ nhưng thân thể không có vấn đề gì, đứa nhỏ trong bụng cũng không sao. Nhưng tôi cùng chị Mi lấy khẩu cung người làm náo loạn hiện trường thì hần kiên quyết nói mình bị người khác uy hiếp, có một người đàn ông cầm dao để sau lưng hần, nếu hần không làm theo lời người đó thì sẽ giết chết hần, mọi người nói xem lời hần nói có thể tin sao? Tôi nghĩ hần chỉ nói dối để trốn tội.”

Thạch Nguyên Phi tiếp lời: “Cũng không nhất thiết là hần nói dối, nói không chừng người đàn ông cầm dao uy hiếp hần chính là tông phạm của Trần Vĩnh Niên, chẳng phải trong điện thoại của Trần Vĩnh Niên có tin nhắn cảnh báo sao, chỉ tiếc là tôi không thể điều tra được số di động là của người nào.”

Triệu Cường buồn lòng: “Đã hơn nửa ngày rồi mà lại không thể kết án.”

Lúc này đột nhiên Mộc Cửu mở miệng: “Hần không có tông phạm, có thể đó chỉ là trò đùa của một người thôi.”

“Trò đùa? Việc này thiếu chút nữa đã chết một mạng người.” Triệu Cường nghe xong liền tức giận.

“Hần có thể nhắn tin cảnh báo cho Trần Vĩnh Niên trước khi chúng ta tìm ra hần, chứng minh hần đã sớm biết Trần Vĩnh Niên là hung thủ, việc này chỉ có hai khả năng, một là hần thông qua manh mối của chúng ta tìm ra được Trần Vĩnh Niên, hai là hần đã nhìn thấy hung thủ bắt cóc nạn nhân hoặc hần thấy được quá trình bỏ xác.”

Đường Dật nhớ lại nói: “Vụ án đầu là do hai người nhặt ve chai phát hiện, vụ thứ hai thì do một cảnh sát trong đội điều tra ma túy phát hiện.”

Tần Uyên nghiêm túc nói: “Là ai trong đội điều tra ma túy.”

Hồng Mi lật tư liệu nói: “Là Lí Thiên Bằng, đội trưởng nghi ngờ hần.”

“Khoan đã, Lí Thiên Bằng có phải là người lúc trước muốn vào đội của chúng ta nhưng lại bị từ chối?” Triệu Cường dường như nghĩ được việc gì đó, tròng mắt chuyển động, đột nhiên vỗ bàn, “Tôi nhớ rồi, lúc tôi ở hiện trường thứ nhất có nhìn thấy hần, hần còn đến chào hỏi tôi.”

Lời nói của Triệu Cường càng thêm chứng thực phán đoán của Tần Uyên, anh lạnh lùng nói: “Một cảnh sát điều tra ma túy có thể xuất hiện ở nơi nào, Thạch Đầu, điều tra xem hôm nay hần ở nhà hay ở cục cảnh sát.”

Không lâu sau, Thạch Nguyên Phi, xuất hiện ở phòng họp, “Đội trưởng hôm nay hần không ở trong cục.”

Tần Uyên quyết định thật nhanh, “Đi, đến nhà hần.”

Đến dưới lầu nhà Lí Thiên Bằng, Tần Uyên bảo Triệu Cường và Trần Mặc ở trong xe, anh cùng Mộc Cửu cùng nhau lên lầu.

Triệu Cường không dám phản đối ý kiến của đội trưởng, chờ Tần Uyên và Mộc Cửu vào tòa nhà thì ở bên cạnh Trần Mặc nói: “Anh nói xem sao chúng ta chỉ có thể ngồi chờ trong xe.”

So với Triệu Cường thì Trần Mặc thân thiện hơn nhiều: “Họ phải đi nói chuyện khách sáo, chúng ta đi chung cùng vô dụng.”

Triệu Cường không chút suy nghĩ nói: “Vây thì sao chứ, tôi cũng biết nói chuyện khách sáo mà.”

“Có thể nói chuyện khách sáo nhưng không có đầu óc cũng không được.” mặt Trần Mặc không chút thay đổi nói ra những lời này, ngữ khí giống như là nói sự thật.

“.....” Triệu Cường cảm thấy bị đá kích sâu sắc, trong một ngày mà hai lần bị nói là không có đầu óc.

Lí Thiên Bằng ở trong nhà nhìn màn hình thấy Tần Uyên ở dưới lầu, còn có cô gái nghe nói là vừa mới tới, nhất thời trong lòng có chút bất an, lúc này mà đội trưởng đội điều tra đặc biệt đột nhiên đến tìm, không lẽ họ đã phát hiện ra điều gì, hần suy nghĩ vài giây rồi quyết định vẫn mở cửa cho họ, thời gian họ lên lầu, Lí Thiên Bằng nghĩ lại việc mình làm, thấy mình không hề để lại dấu vết và sơ hở nào, cho nên khi mở cửa hần đã khôi phục lại bình tĩnh.

“Đội trưởng Tấn, sao anh lại đến đây, có việc gì cần tìm tôi sao?” Lí Thiên Bằng có chút kinh ngạc hỏi, thì nhìn thấy cô gái sau lưng là Tần Uyên có vẻ mặt không tốt.

Mộc Cửu vươn tay, mặt không chút thay đổi tự giới thiệu: “Xin chào, anh là Lí Thiên Bằng phải không? Tôi là Mộc Cửu của Đội điều tra đặc biệt.”

Lí Thiên Bằng chỉ biết Mộc Cửu vừa mới vào đội điều tra đặc biệt được vài ngày, ngoài ra không biết gì nữa. Hần nhìn cô cùng các đội viên khác thì cảm thấy đây chỉ là một cô gái ốm yếu, rất cuộc có tài cán gì mà được vào đội điều tra đặc biệt. Bây giờ tiếp xúc cô lại cảm thấy thật quái lạ, đặc biệt là đôi mắt đen nhánh kia, Lí Thiên Bằng không thể diễn tả được loại cảm giác này, nhưng hần vẫn bắt tay, “A, xin chào, vào trong ngồi đi.”

Lí Thiên Bằng dẫn họ vào phòng khách ngồi, sau đó đi pha hai chén trà, thấy bộ dạng xa cách của Tần Uyên, vẻ mặt bình tĩnh không nói lời nào, hắn nghĩ thầm Tần Uyên có tiếng là người tính tình khó chịu, nhưng hắn chưa bao giờ thấy bộ dạng này nên trong lòng cảm thấy kỳ lạ nhưng không hỏi gì, chờ bọn họ nói ra mục đích đến đây.

Mộc Cửu cầm chén trà lên ngửi, sau đó để lại trên bàn, lúc này mới mở miệng nói: “Là như vậy, chắc cảnh sát Lí cũng biết hung thủ Trần Vĩnh Niên của vụ án phải không?”

Trong lòng Lí Thiên Bằng có chút hỗn loạn, tay không ngừng mà sát lên chén trà, nhưng vẫn trấn tĩnh nói: “À, biết chứ, là người đã giết hai thai phụ phải không?”

Mộc Cửu: “Đúng vậy, sáng nay chúng tôi đã bắt được hung thủ nhưng chúng tôi nghi ngờ hắn có tông phạm.”

“Ý của cô là còn có một hung thủ nữa?” Lí Thiên Bằng cẩn thận hỏi: “Căn cứ vào đâu?”

“Trần Vĩnh Niên là người bệnh, chúng tôi cho rằng nếu hắn gây án một mình sẽ rất khó khăn nên khả năng hắn có tông phạm là rất cao.”

Lí Thiên Bằng yên lòng, trong lòng hiện lên sự khinh thường, nghĩ thầm, hóa ra đội điều tra đặc biệt chỉ có thế, “Vậy mọi người đến tìm tôi vì...”

Mộc Cửu đoán không sai, khoe miệng Lí Thiên Bằng hơi nhếch lên, sau đó hạ mắt nói: “Cảnh sát Lí là người phát hiện ra nạn nhân thứ hai, có thể đó là lúc hung thủ vừa mới bỏ xác, cho nên phiền cảnh sát Lí nhớ lại một chút xem có nhìn thấy xe màu trắng của hung thủ không.” Mộc Cửu lấy từ trong bao ra bức ảnh để lên bàn.

Lí Thiên Bằng giả vờ nhìn lướt qua rồi hướng Mộc Cửu lắc đầu: “Tiếc quá, không có, lúc đó tôi không nhìn thấy chiếc xe nào ở đó.”

“Thật không dám giấu, đội điều tra đặc biệt chúng tôi gặp phải vấn đề, nên muốn đến nghe ý kiến của cảnh sát Lí về việc này.”

“Nghe ý kiến của tôi.” Lí Thiên Bằng theo bản năng nhìn sang Tần Uyên, thấy sắc mặt hắn ngày càng kém, nghĩ đến đúng là mất mặt.

Mặt Mộc Cửu không chút thay đổi nói: “Tôi nghe nói cảnh sát Lí là người phát hiện ra thi thể, từ chỗ cục trưởng tôi cũng có nghe ông ấy khen ngợi anh, hơn nữa lúc trước cảnh sát Lí hình như cũng muốn vào đội điều tra đặc biệt.”

Lí Thiên Bằng cười thâm trong lòng, trên mặt lại khiêm tốn nói: “Đúng vậy như tiếc rằng tôi không có đủ năng lực, đội trưởng Tần cũng không vừa ý tôi.”

“Không có đâu, con người cũng có lúc nhìn lầm, chắc cảnh sát Lí không ngại góp ý để chúng tôi mau chóng kết thúc vụ án.” Mộc Cửu vừa mới nói xong chợt nghe Tần Uyên ngồi bên cạnh hừ lạnh một tiếng.

“Nói thật tôi cảm thấy khả năng hung thủ có tông phạm là không lớn, nạn nhân là thai phụ thì cũng như quần thể yếu đuối, hung thủ dù có bệnh nhưng cũng là một người đàn ông trưởng thành, lấy một thanh gỗ đánh lên phía sau nạn nhân thì hoàn toàn có thể khống chế nạn nhân.”

“Dùng cây gỗ? Sao không phải là cây sắt hay cây búa?”

Lí Thiên Bằng hoảng hốt, cảm thấy đã nói ra điều không nên nói, trong lòng căng thẳng, buông chén trà, vội vàng giải thích: “Việc này, tôi nghĩ là dùng cây gỗ đánh sẽ không làm nạn nhân chết ngay lập tức.”

“Cảnh sát Lí làm sao biết được hung thủ chỉ muốn làm nạn nhân hôn mê mà không phải đánh chết nạn nhân.”

Trong lòng Lí Thiên Bằng hỗn loạn, “Ý ta không phải...”

Mộc Cửu hít một hơi, liếc nhìn Tần Uyên bên cạnh: “Chắc chắn là hắn.”

“Cái, cái gì?”

“Lí Thiên Bằng rõ ràng anh nhìn thấy hung thủ bỏ xác lần đầu, anh sớm biết hung thủ là ai, chẳng những không báo lại, trái lại còn báo tin cho hung thủ, ở bệnh viện uy hiếp người dân gây náo loạn. Tất cả đều do anh làm.”

“Đội trưởng Tần, anh nói đi đâu vậy, sao tôi có thể làm vậy...”

Tần Uyên khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn hắn, “Tên của hung thủ đến bây giờ còn chưa công khai, trừ người của đội điều tra đặc biệt thì không ai biết, Lí Thiên Bằng làm sao anh biết được?”

Trên trán Lí Thiên Bằng đầy mồ hôi, chỉ vào Mộc Cửu: “Không phải, là do cô ấy nói.”

Mộc Cửu giương mắt nhìn hắn: “Tôi nói là Trần Vĩnh Niên của vụ án, tôi không hề nói là vụ án nào.”

Tần Uyên cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Trần Vĩnh Niên khai là có một chiếc xe con màu trắng, mà chiếc xe mà chúng tôi cho anh xem hình là chiếc xe màu trắng có rèm che, anh chưa xem hình đã vội vàng phủ nhận, cho nên rõ ràng là anh đã từng nhìn thấy xe của hung thủ. Chi tiết của vụ án cũng không được công khai, anh lại biết hung thủ dùng cây gỗ đánh hôn mê thai phụ.”

Tần Uyên đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Lí Thiên Bằng: “Cảnh sát Lí nhiều đó chứng cứ đã đủ chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Chương 7

Ta đã sớm chìm vào bùn lầy, nguoi lại ở bờ biển chân chừ.

Vụ án cuối cùng cũng kết thúc, ngày thứ bảy, mọi người đội điều tra đặc biệt đến quảng trường thương mại cách cục cảnh sát không xa để liên hoan, cũng xem như chào mừng Mộc Cửu gia nhập đội.

Triệu Cường cùng Thạch Nguyên Phi đến trước nên đứng ở cửa chờ, không bao lâu Lam Tiêu Nhã và Đường Dật cũng từ taxi xuống. Triệu Cường thấy Lam Tiêu Nhã mặc một chiếc váy liền áo, trông mắt như muốn rót ra, kích động hô lên: “Chị ơi, sao chị có thể mặc cái đầm đó đến đây? Chị vẫn là chị của tôi sao?”

Lam Tiêu Nhã khiêu khích nói: “Thế nào? Tôi không thể mặc đầm sao? Cậu gọi tôi là chị không phải là anh.”

“Chị ăn mặc như vậy chẳng lẽ là đi xem mắt.” Lam Tiêu Nhã năm nay 26 nhưng đến giờ vẫn còn độc thân, cô không có cảm tình với đàn ông không phải vì nghề nghiệp mà bởi vì tính cách của cô khiến họ phải tránh xa ba thước, bản thân cô thì chảnh mà chắc nhưng mẹ cô thì lại sốt ruột, luôn nghĩ cách sắp xếp đối tượng cho cô.

Lam Tiêu Nhã chống nạnh nói: “Thôi đi, chị của cậu cần đi xem mắt sao, đây là tiệc chào mừng Mộc Cửu, đương nhiên tôi phải sửa soạn chút rồi.”

“Ôi! Tiêu Nhã mặc đầm này, đúng là chuyện hiếm thấy nha.” Hồng Mi và chồng cũng vừa tới, nhìn đến Lam Tiêu Nhã cũng vô cùng ngạc nhiên.

“Chị Mi, sao chị lại cùng Triệu Cường chọc ghẹo em?”

Hồng Mi cười nhẹ, giúp Lam Tiêu Nhã sửa lại cổ áo, “Chị đâu có, em mặc đầm trông rất đẹp, lập tức biến thành thực nữ, về sau nên thường xuyên mặc.”

Đường Dật ở một bên phụ họa: “Đúng rồi, đúng rồi, chị thường xuyên mặc đầm sẽ trở nên xinh đẹp thôi.”

Lam Tiêu Nhã cười hi hi, lộ ra vẻ thẹn thùng khó thấy.

“Đúng rồi, chỉ cần chị không mở miệng thì còn được, không thì sẽ bị lộ tẩy đấy.”

“Triệu Cường cậu muốn ăn đòn à?”

“Chị à, phải thực nữ!”

“Cậu không được chạy!”

“Anh Tổng cứu em với!”

“Đến hết rồi à?” Lúc đội trưởng Tần Uyên đến thấy một màn hỗn loạn này, Triệu Cường mới từ sau lưng chồng của Hồng Mi thò đầu ra, “Đội trưởng, anh đến rồi, ôi, sao chỉ có một mình anh, em gái Mộc Cửu đâu rồi?” Triệu Cường nhìn xung quanh không nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ.

Tần Uyên âm trầm nói: “Buổi sáng cô ấy đã ra ngoài, không biết đi đâu nữa.”

Mọi người đều sững sờ, trên người Mộc Cửu không có di động, không biết đi đâu, hiện tại không khác gì bị mất tích.

“À, còn Trần Mặc đâu? Sao anh ấy còn chưa đến?” Trần Mặc luôn đúng giờ, trừ khi có chuyện ngoài ý muốn, nếu không thì tuyệt đối không đến muộn. Thạch Nguyên Phi nói xong thì gọi điện cho Trần Mặc.

“Trần Mặc, cậu đang ở đâu? Chúng tôi đều đang ở khách sạn chờ cậu.”

Không biết Trần Mặc nói gì mà mọi người thấy Thạch Nguyên Phi há hốc mồm về mặt khiếp sợ.

Đến khi Thạch Nguyên Phi cúp máy thì vẻ mặt đã ngây ra.

Triệu Cường quơ quơ tay trước mặt anh “Làm sao vậy? Trần Mặc ở đâu?”

Thạch Nguyên Phi đỡ người trả lời: “Anh ấy nói một giờ nữa sẽ đến.”

Triệu Cường mơ hồ nhìn Thạch Nguyên Phi, trong lòng nghĩ chỉ là vấn đề đó thôi làm gì mặt phải ngêch ra như vậy.

Tần Uyên nói: “Chúng ta vào trước đi, chờ cậu ấy đến.”

Lam Tiêu Nhã: “Vậy Mộc Cửu đâu?”

Thạch Nguyên Phi: “Cô ấy đang ở cùng Trần Mặc.”

“.....”

Bệnh viên tâm thần Vĩnh Hoa.

“Con gái à, con đến rồi, mẹ có mua kẹo cho con này, con thích ăn kẹo nhất mà.” Một người đàn bà đầu bù tóc rối từ trong phòng nhìn Mộc Cửu, thoắt cái chạy ra ngoài, vừa chạy vừa từ trong túi áo lấy ra những viên kẹo đã cũ đưa cho Mộc Cửu như tặng vật quý, về mặt chờ đợi nhìn cô.

Mộc Cửu nhìn người đàn bà, người đàn bà đó cười ngây ngốc, đẩy đẩy tay về phía trước, miệng nói: “Con gái à, mau ăn kẹo đi, mẹ con có rất nhiều kẹo nha.”

Mộc Cửu đưa tay lấy một viên kẹo trong tay bà ta, giấy gói kẹo đã xuống sắc không còn mới, không thấy rõ hiệu, khi cầm cảm giác mềm mềm dính dính, Mộc Cửu cũng không từ chối, cầm hết kẹo trong tay, nói: “Ăn ngon lắm”

Giọng điệu cứng ngắt lại làm cho người đàn bà cực kỳ vui vẻ: “Ngon lắm sao? Tốt quá, con gái tôi ăn kẹo của tôi cho, nó ăn kẹo của tôi cho!” Người đàn bà đầy sức sống vừa đi vừa la to.

Mộc Cửu quay đầu nhìn thoáng qua rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Lầu sáu của bệnh viện có những gian phòng đặc biệt, Mộc Cửu đứng ở cửa lớn lấy ra một túi vải sợi tổng hợp màu xanh.

Hành lang lầu sáu không có một bóng người, Mộc Cửu một mình đi trên nền gạch men sứ, bên tai chỉ có tiếng bước chân của cô.

Mộc Cửu đi đến cuối hành lang, đứng ở trước cửa gian phòng cuối cùng, đẩy cửa ra đi vào.

Mộc Cửu nhìn miếng kính thủy tinh chia căn phòng ra hai gian, Mộc Cửu đứng ở phía trước nhìn người bên trong.

“Chị đến rồi.” Cô nói.

Âm thanh thông qua thiết bị truyền rõ ràng vào bên trong, người bên trong giống như không nghe được, vẫn bất động, có một quyển sách rất nặng ở trước mặt hắn, chỉ có thể nhìn thấy tóc hắn màu đen, ở đầu quyển sách là những ngón tay tái nhợt.

Mộc Cửu lẳng lặng chờ, không có rời đi, cũng không nói tiếp.

Từng giây trôi qua, đến khi người bên trong mở đến trang sách cuối cùng, hắn mới đóng quyển sách lại, gương mặt hoàn toàn hiện ra.

Đó là gương mặt của một bé trai, sắc mặt tái nhợt, chỉ có đôi mắt đen nhánh sáng đến kinh người, hắn nhìn thẳng vào Mộc Cửu, ho nhẹ một tiếng rồi mở miệng: “Giúp cảnh sát làm việc cảm giác thế nào?”

Mộc Cửu chỉ trả lời: “Đây là điều kiện.”

Bé trai nghe xong nở nụ cười, càng cười càng lớn, thậm chí làm cho gương mặt tái nhợt của hắn sinh động hẳn lên.

Cười thật lâu, cuối cùng hắn cũng dừng lại, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đối diện, chậm rãi nói: “Vì sao Trần Vĩnh Niên không chết?”

Mộc Cửu thản nhiên nói: “Hắn sẽ chết.”

“Cũng qua tay của chị rồi.” thân thể bé trai tiến về phía trước, trong mắt mang theo sự u ám, “Nếu khi đó hắn cứ như vậy mà chết thì thật tốt.”

Mộc Cửu nghe xong không hề có phản ứng, mặt không chút thay đổi, sau đó nói: “Chị phải đi rồi.”

Bé trai sững sốt một chút, lập tức cao giọng nói: “Rốt cuộc chị đến đây làm gì?”

“À đúng rồi.” Trong lời nói của bé trai như đang nhắc nhở Mộc Cửu, cô đi rồi quay lại, đem kẹo ở trong tay đặt trên một cái cửa nhỏ: “Kẹo này tặng cho em.”

“.....”

Phía sau truyền ra tiếng sách rớt trên mặt đất, Mộc Cửu không quay đầu, đóng cửa lại, hành lang lại im lặng.

Mộc Cửu quay lại xe, cài dây an toàn, nói với Trần Mặc đang ngồi bên cạnh: “Xong rồi.”

Trần Mặc khởi động xe, mở miệng hỏi: “Sao không để đội trưởng đưa cô đi?”

Mộc Cửu thẳng thắn nói: “Sẽ hỏi, phiền lắm.” Ngụ ý là biết Trần Mặc sẽ không hỏi nhiều.

Trần Mặc cũng không nói nữa, chuyển tâm lái xe đến khách sạn cùng mọi người.

Mà Đội điều tra đặc biệt đang ngồi trong phòng khách sạn vừa uống nước, vừa nói chuyện phím.

Thạch Nguyên Phi, Triệu Cường và Lam Tiêu Nhã tổ bát quái ba người họp lại cùng nhau, vẫn chưa tiếp nhận được tin tức khi này.

Triệu Cường: “Em gái Mộc Cửu thật đang ở cùng Trần Mặc sao?”

Thạch Nguyên Phi: “Đúng vậy, Trần Mặc không nói dối đâu, nói như vậy thì chắc là thật rồi.”

Lam Tiêu Nhã: “Chẳng lẽ họ giấu chúng ta đi hẹn hò?”

Ba người bất chợt tương tượng:

Trần Mặc: “Chào buổi sáng.”

Mộc Cửu: “Chào buổi sáng.”

Trần Mặc: “Đi đâu?”

Mộc Cửu: “Tùy anh thôi.”

Trần Mặc: “Xem phim?”

Mộc Cửu: “Cũng được.”

Trần Mặc: “Phim hay không?”

Mộc Cửu: “Bình thường.”

Trần Mặc: “Đến khách sạn đi.”

Mộc Cửu: “Được.”

“.....” Tương tượng chấm dứt, ba người ngẫm lại thấy thật khôi hài.

Nửa tiếng sau, Trần Mặc cùng Mộc Cửu mới đến khách sạn.

Vào phòng đã đặt, mọi người đang ngồi đều quay qua nhìn họ, tổ bát quái ba người mở to mắt nhìn hai người để kiểm dấu vết, kết quả, đương nhiên không có kết quả, một cái cũng không có, chỉ thấy hai mặt lạnh một đen một trắng.

Đồ ăn vừa đưa tới Mộc Cửu liền cầm đĩa ăn, mọi người đều đói bụng, cũng bắt đầu cầm đĩa.

Lam Tiêu Nhã đưa qua cho Mộc Cửu đĩa rau rồi nhỏ giọng hỏi: “Mộc Cửu, lúc này em cùng Trần Mặc đi đâu vậy?”

Mộc Cửu vừa nuốt vừa gấp cho Lam Tiêu Nhã một miếng thịt kho tàu, nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên nói: “Chị Tiêu Nhã.”

Lam Tiêu Nhã: “Sao?”

Mộc Cửu: “Đàn rất đẹp.”

“Cảm ơn, mà...” Cũng biết đánh trống lảng quá đi, nhưng Mộc Cửu không chịu nói, Lam Tiêu Nhã cũng không biết làm gì, chỉ có thể bữu môi tiếp tục ăn.

Tổng Ảnh Thừa nói với Hồng Mi: “Anh ra ngoài nghe điện thoại một chút.”

Hồng Mi cười gật đầu.

“Đứng rồi, chị Mi, con nuôi của em đâu?” Lam Tiêu nhã hỏi.

“Hôm nay, dì bé dẫn bé ra ngoài chơi rồi.”

Lam Tiêu Nhã nghĩ đến bé Tiểu Tổng trắng trẻo mềm mại, cười nói: “Đã hai tuần rồi không gặp nó, thật muốn gặp quá đi.”

Hồng Mi cười khê: “Nếu em thích con nít như vậy, thì mau kiếm người để gả, là có con để chơi cùng rồi.”

“Sao có thể giống nha được, con của người khác thì chơi mới vui, con mình sinh ra thì thật phiền.”

Triệu Cường ở một bên cho ý kiến: “Vậy chị đi cướp một đứa về nuôi đi.”

Lam Tiêu Nhã lấy đứa gỗ vào đầu anh: “Này, này, dù gì cậu cũng là cảnh sát mà.”

Lúc này, Tổng Ảnh Thừa vội đi vào, lấy cặp và áo khoác, vẻ mặt áy náy nói: “Thật xin lỗi, công ty tôi có việc gấp cần xử lý, mọi người cứ ăn đi, tôi đi trước.”

Triệu Cường hướng anh vỗ ngực nói: “Anh Tổng yên tâm, lát nữa em sẽ đưa chị Mi về nhà an toàn.”

“Cảm ơn.”

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn Tổng Ảnh thừa, ánh mắt lóe sáng, rồi cúi đầu tiếp tục ăn.

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Chương 8

Trong bóng tối, ai sẽ là người dẫn ta đến ánh sáng

Trong căn phòng mờ tối, một cô gái trẻ đầu bị băng bó chậm rãi mở mắt, cô cảm giác mình đang nằm trên ghế sofa, trong căn phòng yên tĩnh, không nghe được âm thanh nào.

Nhớ lại lúc trước khi mình đi ngất đi, cô ngồi yên một chỗ không dám động đậy, một lúc lâu mới gọi tên của bạn mình: “Chu Chu! Diệu Khả! Lệ Phi!”, giọng của cô run run, gọi nhiều lần cũng không có ai trả lời, dường như trong phòng chỉ có một mình cô.

Cả người cô run rẩy đứng lên, căn phòng tối đen không có một tia sáng, cô cũng không biết đây có phải là căn phòng lúc đầu mình ở không, trong căn phòng có gì cũng không biết.

Đấu tranh rất lâu, cô cố gắng lấy can đảm từ từ đứng lên, tiến về phía trước, vừa đi vừa gọi tên bạn của mình. Đi được vài bước thì cô bị vấp phải thứ gì đó, cô ngã trên mặt đất, không dám bước đi nữa sau đó thăm dò trên mặt đất, sự khủng hoảng bắt lực lan tỏa toàn thân, cô run rẩy bò về phía trước.

Cô tìm kiếm ở phía trước, thì đụng phải vách tường, cô vịn vách tường chậm rãi đứng lên, trên tay như chạm vào thứ gì đó ẩm ướt, có mùi đặc biệt, không biết là của ai, cũng không muốn đoán là ai, nhưng cảm giác trên tay rất rõ ràng, vậy ra cũng không được.

Nước mắt theo gương mặt của cô chảy xuống, cô che miệng tiếp tục bước về phía trước, liền đụng phải tay nắm cửa, cô mau chóng vịn tay nắm, nhưng không được, cô dùng cơ thể để đẩy cửa cũng không có tác dụng, cánh cửa đã bị khóa chết, cô bật khóc, ngoài cửa không có chút động tĩnh nào.

Cô dường như đang ở sát bờ vực thẳm lúc nào cũng có thể ngã xuống, nhưng cô biết mình không thể ngồi chờ chết, nhất định sẽ có cách, cô tiếp tục sờ soạng bên cạnh, thì ấn phải công tắc đèn.

Căn phòng tối đột nhiên sáng lên, ánh đèn sáng làm mờ mắt cô, cuối cùng cô cũng thấy được toàn bộ căn phòng, sự tự tin của cô liền tan vỡ, không không chế được, cô sợ hãi ngồi trên đất, nhìn tay phải của mình, cổ sức lau xuống đất, lau mãi không sạch.

Chữ “SOS” đỏ tươi trên tường trắng tuyết, phía dưới chữ còn có chất lỏng chậm rãi chảy xuống, một đầu tay được in lên rõ ràng.

“A a a a a a!”

Triệu Cường bật tai lui về sau vài bước, nhìn Đường Dật đang hoảng hồn nói: “Bạn nhỏ Đường Dật làm gì vậy, chỉ đập bàn một cái thôi có cần kêu thảm như vậy không?”

Đường Dật xoa xoa ngực, đem bìa quyển sách cho Triệu Cường xem “Anh Cường à, tôi đang đọc tiểu thuyết kinh dị mà.”

“Gan nhỏ vậy mà cũng đọc tiểu thuyết kinh dị.” Triệu Cường nhìn sơ qua quyển sách, “Thoát khỏi mật thất, đây là trò chơi mà tôi thường chơi trên máy tính mà.”

Đường Dật gật đầu: “Sách này lấy bối cảnh là mật thất, nếu trong thời gian quy định mà không thể thoát khỏi một căn phòng thì một người sẽ bị chết, hơn nữa còn chết rất thảm.”

Lam Tiêu Nhã đang sửa sang đồ nghe đến mật thất cũng thích thú chạy đến, “Mật thất! Tôi cũng rất thích chơi trò thoát khỏi mật thất, tôi có vé trò chơi này dành cho bốn người, hay là cuối tuần chúng ta cùng nhau đi chơi đi.”

“Mộc Cửu ơi!” Lam Tiêu Nhã kéo Mộc Cửu sang bên cạnh choàng tay lên vai cô, “Tôi đã có đội hình hoàn hảo rồi, Đường Dật, Mộc Cửu còn có tôi và Triệu Cường, có hai thiên tài ở trong đội, chắc chắn chúng ta có thể thoát khỏi mật thất nhanh nhất.”

“Thêm tôi vào làm gì?” Triệu Cường chỉ vào mình, ở đây có hai thiên tài rồi, bọn họ tùy ý dùng chút chất xám là có thể phá giải hết mật thất.

Lam Tiêu Nhã vỗ vai anh, như đang giao nhiệm vụ quan trọng, “Lỡ như cần người xung phong đi trước, cần sức mạnh và vân vân, hơn nữa có cậu tôi sẽ không bị xem là ngốc.”

Triệu Cường không nói gì, không ngờ anh chỉ có thể làm nền cho người khác.

Lúc này Tần Uyên đi đến, “Tiêu Nhã, buổi tối cô rảnh không? Dẫn Mộc Cửu đi mua chút đồ đi.”

“Được” Lam Tiêu Nhã liền đáp ứng, “Đúng rồi, đội trưởng, có được bao com chiều luôn không?”

Tần Uyên gật đầu

“Tôi cũng đi nữa được không?” Triệu Cường cũng muốn đến chung vui.

Mộc Cửu mặt không đổi mở miệng: “Anh đến trả tiền?”

Triệu Cường tức giận nói: “Tôi đi theo đội trưởng!”

Cuối cùng vẫn là bốn người cùng đi, bốn người cùng ăn com chiều gần trung tâm thương mại, rồi đi mua quần áo cho Mộc Cửu.

Mộc Cửu mang theo rất ít đồ, từ đầu Tần Uyên cũng không biết nhưng càng ngày trời càng lạnh, Mộc Cửu còn mặc áo tay ngắn hời ra mới biết cô chỉ đem theo vài cái áo tay ngắn, mà tất cả hành lý cũng chỉ có nhiều đó.

Đặc biệt là chuyện xảy ra đêm qua, anh là một đội trưởng đội điều tra đặc biệt mà buổi tối phải chạy ra siêu thị mua món đồ đó, mà thủ phạm gây ra thì làm như không liên quan đến mình, đội trưởng Tần nghĩ lại liền cảm thấy khó chịu.

Bốn người cùng đi mà người hưng phấn nhất là Lam Tiêu Nhã, tuy bình thường cô không chú trọng việc ăn mặc trang điểm nhưng lại rất thích chọn đồ cho người khác, bình thường thì không có đối tượng nhưng hiện tại hai mắt Lam Tiêu Nhã sáng rực nhìn Mộc Cửu, xoa xoa tay, hôm nay cô nhất định sẽ làm cho Mộc Cửu trở thành một búp bê xinh đẹp!

Toàn bộ quá trình Mộc Cửu đều phối hợp theo, Lam Tiêu Nhã phụ trách chọn đồ, cô thử vài bộ quần áo theo ý Lam Tiêu Nhã, Triệu Cường lúc đầu cũng muốn khen vài câu, nhưng nhìn sắc mặt đội trưởng nhà mình thì không dám mở miệng nói câu nào.

Cuối cùng Tần Uyên không chịu được, lên tiếng ngăn lại: “Tiêu Nhã, cô ấy hai mươi tuổi, là cảnh sát, không phải nữ sinh.”

Lam Tiêu Nhã thấy mình có chút hơi quá, cười nói: “A, xin lỗi, nhưng em gái Mộc Cửu mặc như vậy rất hợp.”

Trong lòng Triệu Cường gật đầu mạnh mẽ.

Cuối cùng cũng chọn được vài bộ phù hợp, khi tính tiền, Tần Uyên rút thẻ trong ví ra trả tiền, Triệu Cường kinh ngạc nói: “Đội trưởng, anh trả tất cả à?” trong lòng nghĩ đội trưởng đối với Mộc Cửu thật tốt.

“Đây là thẻ của Mộc Cửu.” Tần Uyên bấm mật khẩu.

Triệu Cường ngạc nhiên, quay lại nhìn Mộc Cửu: “Ồ! Mộc Cửu cô lấy thẻ đưa cho đội trưởng giữ, hai người có phải đã...”

“Ngừng! Đừng nghĩ nhiều.” Tần Uyên biết nếu Triệu Cường nói tiếp thì chẳng có lời gì tốt đẹp, kịp thời ngăn lại, “Cô ấy không biết dùng nên tôi giữ dùm cô ấy.”

Mua xong quần áo, Lam Tiêu Nhã hỏi: “Đội trưởng còn muốn mua gì không?”

Tần Uyên nghĩ đến chuyện đêm qua, nhưng lại không tiện nói, nhìn Mộc Cửu nói: “Cô nói cùng cô ấy đi.”

“Cái gì?” Về mặt Mộc Cửu chờ đợi.

Tần Uyên ấn vào thái dương, nghiêng răng nói: “Cái mà đêm qua tôi đi mua cho cô đó.”

Mộc Cửu nghĩ đến: “À, băng vệ sinh”

“.....”

Cô phải mau chóng thoát khỏi phòng này, cô gái trẻ sợ hãi nghĩ như vậy, cô phát hiện mình đang ở trong mật thất còn bạn bè thì lại không thấy.

Cô nhặt tờ giấy rơi trên mặt đất, trên tờ giấy mấy chữ: “Em yêu của tôi, muốn ra ngoài sao? Bạn em đang chờ em cứu đó, mạng sống của họ đều ở trong tay em, thoát khỏi căn phòng này, tôi tin tưởng ở em” Nước mắt không kiềm chế được rơi xuống, cô nhanh chóng lau đi, hiện tại cô không thể khóc, cô nhất định phải nghĩ cách thoát ra.

Cửa bị khóa, cô nhất định phải tìm được chìa khóa, chỉ cần thoát khỏi nơi này, cô có thể đi báo cảnh sát, có thể tìm được bạn cô.

Sau khi tự an ủi mình, tâm trạng cô đã bình tĩnh, bắt đầu tìm kiếm manh mối trong phòng, trên thanh gỗ trong tủ có đặt hai chiếc hộp khóa mã nhỏ, rất có thể chìa khóa cũng ở ngay trong này, vậy thì cô cần hai cái mật mã, một cái ba chữ số, một cái bốn chữ số.

Lúc trước cùng bạn bè đi chơi mật thất nên cô cũng biết một chút, bốn chữ số mật mã là ngày sinh nhật, trên giá sách có mấy quyển sách, cô tìm được một cái như chứng minh thư giả.

“0610” Cô nhanh chóng chỉnh số trên khóa, nhưng ngoài dự đoán cửa khóa không mở được!

Người kia đã sửa mật mã

Trong lòng cô có cảm giác như bị người ta hắt một xô nước lạnh vào mặt, nếu mật mã này không đúng vậy hẳn sẽ dùng mật mã nào?

Ngồi suy nghĩ một chút không hiểu sao cô lại thử sinh nhật của chính mình.

Lạch cạch, khóa mở ra.

Cảm giác lạnh lẽo truyền từ lòng bàn chân lên khắp toàn thân, vì sao lại là sinh nhật của cô, hôm nay cô cũng không mang theo chứng minh thư, sao người kia lại biết sinh nhật cô.

Cô quay đầu, nhìn vào chiếc gương đến vách tường có ba chữ SOS đỏ tươi đang chảy xuống, cảm thấy thật kỳ lạ. Trong phòng rõ ràng chỉ có một mình cô, nhưng cô có cảm giác đang bị ai đó nhìn, cuối cùng thì người đó là ai? Người đó có biết cô không? Làm vậy với mục đích gì?

Cô không muốn nghĩ nhiều nữa, lấy chìa khóa mở rương nhỏ ra.

Bên trong có một chìa khóa, cô không tin vào mắt mình thậm chí còn nghĩ đây là chìa khóa giả, vì còn một mật mã chưa giải, sao chìa khóa lại xuất hiện dễ như vậy.

Tất cả việc này có chút không hợp lý, nhưng lúc này cô không thể nghĩ nhiều như vậy, cô nhanh chóng cầm chìa khóa cho vào ổ khóa cửa ra vào.

Rắc rắc, chìa khóa là thật, cửa mở ra.

Cô kích động kéo cửa chuẩn bị chạy ra, thì cảnh tượng trước mặt khiến cô bất động tại chỗ.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, cả người phát run, cô thở dốc, thật lâu mới mở miệng gọi: “Lê, Lê Phi.”

“Lê Phi! A a a a!” Hành lang tăm tối chỉ có tiếng khóc, tiếng la của cô gái, không ai có thể nghe được.

“Em yêu của tôi, trò chơi chỉ mới bắt đầu, hãy tận hưởng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Chương 9

Khi tuổi trẻ không thể quay lại, chúng ta vẫn còn khát vọng sao?

Đội điều tra đặc biệt nhanh chóng đến hiện trường. Lam Tiêu Nhã bắt đầu kiểm tra thi thể người chết: “Cô gái kia và chủ tiệm đều bị vật cứng đánh bị thương, căn cứ vào miệng vết thương, hung khí có thể là thứ giống như cây búa, nạn nhân đã chết khoảng ba tiếng, tôi có kiểm tra đồ uống ở chỗ này đều đã bị bỏ thuốc, có thể là thuốc mê. Vết máu trong phòng tôi phải về để xét nghiệm xem là có phải của người chết không.”

Lam Tiêu Nhã cời bao tay, thu xếp các vật dụng rồi lắc đầu thờ dài nói: “Sao đi chơi mật thất thôi mà lại thành ra thế này.” Lúc trước còn muốn đi chơi bây giờ thật mất hứng.

Sau khi lấy lời khai, Hồng Mi cau mày ra khỏi phòng, vẻ mặt buồn bã nói: “Đúng rồi, cô gái kia bây giờ cảm xúc không ổn định, bị đá kích lớn, cô ấy khó khăn lắm mới thoát khỏi căn phòng, vừa bước ra thì thấy thi thể của bạn mình nên không thể chấp nhận được.”

Tần Uyên: “Các cô ấy là ai?”

Hồng Mi: “Cô ở trong phòng là Trần Tử Sơ, người chết tên là Trương Lệ Phi, họ là sinh viên năm ba đại học Minh Khả, còn hai người nữa là Diệp Chu và Dư Diệu Khả hiện không rõ tung tích, có thể bị hung thủ bắt đi rồi, một người chết khác là ông chủ ở đây, tên Điều Thanh, 29 tuổi.”

“Đội trưởng nơi này có cái tủ bị khóa, bên trong có gì đó.” Trần Mặc từ trong phòng lấy cái thùng đưa Tần Uyên xem.

Tần Uyên nhìn thoáng qua nói: “Mật mã có ba chữ số.” Tần Uyên đi đến chỗ bức tường có chữ SOS, “Hung thủ viết chữ SOS trong này chắc phải có ý nghĩa gì đó.”

Trong đầu anh nảy ra một ý tưởng, quay đầu nhìn gương, thì ra là thế.

Mộc Cửu ở một bên đã nhìn ra, nhìn Triệu Cường không ngừng thử các mật mã nói: “808.”

“Hả?” Tuy còn nghi ngờ, nhưng Triệu Cường vẫn nghe theo Mộc Cửu nhập mật mã, “Woa, thế mà lại mở được, Mộc Cửu sao cô lại biết mật mã?”

“Gương” Tần Uyên thay cô giải thích.

Triệu Cường mơ hồ nhìn vào gương: “Gương là sao?”

Vẫn là Đường Dật tốt bụng kéo Triệu Cường đến trước gương, chỉ vào gương giải thích rõ cho Triệu Cường: “Anh Cường, anh nhìn vào gương xem, có phải sẽ thấy hình phản chiếu của chữ SOS không, để chúng lồng vào nhau thì chính là 808.”

Triệu Cường vỗ đầu chợt tỉnh: “À thì ra là vậy.”

Tần Uyên từ trong thùng lấy ra một cái mp3, bên trong có một đoạn thu âm.

Đường Dật vừa nghe vừa kinh ngạc, lập tức lấy giấy bút ghi lại.

Âm thanh kết thúc, Mộc Cửu liền nói: “7442216241/93822162/744282/31432162”

Đường Dật cũng đem tờ giấy đã viết lại cho mọi người xem, đúng như Mộc Cửu nói.

Triệu Cường: “Đây là cái gì, hình như là giống số điện thoại.”

“Đây là mật mã ma trận.” Đường Dật giải được mật mã rồi nhanh chóng đứng lên: “Được rồi, đã giải ra, nhà sách Thượng Nguyên.”

Triệu Cường quả thật khâm phục hai người này: “Nhà sách Thượng Nguyên? Cách nơi này không xa, có thể hai cô gái kia bị giam ở đó?”

Tần Uyên nói: “Đến đó xem trước.”

Năm người cùng đi ra ngoài liền gặp phải Trần Tử Sơ và Hồng Mi: “Đội trưởng, Trần Tử Sơ nghĩ đến một manh mối rất quan trọng, cô ấy nói mật mã của cái thùng bên trên là sinh nhật của cô ấy.”

“Nhà sách Thượng Nguyên ở đâu?” Mộc Cửu mở miệng hỏi.

Trần Tử Sơ nghe xong liền sắc mặt liền trắng bệch, thân thể run lên: “Đó là nơi mỗi tuần tôi đều đến.”

Mộc Cửu thẳng thắn nói: “Xem ra cô rất quan trọng đối với hung thủ.”

Trần Tử Sơ vừa nghe liền kích động đứng lên, tránh khỏi Hồng Mi đang đỡ, bắt lấy cổ tay của Mộc Cửu, hai mắt nhìn chăm chăm cô nói: “Lời này của cô có ý gì? Tôi biết hung thủ sao? Là người bên cạnh tôi? Vì tôi nên bạn tôi mới gặp chuyện không may sao?”

“Cô Trần, cô bình tĩnh một chút.” Hồng Mi tiến đến giữ cô lại, Tần Uyên kéo Mộc Cửu về phía sau mình.

Trần Tử Sơ thoát khỏi tay Hồng Mi, kích động nói: “Làm sao tôi có thể bình tĩnh được! Một người bạn của tôi đã chết, hai người còn lại không biết sống chết thế nào, họ đều là bạn thân của tôi, là tôi đề nghị họ đến chơi trò mật thất này! Hung thủ biết ngày sinh nhật của tôi, còn biệt nhà sách tôi thường

đến, họ bị như vậy là vì tôi, vì tôi!” Trần Tử Sơ che mặt khóc nức nở.

Hồng Mi hướng Tần Uyên bắt đắc dĩ lắc đầu, vừa an ủi vừa đưa Trần Tử Sơ ra ngoài.

Hai người đi rồi, Tần Uyên mới quay lại, bình tĩnh nhìn Mộc Cửu: “Lời nói của cô hơi quá đáng rồi đó.”

Ánh mắt Mộc Cửu không chút lảng tránh, ngẩng đầu nhìn anh nói: “Chỉ là nói thật.”

Tần Uyên cố gắng kiềm chế chính mình: “Cô cảm thấy bây giờ nói lời như vậy với cô ấy thích hợp sao?”

Mộc Cửu vẫn thản nhiên: “Cô ấy cần biết sự thật.”

“Mộc Cửu, chuyện gì cũng có chừng mực, đội điều tra đặc biệt không phải là muốn làm gì cũng được.” Tần Uyên nhìn cô cảnh cáo, rồi nói với đội viên khác: “Đến nhà sách.”

Mộc Cửu xoa vết đỏ trên cổ tay, nhìn bóng dáng Tần Uyên dứt khoát rời đi, bất ngờ lên tiếng nói: “Anh ta tức giận?”

Triệu Cường nghe xong mở to mắt kiềm chế kích động, thờ dài nói: “Em Mộc Cửu à, cô là người đầu tiên dám nói chuyện như vậy với đội trưởng đó.”

“Đàn ông thật phiền.” Mộc Cửu lẩm bẩm rồi đi thẳng về phía trước.

“.....”

Nhà sách Thượng Nguyên mở cửa 24 giờ, cho nên dù đã 10 giờ tối vẫn có người ở đây đọc sách.

Sau khi đưa cho ông chủ nhà sách giấy khám xét, các cảnh sát cùng điều tra toàn diện ở nhà sách, nhưng đáng tiếc là không có phát hiện gì ngoài nhân viên và hai nữ sinh.

Triệu Cường nhìn những cuốn sách trên giá sách: “Hung thủ để lại manh mối là nhà sách này có mục đích gì. Không lẽ là đùa giỡn chúng ta.”

Đường Dật thấy khắp phòng đều là sách thì nghĩ ra: “Có khi nào là sách không? Nhà sách thì có nhiều nhất là sách mà!”

Trần Mặc cũng đồng ý với suy nghĩ của Đường Dật, chỉ là: “Nơi này nhiều sách như vậy, rút cuộc là muốn nói quyền nào?”

“Tìm sách xuất bản năm 1991”

“Năm 1991” Đường Dật có chút khó hiểu, đột nhiên mở lớn miệng, hiểu được ý Mộc Cửu: “Ý cô là năm sinh của Trần Tử Sơ chính là năm xuất bản quyền sách chúng ta cần tìm”

Mộc Cửu gật đầu.

Tần Uyên không nói gì, trực tiếp gọi điện thoại cho Thạch Nguyên Phi: “Thạch Đầu, tìm những quyền sách xuất bản lần đầu vào năm 1991.”

Thạch Nguyên Phi nhanh chóng tìm trên máy tính, “Được, không thành vấn đề, có rồi, nhiều lắm nha, tôi sẽ gửi đến máy tính trong nhà sách.”

“Cảm ơn.” Tần Uyên tắt điện thoại, đến máy tính trong hiệu sách mở tập tin Thạch Đầu gửi đến, liệt kê tất cả các sách xuất bản năm 1991.

Triệu Cường buồn bã gãi đầu: “Ôi, nhiều như vậy à, chắc là phải tìm từng quyển rồi.”

“Không cần, là cuốn này.” Mộc Cửu ở phía sau chỉ vào tên một quyển sách trên màn hình.

“Không Bao Giờ Tàn Phai.” Đường Dật cố gắng suy nghĩ, cuối cùng bắt đắc dĩ lắc đầu: “Tôi chưa nhìn thấy quyển này bao giờ.”

Triệu Cường khó hiểu: “Sao nhất định là quyển này?” Trong lòng anh nghĩ chắc không phải là giác quan thứ sáu của phụ nữ chứ.

“Là do lúc tôi 10 tuổi đã từng đọc qua, quyển sách này kể về một người đàn ông hơn 60 tuổi lại yêu một cô sinh viên 20 tuổi ở cạnh nhà mình, hần thích tuổi trẻ, nhiệt tình, xinh đẹp, sự yêu thích này ngày càng mãnh liệt đến cuối cùng hần không khống chế được nên đã giết cô gái rồi phân thây, hần cất giữ thi thể, mỗi ngày đem ra ăn một chút.”

So với tình tiết đẫm máu biến thái trong sách, mọi người ngạc nhiên nhất là Mộc Cửu mới mười tuổi đã đọc quyển sách này hơn nữa còn nhớ rõ tình tiết trong đó, cuối cùng cô gái này đã lớn lên trong hoàn cảnh thế nào, một bé gái mà đã đọc quyển sách như vậy, nên khiến cho bây giờ cô có thể bình tĩnh đối mặt với cái chết.

Triệu Cường nuốt nước miếng, nhin không được hỏi: “Kết thúc của quyển sách này thế nào?”

Mộc Cửu hồi hột nói: “Khúc cuối rất nhảm chán, không đọc tiếp nữa, nói chung là hần ôm đầu cô gái đã chết.”

Tần Uyên đối với chuyện lúc nãy của cô còn bất mãn, lạnh lùng nhìn cô nói: “Cô cảm thấy hung thủ làm vậy là do yêu thích Trần Tử Sơ?”

Mộc Cửu cầm quyển sách Trần Mặc đã tìm được, nhẹ nhàng xoa lên bìa sách màu đen có một bông hoa hồng kiều diễm, cánh hoa đang rơi "Hoa hồng đại diện cho tuổi trẻ, hẳn khát vọng có được tuổi trẻ, khát vọng loại sức sống này."

Đường Dật nhanh chóng lật quyển sách ra xem: "Vậy manh mối ở trong sách?"

Mộc Cửu nhìn thoáng qua bìa sách màu đen, "Ừ, nhưng có thể chỉ là gợi ý."

Chương 10

Bên trong ta có một con quái vật, đến lúc sẽ chiếm lấy tất cả của ta.

Căn phòng yên lặng không có bất kỳ âm thanh nào, Trần Từ Sơ một mình đi vào phòng của mình, từ nhỏ cô đã quen sông độc lập nhưng lúc này lại cảm thấy thật cô đơn. Cô đóng cửa phòng, ngăn cách mình với thế giới bên ngoài, cũng ngăn cách nguồn sáng duy nhất trong phòng.

Trước cửa, hành lang dài u tối không thể thấy được giống như người có ý xấu, từ xa nhìn cô chăm chú, đợi cơ hội có thể chiếm lấy cô.

Cô quay lại nhìn phía sau, trước cửa phòng là hai người cảnh sát giữ an toàn cho mình, hiện tại không ai có thể làm hại cô, cô tự an ủi chính mình.

Cô không bật đèn, kéo lê dép đến sofa trong phòng khách, cầm điều khiển mở TV, mở âm lượng ở mức to, trong phòng tràn ngập âm thanh của nam nữ trong TV, tựa như họ đang nói chuyện bên tai cô.

TV đang chiếu bộ phim thần tượng đang nổi, bộ phim này chiều nào các cô cũng cùng xem, vừa xem vừa bàn luận tình huống cầu huyết trong phim.

Lệ Phi luôn nói nữ chính trong phim giống như chưa tỉnh ngủ, mắt không mở nổi, cũng giống cô ấy bây giờ mắt không thể mở.

Hình ảnh cuối cùng của Lệ Phi hiện lên trước mắt cô, cô ấy ngồi trên ghế, đầu hướng về một bên, mãi mãi không thể nói chuyện, không thể chạy đến cười với mình, mãi mãi, mãi mãi.

Cô ôm chặt cánh tay của mình, đầu chôn sâu vào hai chân, thu người lại, cô vẫn cảm thấy lạnh lẽo, trong lòng cũng lạnh theo.

Ngồi như vậy gần một tiếng, chân cô đều run lên, bỏ chân ra đứng dậy, cô suyết chút nữa thì ngã xuống. Cô vịn vách tường từ từ đi đến phòng tắm, mở đèn bên trong, ánh đèn chiếu lên người cô nhưng không thấy mình có chút ấm áp nào.

Sau khi đã thích ứng với ánh sáng, cô ngẩng đầu, nhìn vào gương, hiện lên trên đó là gương mặt trắng bệch không có chút máu, cô hoảng sợ, thờ gập lùi về phía sau liên đụng phải cánh cửa.

Thì ra người trong gương là mình, cô gượng cười, kéo khoe miệng lên, ở trường cô vốn là hoa khôi được nhiều người chú ý mà bây giờ bị chính mình ở trước gương dọa.

Cô lau đi chút nước mắt, nhìn vào gương trọng lòng lại sợ hãi, lúc đó giống như trong gương hiện ra chữ viết bằng máu trước mắt cô, cô quay mặt đi, không nhìn nữa.

Trần Từ Sơ cởi quần áo, nước ấm lập tức xả lên cả cơ thể làm cho cô có chút ấm áp, bên tai chỉ có tiếng nước, dòng nước ngăn cách với bên ngoài làm cho lòng cô từ từ bình tĩnh lại.

Cô mặc áo tắm đi ra ngoài, lại nghe có tiến động ở phòng khách, toàn thân lập tức khẩn trương, cô nắm chặt tay, cánh giác đi ra phòng khách.

Âm thanh càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng, phút chốc cô mới phát hiện đây là âm thanh của TV, trên TV đang chiếu hình một bức tranh.

Tâm trạng khẩn trương lập tức được thả lỏng, lúc này cô mới phát hiện lòng bàn tay mình đầy mồ hôi, cô thở ra, đi đến sofa cầm điều khiển chuẩn bị tắt TV.

"Em yêu của tôi, em đúng là đã giải được mật thất, chuyện của Tướng Lệ Phi tôi thấy thật có lỗi, nhưng không còn cách nào, đây là trò chơi mà."

"A!" Trần Từ Sơ hét lên, sợ hãi ném điều khiển trên tay xuống, trực tiếp ngã xuống sàn nhà lạnh như băng.

Đó là một người đàn ông có khăn che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt mang theo ý cười, trong màn hình nhìn thẳng vào cô.

"Đề thưởng cho em, bây giờ tôi cho em gợi ý tiếp theo, em phải nhanh chóng tìm ra bạn của mình, thời gian không còn nhiều nữa, cố lên, em yêu của tôi."

Hình ảnh người đàn ông biến mất, trong nháy mắt trên màn hình bị che lấp bởi một mảng màu đỏ như máu, chậm rãi chảy xuống, như là tràn ra khắp màn hình.

Trần Từ Sơ quỳ trên mặt đất kiểm điều khiển bị mình ném đi, ánh sáng phản chiếu như trên tay cô dính đầy máu tươi, tay cô rối loạn chạm phải cái bàn, sợ hãi áp chế cuối cùng cô cũng bộc phát, cô cầm vật cứng trên bàn mạnh mẽ ném vào TV.

Sau một tiếng nổ, chung quanh lại rơi vào im lặng, trong bóng đêm cô thu người lại, khóc trong vô vọng.

“Nếu như lúc ấy mày chết đi thì tốt rồi! Thì tốt rồi!” Người đàn bà rơi nước mắt đang gào lên.

“Mẹ, mẹ!”

Mộc Cửu mở to mắt, trên trần nhà màu trắng không có gì.

Lặng lặng ngầy người một chút, Mộc Cửu đứng dậy từ sofa phòng nghỉ đi ra ngoài.

“Mộc Cửu, cô tỉnh rồi, đây là bánh bao và sữa cho cô.” Bên ngoài phòng nghỉ, Đường Dật đang chăm chú đọc sách, nghe có tiếng động thì ngẩng đầu, thấy Mộc Cửu đang xoa bụng đi đến, nhanh chóng đưa điểm tâm.

“Cảm ơn.” Mộc Cửu liền ăn một cái bánh bao, cho đỡ đói, rồi mới nói: “Anh đang xem gì vậy?”

Đôi mắt đen nhánh rõ ràng trên gương mặt trắng nõn của Đường Dật, anh đưa sách cho Mộc Cửu xem “Này, chính là quyển sách hôm qua tìm được – Không bao giờ tàn phai. Tôi muốn thử xem có tìm được manh mối khác không.”

“Uhm” Mộc Cửu hỏi xong thì tiếp tục ăn, lại thấy Đường Dật như có gì muốn nói nhưng lại thôi, “Có chuyện gì sao?”

“A.” Đường Dật bị nhìn thấu nên có chút ngạc nhiên, hai má ửng đỏ, ngập ngừng một hồi rồi mới úp mở nói: “Mộc Cửu, sao trước đây cô lại xem loại sách này.”

Mộc Cửu nghe xong không trả lời ngay, mà nghiêng đầu như muốn hỏi chính mình về vấn đề này, Đường Dật cảm thấy chắc là Mộc Cửu không muốn trả lời, vừa định mở miệng nói chợt nghe tiếng Mộc Cửu: “Bởi vì tôi biến thái mà.” Giọng điệu như thường không chút lên xuống, nghe như vậy lại giống như cô đang nói đùa, nhưng qua lời nói này Đường Dật cảm thấy không phải cô đang nói đùa, cô thật sự cho là như vậy.

“Không phải!” Đường Dật lập tức cất cao âm lượng, anh vội nói: “Mộc Cửu là cô gái tốt, cô là người tốt còn thông minh, còn can đảm, còn, còn...” Đường Dật không biết dùng từ gì để hình dung, luống cuống nên mặt lại đỏ lên.

Qua một lúc, không ai nói gì, Mộc Cửu mới lên tiếng: “Anh sai rồi, tôi không phải là người tốt.” Mộc Cửu đứng lên, cúi đầu, mái tóc che đi ánh mắt của cô, cô nhẹ nhàng nói: “Nếu không sao họ đều mong tôi chết.”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Chương 11

Đây là cách bày tỏ tình yêu của hắn, tàn nhẫn, đẫm máu, từ từ hiện ra.

Phòng họp

Lam Tiêu Nhã: “Có một phát hiện lớn, tôi đã xét nghiệm máu trên vách tường, kết quả là không phải máu của Trần Tử Sơ và hai người chết, nhưng có thể là máu của một trong hai nữ sinh còn mất tích, nhưng không thể xác nhận là máu của ai, nhưng có thể xét nghiệm DNA của ba mẹ Diệp Chu.”

Trần Mặc: “Nếu đó là máu của Diệp Chu thì đây có thể xem là một manh mối trong mật thất không?”

“Đúng vậy, nếu chúng ta kết hợp những manh mối này lại có thể sẽ tìm ra được cả hai người hoặc một trong hai người đó.” Đường Dật đồng ý, nhưng sau đó lại cúi đầu, ngưng ngưng nói: “Tiếc là tôi không tìm được manh mối nào trong quyển sách đó cả.”

Triệu Cường vỗ vỗ bả vai gầy yếu của anh, an ủi: “Ồi, không sao đâu, một quyển sách nhiều chữ như vậy làm sao biết được đâu là manh mối,”

“Mọi người, có manh mối rồi.” Hồng Mi vội vã chạy vào, đem tài liệu trong tay đưa cho Thạch Nguyên Phi. “Đây là đồ hôm qua Trần Tử Sơ nhận được, chắc là hung thủ gửi cho cô ấy, bên trong có manh mối.”

Màn hình lớn nhanh chóng xuất hiện một người đàn ông mang khăn che mặt: “Em yêu của tôi, em đúng là đã giải được mật thất, chuyện của Tường Lệ Phi tôi thấy thật có lỗi, nhưng không còn cách nào, đây là trò chơi mà. Để thưởng cho em, bây giờ tôi cho em gợi ý tiếp theo, em phải nhanh chóng tìm ra bạn của mình, thời gian không còn nhiều nữa, cố lên, em yêu của tôi.”

Đường Nhật cấp tốc ghi lại đây số.

Triệu Cường nghe xong trừng mắt nhìn, giận dữ nói: “Tên này xem mạng người là gì? Trò chơi sao? Muốn lấy sự sợ hãi của người khác làm niềm vui à? Đúng là biến thái.”

Thạch Nguyên Phi phụ họa theo: “Sao có thể như vậy chứ. Dãy số này có ý nghĩa gì vậy?”

“A tôi biết rồi, tôi biết rồi.” Đường Dật nói to, vội vàng lật quyển sách trên bàn, một lát sau, Đường Dật kinh ngạc ngẩng đầu, “Đại học Minh Khả!”

Hồng Mi cũng kinh ngạc: “Đại học Minh Khả? Đó là trường của Trần Tử Sơ và bạn cô ấy.”

Triệu Cường suy đoán: “Chẳng lẽ hai cô gái kia bị nhốt trong trường học của họ?”

Cảnh sát nhanh chóng tiến hành điều tra trên toàn khuôn viên trường học, cuối cùng cũng tìm được Diệp Chu đang bị trói trong tầng hầm, tuy rằng thân thể rất yếu nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa máu trên vách tường cũng là của Diệp Chu.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn một cô gái hiện không rõ sống chết, tâm tình mọi người đều nặng trĩu, đặc biệt là cha mẹ của Dư Diệu Khả, tuy thấy Diệp Chu bình yên vô sự cho họ thấy được chút hy vọng, nhưng con gái họ bây giờ không rõ tung tích, từng giây chờ đợi đều là sự giày vò.

Đội điều tra đặc biệt trở về từ trường học thì tiếp tục thảo luận vụ án.

Triệu Cường: “Mọi người nói xem, có phải hung thủ sẽ tiếp tục cung cấp manh mối cho chúng ta giống như vậy phải không?”

Tần Uyên cau mày nói: “Cũng có thể, nhưng cứ như vậy chúng ta sẽ mãi mãi bị động, vụ án này sẽ do hung thủ làm chủ, hần cho chúng ta từng manh mối chính là để chúng ta phải đi theo con đường của hần, chúng ta không thể ngồi đợi hần đưa manh mối, chúng ta phải tìm ra hần trước.”

Tần Uyên dừng một chút rồi nói tiếp: “Hung thủ chắc là không quá bốn mươi tuổi, hần biết tên của bốn cô gái rất có thể hần có quen biết với họ, có thể họ cũng biết hung thủ, hần biết nhà sách mà Trần Tử Sơ thường đến, đối với sinh hoạt trong đời sống cũng hiểu rõ, có lẽ hần đã theo dõi Trần Tử Sơ hoặc Trần Tử Sơ từng nói với hần, cho nên trọng điểm là cuộc sống của Trần Tử Sơ, đặc biệt là nhà trọ và trường học của cô ấy, Thạch Đầu, đem đoạn băng của hần phát lại lần nữa.”

“Dạ.”

Sau khi đoạn băng phát xong, Tần Uyên nhìn mọi người nói: “Nói suy nghĩ của mọi người đi.”

Những người khác đều nhất trí quay đầu nhìn Mộc Cửu, dường như muốn nghe ý kiến của Mộc Cửu.

Mộc Cửu nhận được ánh mắt của họ, hé miệng nói: “Hung thủ khoảng 30 – 35 tuổi, đều biết bốn cô gái, tính cách hướng nội, trong công việc không được người khác coi trọng, không có bạn bè, không giỏi giao tiếp. Hần tạo ra mật thất, để lại manh mối là muốn thể hiện cho người khác thấy tài trí và sự sáng tạo của hần, nhưng điều này lại chứng minh trong cuộc sống hần làm cho người khác cảm thấy cứng nhắc, hần muốn làm chủ trò chơi, đưa ra một chút manh mối, nhưng lại biểu hiện sự cứng nhắc của hần, không có chút sáng tạo nào.”

“Nhưng đối với bốn người hần lại đối xử khác nhau, hần hận ba người, yêu một người.”

Triệu Cường thắc mắc hỏi: “Hần hận nhất là Trương Lệ Phi? Cho nên mới...”

“Sai.” Mộc Cửu ngắt lời nói: “Hần hận nhất chính là người chưa rõ tung tích Dư Diệu Khả, tiếp theo là Diệp Chu, cuối cùng là Trương Lệ Phi, bởi vì chờ đợi cái chết mới là đau khổ nhất.”

Mộc Cửu nói tiếp: “Mà trò chơi mật thất này là cách hần bày tỏ tình yêu của mình.”

“Bày tỏ tình yêu?” Mọi người nghe xong đều có cảm giác rợn người, đây không phải là bày tỏ tình yêu, đây là tâm lý biến thái mà.

“Thạch Đầu và Trần mặc hai người đi điều tra ở nhà sách Thượng Nguyên xem cuối tuần có ai đến đó, đặc biệt là lúc Trần Tử Sơ đến có chuyện gì không, xem có người nào khả nghi không hần có thể là nhân viên ở nhà sách hoặc nhân viên ở trường học. Triệu Cường và Đường Dật tiếp tục tìm các manh mối khác. Hồng Mi, Mộc Cửu theo tôi đến gặp Trần Tử Sơ.

Diệp Chu được bình an sống sót làm cho tâm tình Trần Tử Sơ tốt hơn một chút nhưng gương mặt cô vẫn xanh xao, thân thể cũng gầy đi nhiều, nhìn họ đến, cô lập tức đứng lên, có chút choáng váng thiếu chút là ngã xuống.

Hồng mi vội vàng đỡ cô ngồi xuống, Trần Tử Sơ vội vàng hỏi: “Có phải có manh mối về Diệu Khả không?”

Hồng Mi an ủi nói: “Bây giờ thì chưa có nhưng hy vọng cô giúp chúng tôi nhanh chóng tìm ra hung thủ, như vậy thì có thể cứu Diệu Khả rồi.”

Trần Tử Sơ hướng Hồng mi gật đầu, quay đầu nhìn Mộc Cửu nói: “Lần trước cô nói tôi rất quan trọng với hung thủ.”

“Đúng.”

“Hần biết tôi, tôi có biết hần không?”

“Biết.”

“Hắn làm vậy là vì cái gì? Vì vui hay vì thích tôi?”

Mộc Cửu có chút do dự, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tần Uyên.

Tần Uyên nói: “Cô Trần, chúng tôi cho rằng có thể hung thủ thích cô, cô có biết hoặc từng từ chối người nào có tính cách hướng nội, hắn có thể đã từng theo dõi cô, cô nhớ lại xem có người nào như vậy không.”

“Để cho tôi nghĩ một chút.” Trần Từ Sơ cắn môi, cuối đầu tự hỏi, cô suy nghĩ chút chợt trong đầu hiện ra một cái tên, cô che miệng, ngẩng đầu nhìn bọn họ, sắc mặt so với khi nãy còn thêm nhợt nhạt hơn: “Có một người tên là Đỗ Vũ, học chung lớp với chúng tôi, có lần hắn gửi cho tôi một lá thư tình nhưng tôi không quan tâm, thẳng tay bỏ đi, sau đó hắn không nói gì với tôi hết nhưng đôi khi cảm giác được hắn đang nhìn tôi, hơn nữa bình thường hắn rất kỳ lạ, cũng không có bạn bè nào.”

Trần Từ Sơ đột nhiên kích động lấy điện thoại ra: “Đúng rồi, vào buổi tối tôi gặp chuyện, hắn gửi tin nhắn cho tôi hỏi tôi có việc gì không, Trời ơi, chẳng lẽ chính là hắn?”

Từ nhà Trần Từ Sơ đi ra, Hồng Mi hỏi Tần Uyên: “Đội trưởng, anh cảm thấy hung thủ có phải là Đỗ Vũ không?”

Tần Uyên nói: “Tuổi tác không đúng lắm, nhưng cũng là một manh mối, nói Triệu Cường dẫn người về hỏi.”

Mộc Cửu đột nhiên nói xen vào: “Tôi hỏi hắn.”

Chương 12

Tình yêu đôi khi sẽ làm thay đổi lòng con người, làm cho chúng ta trở nên đáng sợ, bất chấp hậu quả.

“Người tới rồi?” Trần Uyên dừng lại quay đầu nhìn cô.

“Anh yên tâm, tôi sẽ có chừng mực, anh có thể ở bên ngoài nghe.”

Đỗ Vũ ngồi trong phòng thẩm vấn, hai tay khoanh lại ngồi trên ghế, lạnh đến nỗi không ngừng run lên, gương mặt gầy yếu tái nhợt bất lực nhìn miếng thủy tinh.

Mộc Cửu và Tần Uyên cứ như vậy đứng bên ngoài nhìn Đỗ Vũ đang ngồi bên trong.

“Em Mộc Cửu, ca ca nóng đến rồi.” Triệu Cường cận thận đưa chiếc cốc đang cầm cho Mộc Cửu, nhìn thấy Đỗ Vũ bên trong có chút đáng thương, đồng tình nói: “Ồi, chắc là hắn sẽ lạnh chết mất.”

“Tôi vào đây.” Mộc Cửu cầm cốc ca cao mở cửa vào trong.

Đỗ Vũ bị âm thanh mở cửa bất ngờ nên hoảng sợ, cảnh giác nhìn Mộc Cửu đang đi vào, sự lạnh lẽo thêm hồi hộp sợ hãi làm cho cả người hắn đều căng thẳng. Có lẽ do bề ngoài Mộc Cửu không giống cảnh sát nên vẻ mặt của hắn từ cảnh giác biến thành nghi ngờ.

Mộc Cửu không quan tâm hắn đang chăm chú nhìn mình, ngồi ở chiếc ghế đối diện, đem cốc ca cao của mình đặt lên bàn, sau đó vẫn không nói câu nào, chỉ dùng dùng ánh mắt đen nhánh không chớp mắt nhìn hắn.

Đỗ Vũ không biết lý do, đối diện một lúc cũng không thấy Mộc Cửu có phản ứng, đến khi Đỗ Vũ càng lúc càng khẩn trương luống cuống, Mộc Cửu đột nhiên nói: “Biết tại sao anh phải ở đây không?”

Giọng nói cứng nhắc của Mộc Cửu làm Đỗ Vũ có chút sững sốt, sau đó lắp bắp trả lời: “Không, không biết.”

Mộc Cửu lại hỏi: “Anh biết chuyện của Trần Từ Sơ không?”

“Mọi người thấy chuyện này liên quan đến tôi?”

Mộc Cửu lắc cốc ca cao nóng một chút, “Đương nhiên không, người đó thật thông minh, thật dũng cảm, là người yêu Trần Từ Sơ nhất trên thế gian, mà anh chỉ có thể ở trong bóng tối điên cuồng dõi theo, sao có thể là cùng một người.” Trong lời nói của Mộc Cửu tràn đầy mỉa mai.

Quả nhiên Đỗ Vũ bị chọc giận: “Cô, cô nói linh tinh gì đó?”

Mộc Cửu cầm cốc ca cao nóng uống một ngụm, bộ dáng chắc chắn nói, “Người thường theo dõi cô ấy đến nhà sách không phải là anh sao?”

Xem đến lúc này Triệu Cường mở lớn miệng, toàn thân cảm thấy khó chịu, tay run rẩy chỉ vào bên trong nói với Tần Uyên: “Ca cao nóng này không phải cho Đỗ Vũ uống sao?”

“Làm sao có thể.” Tần Uyên bình tĩnh trả lời anh, Mộc Cửu sẽ không quan tâm đến cảm nhận của người khác, đồ uống bản thân mình thích uống tuyệt

đôi sẽ không cho người khác.

Đỗ Vũ mạnh mẽ ngắt đầu, thân thể run rẩy gào lên một câu: “Vậy, vậy thì sao!”

“Nên lúc các cô ấy đi chơi mật thất anh cũng đi theo?”

Đỗ Vũ trầm mặc không lên tiếng, nhưng sắc mặt càng thêm khản trường, chau mày, toàn thân cứng nhắc, tựa như đang sợ điều gì đó.

Phản ứng trên mặt Đỗ Vũ đầu bị Mộc Cửu nhìn thấy, cô lại uống thêm một ngụm cao nóng, nhòm người về phía trước, nhìn hẩn nói: “Anh đã thấy gì? Hung thủ?”

Đỗ Vũ nuốt nước miếng, chậm rãi mở miệng nói: “Một, một người đàn ông.”

“Hình dáng thế nào? Mặc quần áo gì? Cao bao nhiêu?”

Đỗ Vũ càng thêm khản trường hơn, môi run lên, lắp bắp nói: “Không, không biết, tôi không biết, tôi chỉ nhìn từ xa, không, không thấy mặt hẩn.”

“Nhưng trước đó anh có nhìn thấy, đó là bạn của anh.”

Sắc mặt hẩn trắng bệch, hai mắt mở to, nhìn Mộc Cửu với vẻ không thể tin được, “Cô, làm sao cô biết?”

“Vậy anh sợ cái gì? Người đó hôm nay không đến trường?”

Đỗ Vũ che mặt khóc, lắp bắp nói: “Tôi rất sợ, không biết phải làm gì, di động hẩn gọi không được, tôi không còn cách nào, không còn cách nào.” Hẩn lặp lại câu cuối như bất an, tự trách cũng như tự an ủi chính mình.

Tần Uyên ở ngoài nghe, trực tiếp tiến vào: “Cho tôi biết tên hẩn.”

“Đới Kỳ Lượng.”

Sau khi ra ngoài Tần Uyên để Thạch Nguyên Phi điều tra địa chỉ, mà Mộc Cửu vẫn như trước ngồi trên ghế uống cốc cao đã có chút lạnh.

Đỗ Vũ ngắt đầu, trên mặt mang theo nước mắt, vẻ mặt đau khổ: “Chắc không phải hẩn đã xảy ra chuyện gì chứ?”

“Hiện tại hỏi cái này có ích sao?” Mặt Mộc Cửu không chút thay đổi, nói một câu xong cầm cái cốc đi ra ngoài.

Cảnh sát nhanh chóng đến nhà của Đới Kỳ Lượng, gõ cửa cũng không có ai trả lời, lúc này lại gặp ba Đới vừa về nhà. Ba Đới vừa thấy cảnh sát đến nhà mới đầu còn tưởng là con mình đã làm chuyện gì phạm pháp hay trong nhà có chuyện gì nên cứ đứng ở trước cầu thang không dám đi lên. Triệu Cường nhìn thấy có người đến gần, nhanh chóng chạy đến hỏi mới biết là cha kế của Đới Kỳ Lượng, giải thích chút tình hình rồi liền nói ba Đới đi qua mở cửa.

Một mùi máu tươi trong phòng truyền ra, Tần Uyên ở bên cạnh liền dùng mắt ra hiệu với Triệu Cường, Triệu Cường gật đầu dùng sức giữ ba Đới.

“Kỳ Lượng, con ơi, con có ở nhà không?” Ba Đới lo lắng gọi to, muốn vào xem tình hình của con trai nhưng bị Triệu Cường ngăn lại, không nhìn được lại gọi lớn hơn: “Mọi người cho tôi xem con tôi đi! Chắc nó đã xảy ra chuyện rồi! Mọi người cho tôi xem đi! Con ơi!”

Cảnh tượng trước mắt sao có thể để ba Đới nhìn thấy, con ông ta giờ đang nằm trong vũng máu, đầu hướng về một bên, bị dao gọt trái cây đâm vào lưng, nằm trên mặt đất không còn hơi thở.

Lam Tiêu Nhã kiểm tra đơn giản một chút rồi đứng dậy lắc đầu nói: “Đã chết, thời gian tử vong vào khoảng 8 đến 9 giờ sáng, trừ vết thương trên lưng thì không còn vết thương nào khác, đó là vết thương chí mệnh.”

Ngoài cửa biết tin con mình đã chết, ba Đới bị kích thích không nói gì liền ngất đi, Triệu Cường nhanh chóng đưa cho nhân viên y tế.

Trần Mặc kiểm tra cửa rồi nói với Tần Uyên: “Đội trưởng, cửa không có dấu vết bị cạy.”

“Anh ta chủ động mở cửa cho hung thủ, còn chuẩn bị dép lê cho hẩn thay, dẫn hung thủ đến phòng khách thì bị tấn công từ phía sau.” Tần Uyên đưa ra kết luận: “Đới Kỳ Lượng biết hung thủ.”

Trần Mặc: “Hung thủ của vụ này và vụ trước là cùng một người.”

“Nếu cùng một người thì chắc chắn hẩn sẽ để lại manh mối.”

“Đội trưởng! Trong miệng Đới Kỳ Lượng có gì đó.” Lam Tiêu Nhã nhẹ nhàng mở miệng Đới Kỳ Lượng lấy ra một cái túi nhỏ, cô cẩn thận mở ra, nhìn Tần Uyên nói: “Hình như bên trong có tờ giấy.”

Lam Tiêu Nhã mở tờ giấy ra liền thấy trên đó là một dãy số

Đội điều tra đặc biệt nhìn 8 con số là manh mối không rõ ràng này, Đường Dật lấy giấy bút viết viết vẽ vẽ cũng không hiểu được ý nghĩa của những số này.

Nhìn mọi người đều có dáng vẻ rầu rĩ, Tần Uyên nói: “Tạm gác những con số này sang một bên, lần này đã biết hung thủ và 4 cô gái còn có Đới Kỳ Lượng đều quen biết nhau, mà quan hệ lớn nhất của họ là trường học.”

Triệu Cường xen vào nói: “Cho nên hung thủ ở Đại học Minh Khả? Sinh viên? Thầy giáo? Bảo vệ? Không phải là hiệu trưởng chứ!”

Mộc Cửu nói: “Thầy giáo.”

Thạch Nguyên Phi sợ hãi nói: “Thầy giáo? Sao thầy giáo lại làm loại chuyện này?”

Mộc Cửu dùng giọng nói không chút lên xuống nói: “Thầy giáo ra đề, học sinh giải đáp, đây là đề bài kiểm tra dành cho Trần Từ Sơ.”

Triệu Cường ngơ ngác nói: “Kiểm tra?”

Mộc Cửu: “Nên đây số này chắc là Trần Từ Sơ có thể giải được.”

Lam Tiêu Nhã thích chơi trò chơi trên điện thoại di động, phát hiện ra trò chơi mới – ai là gián điệp, trước đó có xem trên TV, không nghĩ bây giờ trên di động cũng có trò này, Lam Tiêu Nhã rất phấn khởi, lúc 6 người ngồi uống trà ở nhà ăn thì bày ra trò này để chơi.

Ngoại trừ Tần Uyên và Trần Mặc không có hứng thú thì mọi người đều thấy hứng thú, Mộc Cửu thì sao cũng được, nhìn Lam Tiêu Nhã hưng phấn như vậy thì cũng muốn cùng chơi với mọi người. Tần Uyên cùng Trần Mặc ngồi một bên nói chuyện và xem mọi người chơi.

Lam Tiêu Nhã giới thiệu với mọi người quy tắc trò chơi: “Chúng ta có tổng cộng 6 người chơi, mọi người bấm vào cái nón để rút từ của mình, sau đó bấm vào một cái để xem, trong đó có một người bốc trúng từ không giống với những người còn lại, đó chính là gián điệp, sau đó chúng ta phải miêu tả từ đó, sau khi xong một vòng sẽ chọn ra người gián điệp, nếu tìm ra được gián điệp thì những người còn lại thắng, còn nếu cuối cùng có 2 người mà gián điệp là một trong hai người đó thì gián điệp thắng. Được rồi, chúng ta bắt đầu đi!”

Số người tham gia: 6 người.

Người tham gia: Lam Tiêu Nhã, Hồng Mi, Mộc Cửu, Triệu Cường, Thạch Nguyên Phi, Đường Dật,

Vòng thứ nhất

Gián điệp: Đường Dật – từ bút máy

Mọi người còn lại là bút lông. (bút lông là bút lông vũ người xưa hay dùng)

Lam Tiêu Nhã: Hai chữ

Hồng Mi: Bây giờ ít dùng

Mộc Cửu: Một loại bút

Triệu Cường: Tôi chưa dùng.

Thạch Nguyên Phi: Dùng lông động vật để làm.

Đường Dật nhú mày, đỏ mặt: Hình như tôi là gián điệp

Mọi người bật cười

Lam Tiêu Nhã: Đường Dật à, cậu không thể nói như vậy hơn nữa về mặt cậu thể hiện quá rõ ràng.

Đường Dật xấu hổ nói: Chị Tiêu Nhã, tôi không biết nói thế nào.

Triệu Cường: “Cậu biết cậu là gián điệp sao, miêu tả từ đó chung chung là được rồi.”

Lam Tiêu Nhã: “Cái này thì cậu nói đúng đấy”

Vòng thứ hai:

Gián điệp: Mộc Cửu – từ bánh bà xã

Mọi người còn lại là bà xã

Lam Tiêu Nhã: Hai chữ

Hồng Mi: Một cách xưng hô.

Mộc Cửu: Chữ thứ hai nhiều nét hơn chữ thứ nhất.

Triệu Cuồng: là cách xưng của anh Tổng với chị Mi

Thạch Nguyên Phi: Bình thường phải có giấy chứng nhận mới có thể xưng hô như vậy.

Đường Dật: Thêm 1 chữ nữa vào sau cùng để miêu tả cụ già

Lam Tiêu Nhã: được rồi, bây giờ hãy chỉ ra gián điệp

Lam Tiêu Nhã còn chưa nghĩ sẽ chỉ ai thì thấy mọi người đều chỉ cô.

Lam Tiêu Nhã trầm lặng nói: Sao lại chỉ tôi, tôi làm sai gì sao? Mọi người không phải đều là hai chữ sao?

Thạch Nguyên Phi: Cô lúc nào cũng nói hai chữ, không miêu tả rõ đương nhiên là chỉ cô.

Kết quả là hệ thống nêu Lam Tiêu Nhã bị chết oan, trò chơi tiếp tục.

Hồng Mi: là cách xưng của nhà gái

Mộc Cửu: chữ đầu tiên là chữ ngược nghĩa với “thiếu” (少)

Triệu Cường: À, tôi không biết tả sao nữa

Lam Tiêu Nhã lập tức nói: Không cần suy nghĩ chắc chắn cậu ta là gián điệp!

Nói xong thì Triệu Cường bị chỉ ra, kết quả Triệu Cường bị chết oan.

Sau một lần miêu tả cuối cùng còn lại Hồng Mi, Thạch Nguyên Phi và Mộc Cửu.

Kết quả vòng miêu tả này là Mộc Cửu chỉ Thạch Nguyên Phi, Hồng Mi do dự cuối cùng cũng chỉ Thạch Nguyên Phi.

Kết quả gián điệp thắng lợi.

Mọi người kinh hãi.

Mộc Cửu mặt không chút thay đổi nói: “Tôi là gián điệp, từ của mọi người là bà xã, của tôi là bánh bà xã.”

Lam Tiêu Nhã gờ ngón cái với cô: “Em Mộc Cửu thật mạnh mẽ, cô biết từ của chúng tôi lúc nào?”

Mộc Cửu thần nhiên nói: “Chị cùng chị Mi nói xong là tôi đã biết.”

Vòng tiếp theo, Mộc Cửu lại là gián điệp, từ của cô là thiết công kê (nghĩa là vát cổ chày ra nước), những người khác là thiết Quan Âm.

Lam Tiêu Nhã: Một loại trà

Hồng Mi: Ba chữ

Mộc Cửu: Từ thứ nhất là kim loại.

Triệu Cường: Nơi sản xuất là An Khê

Thạch Nguyên Phi: Tôi thích uống

Đường Dật: Một loại trà lên men

Kết quả Thạch Nguyên Phi bị chết oan

Sau khi miêu tả một vòng nữa, Đường Dật bị chết oan.

Lam Tiêu Nhã: Tôi sao lại thấy mọi người đều tả rất đúng, tôi nghĩ rằng từ của mọi người đều là trà chỉ là không cùng loại thôi.

Triệu Cường nghe xong nhìn thoáng qua Mộc Cửu: Sao tôi cảm thấy gián điệp là Mộc Cửu vậy, cũng giống như từ bà xã vậy, nói không chừng cô ấy đang lừa chúng ta.

Mọi người gật đầu, Mộc Cửu nhìn họ không nói gì.

Lại thêm một vòng miêu tả

Lam Tiêu Nhã: Thuộc loại son trà

Hồng mi: Hình dạng giống đầu chuồn chuồn

Ánh mặt Mộc Cửu nhìn sâu xa: Chữ ở giữa có chữ Hựu. (又)

Triệu Cường: Có thể chống ung thư, chống lão hóa.

Lam Tiêu Nhã: ôi chao, tôi cảm thấy Mộc Cửu không phải gián điệp! Cô ấy nói từ rất quan trọng, theo tôi thấy là Triệu Cường đó, hẳn cố ý lừa chúng ta.

Triệu Cường liên tục kêu oan: Sao có thể là tôi, tôi tuyệt đối không phải gián điệp.

Kết quả Triệu Cường bị chết oan.

Triệu Cường tức giận nói: Thấy chưa, đã nói không phải tôi mà.

Lượt cuối cùng

Lam Tiêu Nhã: Chữ cuối cùng kết hợp với chữ “Nhạc” (乐) là thành một từ ghép.

Hồng Mi: Tên bộ phim điện ảnh

Mộc Cửu: Chữ đầu tiên là Thiết, hai chữ sau cũng là 1 từ ghép

Trong lòng Lam Tiêu Nhã bối rối, nhưng cô thực sự cảm thấy Mộc Cửu không phải gián điệp vì thế cắn răng chỉ Hồng Mi, Mộc Cửu cũng chỉ Hồng Mi

Kết quả: Gián điệp chiến thắng

Mộc Cửu vừa ăn bánh ngọt vừa nói: Tôi là gián điệp, của mọi người là thiết Quan Âm, tôi là thiết công kê.

Mọi người đổ vỡ!

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Chương 13

Tôi yêu cô ấy, yêu đến nỗi hy vọng máu thịt của cô ấy có thể hòa vào cơ thể tôi.

Thạch Nguyên Phi: “Đội trưởng, đây là danh sách những giáo viên đã dạy cô ấy, tôi đều ghi ra, có rất nhiều đó.”

Tần Uyên nhìn danh sách nói: “Thạch Đầu, bỏ qua tên những cô giáo, bỏ qua những thầy giáo dạy môn học bắt buộc, bỏ qua những thầy giáo có tiết vào sáng ngày thứ hai.”

“Xong rồi, hiện tại còn bốn người, một thầy giáo thể dục, một thầy tâm lý học, một thầy dạy văn, người cuối cùng là thầy dạy về thực phẩm bảo vệ sức khỏe.

Mộc Cửu nhìn danh sách nói: “Không phải thầy thể dục, tuổi 30-35.”

Thạch Nguyên Phi lại loại bỏ thêm, “À, vậy còn hai người, thầy dạy tâm lý Chu Phong và thầy dạy văn Mã Chính Lương, hai người này đều là thầy của Trần Từ Sơ trong học kỳ này.”

Tần Uyên hỏi: “Hôm nay hai người họ đều có tiết sao?”

Thạch Nguyên Phi tra lại: “Vâng, đều có tiết vào chiều thứ hai.”

“Thạch Đầu, điều tra về hai thầy giáo này, nhưng người khác đi nghe giảng đi.”

Vì không muốn kinh động đến hung thủ, tất cả thành viên của đội điều tra đặc biệt đều thay thường phục ở trường giả làm sinh viên, họ đều là người hơn hai mươi nên xuất hiện ở sân trường cũng không khác gì sinh viên bình thường, đặc biệt là Mộc Cửu và Đường Dật thì đúng là đáng vẻ sinh viên thật.

Triệu Cường nhìn những sinh viên còn trẻ tuổi, xúc động nói: “Cuộc sống đại học thật là vui vẻ, vô lo vô nghĩ. Đúng rồi, Mộc Cửu, cô tốt nghiệp ở trường nào, trường trong nước? Hay ở nước ngoài?”

Mộc Cửu quay đầu nhìn anh nói: “Đại học Khả Minh.”

Khóe miệng Triệu Cường co rút: “Này, là trường nào vậy, sao tôi chưa từng nghe qua.”

Mộc Cửu: “Tôi nói đùa đó.”

Triệu Cường không nói gì.

Dù đã làm việc chung một thời gian, nhưng Mộc Cửu vẫn không muốn nói chuyện của cô cho họ biết, họ không biết cô sinh ra ở đâu, gia đình ở đâu, trước kia sống thế nào, học ở đâu, từng trải qua chuyện gì, họ hoàn toàn không biết gì về cô, nhưng đầu vậy, họ vẫn thật lòng đối xử với cô như thành viên trong đội, có lẽ một ngày nào đó Mộc Cửu sẽ nói về mình cho họ biết.

Bởi vì hai lớp học bắt đầu cùng một thời gian nên họ đến lớp tâm lý của thầy Chu trước, tiếng chuông bắt đầu tiết học vang lên, mọi người đều nhanh chóng chạy đến phòng học của mình, không lâu hành lang liền yên tĩnh lại, chỉ còn vài sinh viên đi trên hành lang.

Đường Dật luôn là sinh viên ngoan, vừa nghe tiếng chuông đã nhanh chóng chạy vào phòng học.

Mộc Cửu tiến lên ngăn anh lại: “Trước tiên đừng vào, chờ mười phút nữa.”

Đường Dật khó xử nói: “Chúng ta vào thế này sẽ ảnh hưởng đến lớp học.”

Mộc Cửu nói: “Như vậy mới có kết quả.”

Mười phút sau, Mộc Cửu tự nhiên bước vào cửa chính của lớp, việc này liền dọa đến Đường Dật, tuy rằng trước đây anh từng đến lớp muộn nhưng bình thường sinh viên sẽ từ cửa sau lặng lẽ đi vào, sợ giáo viên nhìn thấy sẽ để lại ấn tượng không tốt.

Tần Uyên phía sau không ngăn cản mà nói với Đường Dật: “Cô ấy muốn nhìn phản ứng của thầy giáo, chúng ta chờ bên ngoài.”

Tần Uyên vừa nói xong, bên trong liền truyền ra tiếng người đàn ông, vừa nghe xong liền biết là thầy Chu: “Này này, cô đợi chút, đến muộn mà còn trực tiếp đi vào, không có phép tắc gì cả, mau cho tôi biết tên.”

Lúc này lại nghe tiếng Mộc Cửu nói: “Thật xin lỗi, tôi đi nhầm phòng.”

“Này này.” Giọng của thầy Chu cao hơn nghe có vẻ rất giận.

Mộc Cửu hướng thầy Chu cúi đầu chào rồi xoay người chạy ra ngoài phòng học.

Thấy Mộc Cửu đi ra, Trần Mặc hỏi: “Sao rồi?”

Mộc Cửu hỏi: “Kế tiếp là phòng nào?” Đợi lại mà nói thì là thầy giáo này không phù hợp.

Triệu Cường trả lời: “À, ở lầu trên phòng 305.”

Bọn họ năm người đến cửa phòng học 305, tiết học đã bắt đầu khoảng 20 phút, trong phòng không có nhiều sinh viên lắm, hơn nữa họ đều ngồi ở phía sau, đứng bên ngoài có thể nghe được âm thanh bên trong truyền ra rất ồn, tất nhiên âm thanh là từ sinh viên, bọn họ có người nói chuyện, người thì ngủ, thậm chí có nữ sinh còn chụp hình, căn bản là không ai nghe giảng bài, không giống như là đang đi học.

Đứng trên bục giảng là người đàn ông, mặc áo sơ mi caro tay dài, tất cả cạt màu tối, giống như là không nghe thấy sinh viên đang làm ồn, hần không có chút phản ứng, ngược lại còn nghiêm túc giảng bài, hần cau mày, nhưng không lên tiếng báo bọn họ im lặng.

Mộc Cửu quan sát một lúc, thì giống như vừa rồi, từ cửa trước đi vào.

Mã Chính Lương nhìn Mộc Cửu không có phép tắc, trực tiếp đi vào phòng học, liền dừng giảng bài, sắc mặt có chút âm trầm, hần siết chặt tài liệu trong tay sau đó liền buông ra, hần miễn cưỡng cười nhìn Mộc Cửu nói: “Bạn học mau tìm chỗ ngồi đi, đã bắt đầu học rồi.”

Mộc Cửu nghe vậy cũng không nhìn hần, ngồi ở hàng thứ nhất ngay chính giữa, đối diện với Mã Chính Lương

Mã Chính Lương thấy Mộc Cửu ngồi xuống liền chuẩn bị giảng tiếp.

“Thầy Mã tan học trước đi.” Âm thanh riêng biệt của Mộc Cửu vang lên trong phòng học ồn ào.

Vốn là phòng học đang rất ồn trong chốc lát liền yên tĩnh lại, sau đó phía sau nổi lên tiếng thảo luận, những sinh viên ngồi phía sau đều thẳng người nhìn Mộc Cửu ở phía trước, nghĩ thầm, ai mà can đảm vậy, tuy đó đều là tiếng lòng của họ nhưng dám nói trước mặt thầy thì đây là người đầu tiên.

“Bạn học, cô nói cái gì?” Mã Chính Lương gượng cười.

Mộc Cửu nhìn hần nói: “Thầy Mã cùng tôi nghiên cứu một chút về quyền Không Bao Giờ Tan Phai đi.”

Tạm dừng vài giây, Mã Chính Lương đột nhiên thích thú tươi cười, sau đó lên giọng nói: “Các sinh viên, bây giờ tan học.”

Âm thanh thảo luận về Mã Chính Lương càng lớn hơn, mọi người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn Mộc Cửu, tìm hiểu về thân phận của cô. Mọi người cảm thấy việc này thật kỳ lạ nhưng vẫn mau chóng dọn những vật dụng của mình, đi về phía cửa trước, không quên quay đầu nhìn hình dáng Mộc Cửu.

Đội mọi người đều ra ngoài, Tần Uyên và mọi người tiến vào phòng, khóa cửa trước lại, ngồi một bên không lên tiếng.

Mã Chính Lương nãy giờ vẫn nhìn Mộc Cửu, lúc này mới nói: “Cô đã xem qua quyền đó?”

Mộc Cửu đáp: “Trước đây có xem.”

Mã Chính Lương dùng ánh mắt tò mò nhìn cô: “Cô thấy thế nào?”

Cô thẳng thắn nói: “Nhàm chán.”

Mã Chính Lương giận dữ cười châm biếm: “Nhàm chán? Là do cô không hiểu, cô chưa từng trải qua, yêu một người đến mức hy vọng máu thịt của cô ấy có thể hòa vào thân thể mình.”

Mộc Cửu thản nhiên nói: “Đáng tiếc anh vẫn không có được cô ấy.”

Mã Chính Lương nghe xong liền cười, tỏ vẻ thỏa mãn, “Nhưng cô ấy sẽ mãi mãi nhớ đến tôi, sẽ không quên tôi.”

Mộc Cửu giọng nói không chút lên xuống nói: “Cô ấy căn bản không chú ý tới mặt mũi anh, cô ấy nhớ là tên anh, qua vài năm nữa chỉ có thể nhớ họ của anh.”

Hần trừng lớn mắt, cười dữ tợn, giống như đã nhìn thấy cảnh Trần Từ Sơ gặp hần: “Cô ấy sẽ đến gặp tôi. Vì Dư Diệu Khả còn trong tay tôi.”

“Nếu cô ấy muốn gặp anh thì hiện tại cô ấy sẽ ở trong phòng này, cô ấy đã giải ra mật mã cuối cùng nhưng cô ấy lại không gặp anh vởi vì anh làm cô ấy cảm thấy chán ghét.”

Mã Chính Lương không cho là đúng, đột nhiên cười rồi nhắm về phía Mộc Cửu nhưng lại bị Triệu Cường mạnh mẽ giữ lại, hần không giãy, nhìn mọi người cười nói: “Cô ấy sẽ đến gặp tôi, cô ấy sẽ cầu xin tôi nói cho cô ấy biết chỗ của Dư Diệu Khả, các người không thể ngăn cản.”

Tần Uyên lạnh lùng nói: “Chúng tôi đương nhiên ngăn cản được bởi vì chúng tôi sẽ tìm được Dư Diệu Khả.”

Ngồi trong xe cảnh sát, Triệu Cường nói: “Đưa ra lời khiêu khích như vậy, hần muốn bị bắt à.” Dây số kia vốn là lịch dạy học của Mã Chính Lương, Trần Từ Sơ vừa mới phát hiện nhưng Mộc Cửu đã nhờ Hồng Mi đến ngăn Trần Từ Sơ nên cô ấy mới không đến trường học.

Mộc Cửu nhìn ra bên ngoài cửa sổ nói: “Vì hần muốn Trần Từ Sơ đích thân đến gặp hần.”

“Chị vẫn tìm bà ấy?”

Mộc Cửu không lên tiếng.

Hần khép sách lại, lộ ra vẻ mặt thanh tú tái nhợt, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường: “Bà ấy không để chị tìm được đâu, có thể bà ấy đã bị bắt, cũng có thể đã chết.”

Mộc Cửu bình tĩnh nói: “Đây là tội nợ bà ấy.”

Hần cười châm biếm: “Vậy tôi hỏi chị, chị tình nguyện giúp cảnh sát ngoài việc muốn nhốt tôi ở đây còn lý do gì nữa? Vì người đó?”

“Là tội nợ hần.”

“Lại là nợ, vậy chị nói cho tôi biết, cái chị nợ tôi đâu?” Hần nghiêng người về phía trước, ánh mắt chăm chú nhìn mặt cô.

Mộc Cửu đưa tay chỉ vào trái tim của mình, tựa như sự bảo đảm “Tôi sẽ trả lại cho cậu.” Vào một ngày nào đó.

Chương 14

Tặng cho tôi người tôi yêu nhất.

Mã Chính Lương ngồi trong phòng thẩm vấn, dù hỏi hấn việc gì hấn cũng không nói, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại một câu “cho Trần Từ Sở đến gặp tôi”, lúc sau thì một câu cũng không nói, chỉ nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Triệu Cường vội chạy đến, vẻ mặt lo lắng: “Đội trưởng, làm sao bây giờ, đã muốn cho đội đặc công đến nhà Mã Chính Lương điều tra nhưng không có chút dấu vết nào của Dư Diệu Khả, cứ như vậy tôi sợ Dư Diệu Khả sẽ gặp nguy hiểm.”

Lúc này Trần Mặc từ trong phòng thẩm vấn đi ra cũng lắc đầu, tất nhiên đối với Mã Chính Lương cứng rắn cách nào cũng không được, “Đội trưởng, biết đâu cho Trần Từ Sở gặp Mã Chính Lương thì hấn sẽ khai ra.”

“Không được, như vậy là đúng theo ý hấn, một khi đạt được mục đích hấn sẽ không dễ dàng khai ra, yêu cầu tiếp theo sẽ càng quá đáng hơn.” Tàn Uyên kiên quyết phủ định, ngay sau đó theo bản năng tìm kiếm hình ảnh nho nhỏ, vừa trở về cục cảnh sát, tâm tư của anh luôn đặt trên người Mã Chính Lương, không chú ý đến Mộc Cửu, hiện tại không thấy cô bên cạnh, liền hỏi Triệu Cường: “Mộc Cửu đâu?”

Triệu Cường nghe xong kinh ngạc nói: “Không ở cùng chúng ta à, này giờ tôi vẫn ở cùng anh mà.”

Lam Tiêu Nhã nắm cào tóc: “Không phải, cô ấy vừa về cục cảnh sát liền mượn tôi một trăm đồng, tôi nghĩ cô ấy đi mua đồ gần đây, kết quả thấy không có.”

“Ôm tiền chạy trốn?” Triệu Cường buột miệng nói.

Khóe miệng Lam Tiêu Nhã co rút: “Truyện cười của cậu thật lạnh.”

Đường Dật đang đi tìm Mộc Cửu, cũng đến hỏi: “Tôi đã hỏi bác bảo vệ, Mộc Cửu vừa ra khỏi cục cảnh sát liền bắt taxi nhưng không biết đã đi đâu?”

“Nếu cô ấy ra ngoài theo lời cậu nói, chắc là đến nơi đó.” Trần Mặc ở một bên đột nhiên nói.

Tàn Uyên hỏi: “Cậu biết cô ấy đi đâu à?”

Trần Mặc có chút khó xử: “Tôi không thể nói.”

Lam Tiêu Nhã nháy mắt dụ dỗ nói: “Không cần phải nói cụ thể, cho chúng tôi biết chỗ đó ở đường nào là được.”

Trần Mặc im lặng một lát rồi nói: “...Trên đường Kiến Hưng.”

Mọi người có chút ngạc nhiên, bởi vì đáp án rất rõ ràng, trên đường Kiến Hưng nổi tiếng nhất là bệnh viện tâm thần Vĩnh Hoa, cũng khó trách Mộc Cửu không nói, nhưng Mộc Cửu đến đó làm gì? Gặp người nào trong đó?”

Thấy mọi người im lặng không nói, Triệu Cường rất không hiểu, “Đường Kiến Hưng thì sao? Trên đường đó có gì lạ à? Không phải chỉ ở gần cục cảnh sát thôi sao?”

Lam Tiêu Nhã vỗ vỗ trán, nhất thời cảm thấy thật đau đầu, “Đồ mù đường, gần cục cảnh sát chúng ta là đường Kiến Khang.”

Triệu Cường xấu hổ sờ sờ mũi, nhỏ giọng nói thầm: “Kiến Hưng, Kiến Khang cũng không khác nhau lắm mà.”

Lam Tiêu Nhã không nói gì, quyết định không quan tâm anh nữa.

“Chuyện gì vậy?” Âm thanh Mộc Cửu vang lên sau lưng Lam Tiêu Nhã.

Bốn người nhất thời bất ngờ, họ không biết Mộc Cửu đến đây lúc nào, cô ấy nghe được bao nhiêu lời họ nói, chỉ có Tàn Uyên cau mày nhìn cô, vẻ mặt u ám, bốn người bên cạnh đều lui xuống phía sau, chừa một chỗ cho Mộc Cửu, tránh sang một bên, đỡ phải bị cơn giận của đội trưởng lây sang.

Tàn Uyên nhìn mặt Mộc Cửu, mặt lạnh bình tĩnh nói: “Không nói với tôi một tiếng đã ra ngoài, rốt cuộc cô muốn gì?” Tàn Uyên vẫn có chút kiềm chế.

Mộc Cửu biết Tàn Uyên lại giận, trong lòng thở dài, trên mặt không có biểu cảm gì, cô đi về phía trước vài bước, sau đó từ trong túi lấy ra một vật nhỏ cầm trong tay.

“Cho anh này.” Mộc Cửu nhìn anh, nâng cánh tay lên.

Tàn Uyên nghi ngờ nhìn trong chốc lát mới vươn tay, Mộc Cửu đặt bàn tay nho nhỏ vào trong tay anh, sau đó chậm rãi buông lỏng tay ra, vật này liền thuận thế ở trên tay Tàn Uyên.

Bốn người bên cạnh tò mò nhìn tay Tàn Uyên, đợi đến khi thấy rõ vật đó, mọi người cảm thấy không hiểu, lại ngẩng đầu nhìn nét mặt của đội trưởng, vẻ

mặt đỏ khóc đỏ cười, nhưng sắc mặt so với khi nãy đã dịu đi không ít.

Tần Uyên hỏi: “Đây là gì?”

Mộc Cửu thành thật nói: “Kẹo”

Tần Uyên nhú mồm: “Đưa tôi làm gì?”

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn anh: “Làm anh giận rồi, thật xin lỗi.” Ngữ khí như là đứa trẻ làm sai đang giải thích với người lớn.

Bốn người đều kinh ngạc, Mộc Cửu bỗng nhiên lại chịu nhận sai trước mặt đội trưởng.

Tần Uyên thở dài, không biết cô có thật lòng muốn nhận sai hay không, anh cũng không muốn so đo cùng cô, hiện tại vụ án vẫn quan trọng hơn, vừa nghĩ đến, giọng điệu của anh đã trở về bình thường: “Mộc Cửu, Triệu Cường và Trần Mặc theo tôi đến kiểm tra nhà của Mã Chính Lương.”

Mã Chính Lương năm nay 33 tuổi, tám năm trước bắt đầu đến đại học Minh Khả dạy học, lúc trước, ở trong trường cư xử cũng không tệ, quan hệ với sinh viên và giáo viên khác cũng hòa hợp, không có gì để bàn cãi.

Nhưng vài năm gần đây tính tình hắn đột nhiên có biến đổi lớn, con người trở nên ngày càng âm trầm, không muốn cùng người khác nói chuyện, trên lớp học cũng mặc kệ sinh viên, sinh viên đi trễ về sớm hắn cũng không nói gì, dần dần phòng học cũng trở nên ồm ồm hơn.

Sinh viên mới đến nghe các anh chị khóa trên nói về Mã Chính Lương đều muốn chọn lớp của Mã Chính Lương, nhưng những người thật sự đi học thì không nhiều, đến lớp học cũng chỉ làm việc riêng như là lớp mà lần trước họ đến thấy vậy, mà trường học ngày càng có ý kiến về vấn đề này, tựa như muốn đuổi việc Mã Chính Lương vậy, chỉ là không nghĩ đến đột nhiên xảy ra việc thế này, sinh viên trong trường gặp chuyện không may mà người gây ra việc đó còn là thầy giáo của họ.

Nhà của Mã Chính Lương ở khu dân cư gần trường học, lúc hắn học đại học ba mẹ đã qua đời vì bệnh, cho nên trong nhà chỉ có một mình hắn ở.

Tuy vậy, trong nhà Mã Chính Lương thật sự rất sạch sẽ, không có chút bừa bộn nào. Hoàn toàn không giống nhà của đàn ông độc thân, nhưng khi bọn họ vào thư phòng của hắn, cảm giác biến thái của Mã Chính Lương lại xuất hiện.

Trên vách tường trong phòng là ảnh chụp theo dõi Trần Từ Sơ, ảnh khi cô ấy đang tập trung ngồi nghe giảng, có khi là ảnh cô đang mỉm cười với ai đó, lúc thì cô đang đi trong sân trường, gió thổi nhẹ làm vấy cô bay bay. ... có đủ tất cả, ảnh chụp Trần Từ Sơ trẻ tuổi xinh đẹp, tất cả hình ảnh đều tràn ngập sức sống, rất nhiều ảnh chụp Trần Từ Sơ cùng ghi chép về cô thay đổi theo thời gian, từ mùa xuân đến mùa hạ rồi mùa thu đến mùa đông, giống như là ghi thành một quyển sách chứa đầy tuổi thanh xuân thời gian đẹp nhất của cô, mà người viết chính là một giáo viên, một giáo viên chứa đầy dục vọng với cô.

“A, trời ơi, da gà tôi nổi lên hết rồi.” Triệu Cường cố gắng xoa xoa cánh tay mình, trong lòng cảm thấy thật ghê tởm, một thầy giáo trong trường, mỗi ngày chụp ảnh sinh viên của mình đúng là mặt người dạ thú.

Tần Uyên nhìn kỹ thời gian chụp ảnh, “Ảnh chụp đều được sắp xếp theo ngày, ngày sớm nhất là ngày 28 tháng 11 năm 2010, cuối cùng là vào hai ngày trước.” Tần Uyên chú ý tới vách tường trên bàn thì thấy có một chỗ trống, trên mặt tường còn lưu lại chút dấu vết giấy trắng, “Chỗ này chắc có tờ giấy nhưng đã bị gỡ ra.”

Trần Mặc cũng để ý trong thư phòng có mấy hũ giấy, mở ra bên trong còn lưu lại vài miếng giấy trắng, liền lấy ra đưa Tần Uyên xem, “Đội trưởng, anh xem, hắn đã dùng mấy hũ giấy hủy rồi.”

Bọn họ theo dấu vết trên giấy ráp lại thành hai chữ “Thượng Nguyên” không rõ ràng.

“Nhà sách Thượng Nguyên, xem ra trong đó có toàn bộ kế hoạch của hắn, đáng tiếc giấy đã bị hắn hủy rồi, nếu hắn vò nát đem vứt đi nói không chừng chúng ta có thể tìm được chỗ của Dư Diệu khả.” Triệu Cường nghĩ mạnh mẽ hung thủ để lại đã bị hủy nên có chút oán giận.

Ba người lúc này đang nghiên cứu về tờ giấy, Mộc Cửu lại nhìn giá sách trong thư phòng, trên đó có rất nhiều loại sách, giá sách được đặt sát bức tường bên cạnh bàn làm việc, cho nên không cần đứng dậy chỉ cần cúi tay có thể lấy sách, rất thuận tiện.

Mộc Cửu nhìn một chút, ánh mắt lóe lên như nghĩ đến việc gì đó, cô ngồi trên ghế, chìa tay lướt qua các quyển sách trên giá.

Ba người thấy động tác của Mộc Cửu đều xoay người nhìn cô, Triệu Cường khó hiểu hỏi: “Mộc Cửu, cô đang làm gì vậy?”

Mộc Cửu không trả lời anh, ngồi trên ghế thẳng lưng, tay lướt qua những quyển sách trên giá, nghĩ một chút, lại cầm mấy quyển sách ở tầng trên của giá sách để trên bàn, sau đó lại ngồi xuống, cúi tay đến giá sách, lại chạm phải một loạt những quyển sách, Mộc Cửu sờ vào mấy quyển sách như cảm nhận một chút rồi rút ra một quyển sách.

Đây là một quyển sách bìa cứng, sách bị ma sát nên có chút cũ, đặc biệt là bìa sách không có tên, chính xác là không có một chữ, nhìn qua giống như là sách nhưng thật ra là một quyển bút ký.

Ba người qua nhìn, Mộc Cửu mở sách, ngoài dự đoán là bên trong không phải là chữ viết tay, trên trang giấy trắng ở giữa chỉ có một câu: Tặng cho tôi người tôi yêu nhất.

Về mặt Triệu Cường nghi ngờ nói: “Đây là?”

Tần Uyên hiểu một chút: “Xem ra đây là thư Mã Chính Lương viết.”

Trần Mặc hỏi: “Viết cho Trần Tử Sơ à?”

“Không phải.” Tần Uyên chỉ vào ngày trên một tờ giấy, “Lúc năm 2007 Mã Chính Lương còn chưa biết Trần Tử Sơ, hẳn viết gửi cho người khác.”

Trần Mặc cùng Triệu Cường có chút ngoài ý muốn: “Còn một người nữa?”

Khi nói chuyện Mộc Cửu đã đọc sơ qua một mặt, “Hơn nữa còn là một nữ sinh viên.” Cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chương 15

Giống như một đóa hồng từ từ nở, cuối cùng nàng cho ta thấy hình ảnh đẹp nhất của nàng.

“Hơn nữa còn là một sinh viên.”

Mộc Cửu nói xong tiếp tục đọc, đọc rất nhanh, nhìn lướt qua một trang rồi đến trang bên cạnh, sau đó lập tức lật qua trang mới, không bao lâu đã đọc qua mấy trang.

“Trời ơi, đây là tốc độ gì vậy.” Triệu Cường quả thật phải mở to mắt nhìn, nhớ lần đầu nhìn Đường Dật đọc sách anh cũng đã sợ rồi, không biết ai có thể vượt qua được, mà giờ so với Mộc Cửu lại không cùng một đẳng cấp, Triệu Cường cảm thán: “Em Mộc Cửu à, cô đúng là đang kinh thường toàn bộ nhân loại.”

Tần Uyên ở một bên nhìn Mộc Cửu im lặng đọc sách, mái tóc đen dài của cô che khuất hai má, nhưng ánh mắt dưới sự phản chiếu của ánh đèn lại nhìn rất dịu dàng, đã lâu rồi anh không có cái cảm giác không hiểu người khác đang nghĩ gì, lúc này trông cô thật bình tĩnh, loại cảm giác này thật đặc biệt, Tần Uyên bất giác nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, đột nhiên Mộc Cửu quay đầu nhìn anh, ánh mắt anh liền chạm phải với cặp mắt đen nhánh không thấy được đáy mắt.

Tần Uyên ngẩn ra, sau đó có chút xấu hổ tránh đi ánh mắt của cô.

Mộc Cửu có chút nghi ngờ nhìn anh, sau đó nói: “Tôi xem xong rồi.”

Triệu Cường hoàn toàn không cảm nhận được việc vừa rồi, hô lên: “Woa woa, nhanh quá vậy! Sao rồi, bên trong viết gì vậy Mộc Cửu.”

Mộc Cửu nhìn cuốn sách thoải mái nói: “Tôi biết vì sao Mã Chính Lương biến thành như vậy.”

Tám năm trước, Mã Chính Lương bắt đầu đi dạy ở đại học Minh Khá, khi đó hắn còn độc thân, bởi vì tính cách hiền lành lại có chút cứng nhắc nên không có bạn gái. Nhưng vào năm thứ 2 hắn đi dạy, có một lần ở trường học, hắn tình cờ thấy một nam sinh viên đang làm phiền một nữ sinh, làm cho cô ấy rơi vào tình cảnh khó xử, cô gái đó tên là Trần Tuyền, lúc đó là hoa khôi trong trường, còn là phó chủ tịch hội sinh viên, trên mọi phương diện đều xuất sắc.

Hôm đó, để cảm ơn Mã Chính Lương, Trần Tuyền còn mời hắn đi dùng cơm, trong khi ăn cơm hai người trò chuyện rất vui vẻ. Sự xinh đẹp cùng sức sống của Trần Tuyền liền hấp dẫn Mã Chính Lương, càng ngày hắn càng để ý đến nữ sinh viên này.

Rồi vào học kỳ mới, Trần Tuyền lại chọn học môn của Mã Chính lương. Trong tiết học, Mã Chính Lương thường đưa mắt nhìn Trần Tuyền, mà hắn cũng thấy Trần Tuyền đang tươi cười nhìn hắn.

Sau này hai người tiếp xúc ngày càng nhiều, Trần Tuyền thỉnh thoảng lại đến hỏi hắn về môn học hoặc trong cuộc sống có gì không vui, Trần Tuyền sẽ hẹn hắn đi ăn, Mã Chính Lương cảm thấy Trần Tuyền rất tin tưởng ở hắn, cảm thấy ở cùng hắn rất thoải mái và yên tâm mà Mã Chính lương cũng yêu cô gái trẻ này. Hai người như đôi tình nhân cùng nhau đi dạo, xem phim, rồi uống cà phê nơi Trần Tuyền thích nhất. Mã Chính Lương cảm thấy rất phấn khởi, thậm chí muốn đợi sau khi Trần Tuyền tốt nghiệp sẽ cầu hôn với cô ấy.

Không lâu sau đó, Mã Chính Lương phát hiện thái độ của Trần Tuyền đối với hắn ngày càng lạnh nhạt, ở trong trường cô cố ý tránh mặt hắn, sau đó hắn phát hiện bên cạnh Trần Tuyền xuất hiện một nam sinh cao ráo đẹp trai, họ giống như là người yêu của nhau, họ cùng nhau đi dạo phố, ăn cơm, thân thiết giống như hắn và Trần Tuyền trước kia vậy.

Hắn không hiểu tại sao Trần Tuyền đột nhiên bỏ hắn nên hắn mới đến nhà Trần Tuyền để hỏi rõ.

Khi nhìn thấy hắn, cô kích động, kéo hắn sang bên cạnh, cảnh giác nhìn bốn phía, rồi khóc lóc kể với hắn.

Là do hôm đó, ba mẹ cô vô tình thấy cô và Mã Chính Lương đang dùng cơm, liền hỏi đó có phải là bạn trai của cô không, cô nói thực ra đó là thầy giáo của mình, kết quả ba mẹ cô giận dữ, muốn cô nhanh chóng chia tay với Mã Chính Lương, còn uy hiếp nói nếu cô không làm theo thì sẽ đến trường làm loạn để trường học đuổi việc Mã Chính Lương.

Trần Tuyền không muốn làm tổn thương Mã Chính Lương nên đành thỏa hiệp, hơn nữa còn nghe theo lời ba mẹ, kết giao với học trường.

Hai người ôm nhau khóc, cuối cùng Trần Tuyền nói, đợi sau khi cô tốt nghiệp sẽ kiên trì ở chung với Mã Chính Lương, mà Mã Chính Lương cũng hứa là sẽ chờ cô.

Nhưng vào đúng ngày tốt nghiệp, Trần Tuyền lại nhảy lầu tự sát.

Triệu Cường thở dài nói: “Nhảy lầu tự sát? Nghe như trong tiểu thuyết vậy, chuyện tình cảm của Mã Chính Lương cũng thật lộn độn, người mình yêu lại đi tự sát, thảo nào hắn trở nên biến thái như vậy.”

“A.” Triệu Cường dường như hiểu rõ một vài việc: “Tôi biết rồi, cho nên khi hắn gặp Trần Tử Sơ hắn cảm thấy như Trần Tuyền đã trở lại, bởi vì họ rất giống nhau, đều là người đẹp, là hoa khôi, ở trường rất được yêu thích, hơn nữa còn là sinh viên của hắn, cho nên hắn mới nảy sinh tình cảm biến thái với Trần Tử Sơ.”

Mộc Cửu quay đầu nhìn anh, đột nhiên nói: “Anh cảm thấy Trần Tuyền và Mã Chính Lương yêu nhau sao?”

“Ừ? Chẳng lẽ không phải sao?” Câu hỏi của Mộc Cửu làm cho Triệu Cường có chút lưỡng lự, quyển sách này đem đến cảm giác như vậy mà, hai người yêu nhau lại bị chia cách bởi sự sống và cái chết, âm dương cách biệt.

Mộc Cửu lại nói: “Nếu đây là thật vậy ảo tưởng của Mã Chính Lương đâu?”

“Không, không, không, không phải đâu.” Triệu Cường ‘không’ một lúc sau mới nói hoàn chỉnh câu, “Vậy tất cả đều là ảo tưởng? Không phải họ cùng ăn cơm dạo phố rồi còn làm những việc khác nữa sao?”

Mộc Cửu: “Hội chứng Erotomania (Tình yêu tưởng tượng).”

“Hội chứng Erotomania?” Triệu Cường lặp lại một lần, nghĩ thầm, đây là cái gì.

Hiếm khi Mộc Cửu lại giải thích cho hắn: “Hội chứng Erotomania là người bệnh nghĩ mình đang yêu đương và hắn cho rằng đối phương cũng yêu hắn, hơn nữa còn thường xuyên dùng ánh mắt ám chỉ với mình, hắn cảm thấy họ là người yêu vì thế hắn luôn theo dõi, quan sát nhất cử nhất động trong cuộc sống của đối phương, hơn nữa xem chuyện đối phương làm xem như chuyện hai người cùng làm.”

Trần Mặc: “Có thể nói những điều hắn viết trong sách đều là ảo tưởng của hắn.”

“Trời ơi! Cứ nhiên lại có chuyện này!” Triệu Cường cảm khái một câu, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một việc, kích động nói: “Đúng rồi đúng rồi, mấy hôm trước tôi xem tin tức giải trí, một nam ngôi sao bị fan cuồng tập kích, lúc bị cảnh sát bắt cô ấy còn nói mình là bạn gái của anh ta, lúc đó tôi còn nghĩ cô ấy nói linh tinh, nói không chừng trong lòng cô ấy thực sự nghĩ như vậy.”

Tần Uyên nghĩ đến nội dung trong sách, nhũn mày nói: “Chắc là hành vi theo dõi của hắn bị Trần Tuyền phát hiện nên hắn mới có cảm giác Trần Tuyền tránh mặt hắn, nhưng hắn không biết như vậy nên vì cô ấy nghĩ ra lý do ba mẹ cô ấy không cho họ ở cùng nhau.”

Triệu Cường nghĩ đến năm đó có người gián tiếp bị hại, tức giận nói: “Tôi thấy Mã Chính Lương cùng cái chết của Trần Tuyền chắc chắn có liên quan đến nhau, nói không chừng do không chịu được sự theo dõi của hắn nên mới phải nhảy lầu.”

Mộc Cửu lại phủ định cách nói của hắn: “Đúng là cùng hắn có quan hệ nhưng không phải là tự sát mà là bị hắn giết.”

Triệu Cường bị lời nói của Mộc Cửu làm cho kinh sợ: “Cái gì? Bị giết?”

‘Thân thể cô ấy như chữ Trình (呈) nằm trên mặt đất, đầu nghiêng về một bên, mái tóc đen dài tán ra trên đất, cô không hề động đậy giống như đã được giải thoát giống như đã bình tĩnh. Tôi không nhìn rõ mặt cô ấy, chỉ nhìn thấy máu đỏ từ từ lan ra, mặt đất chung quanh cô đều bị nhuộm đỏ, giống như đó hoa hồng từ từ nở rộ, cho tôi thấy được hình ảnh đẹp nhất của cô.’

Một Cửu lật đến trang cuối cùng, mở bìa sách ra, bên trong có hai ảnh chụp, thứ nhất là cô gái mặc đầm màu đỏ, cô nghiêng đầu như đang nhìn vật gì đó, trên mặt mỉm cười nhẹ, mà bức ảnh thứ hai là một cô gái ngã vào vũng máu, không thấy rõ gương mặt nhưng rất giống với miêu tả trong sách.

Trần Mặc liếc mắt cái liền nhìn ra: “Nếu đây là Trần Tuyền, với góc độ chụp ảnh thì thời điểm Trần Tuyền nhảy lầu Mã Chính Lương đang ở trên sân thượng.”

Tần Uyên lấy di động gọi cho Thạch Nguyên Phi: “Thạch Đầu, giúp tôi điều tra vụ tự sát của đại học Minh Khả sáu năm trước, người chết tên là Trần

Tuyền.”

Thạch Đầu nghe xong có chút kinh ngạc, sao tự nhiên lại điều tra vụ án cũ vào sáu năm trước, nhưng vẫn đi tìm, rồi nói với Tần Uyên: “Đội trưởng, vụ này không do cục chúng ta xử lý, kết quả cuối cùng là tự sát bình thường.”

Tần Uyên lại hỏi: “Lúc đó sao lại kết luận là tự sát.”

“Không tìm được đối tượng khả nghi, Đó là vì trước khi nhảy lầu, Trần Tuyền đã gửi tin nhắn cho tất cả những người mà cô ta quen, hơn nữa khi Trần Tuyền còn nhỏ ba mẹ cô ấy đã qua đời do tai nạn giao thông, cho nên không còn người thân nào. Đúng rồi, vụ án này làm sao vậy? Sao lại đột nhiên điều tra vụ án cũ này, chẳng lẽ nó có quan hệ với vụ của Mã Chính Lương sao?”

“Ừ, cũng có thể. Thạch Đầu cúp máy đi, có việc tôi sẽ gọi cậu.”

Sau khi cúp máy, Tần Uyên nghĩ chút liền tìm ra mối liên hệ giữa bọn họ, nên nghiêm mặt nói: “Ba mẹ Mã Chính Lương qua đời khi hắn học đại học, ba mẹ Trần Tuyền mất do tai nạn xe khi cô ấy còn nhỏ, mẹ của Trần Tử Sơ qua đời do bệnh khi cô ấy học trung học, ba thì ở nước ngoài, ngoại trừ chu cấp tiền cho cô ấy thì không có gặp mặt. Cho nên nguyên nhân các cô ấy hấp dẫn Mã Chính Lương là hắn cảm thấy họ và hắn đều không có sự quan tâm của ba mẹ.”

Tuy biết rõ sự việc, Triệu Cường phiền não nói: “Nhưng chúng ta vẫn không biết nơi Dư Diệu Khả bị nhốt, làm sao đây?”

Tần Uyên nhìn hai ảnh chụp nói: “Nhưng hiện tại chúng ta đã có lợi thế hơn rồi.”

Chương 16

Trong lòng chúng ta cất giấu dục vọng, có lẽ một ngày nào đó nó sẽ biến thành ma quỷ.

Tần Uyên đi vào phòng thẩm vấn, không nói gì, liền đem hai bức ảnh trong cuốn sách đặt trước mặt Mã Chính Lương.

Mã Chính Lương cũng không để ý, cho đến khi thấy ảnh chụp trên bàn, đồng tử liền co lại, trên mặt chợt lóe lên sự lo sợ nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, không đồng ý nói: “Sao rồi? Tìm được manh mối à?”

“Đây không phải là cô gái anh yêu nhất.”

“Vậy thì sao?” Mã Chính Lương biết họ đã tìm được quyển sách, không phủ nhận, ngược lại nói: “Tôi khuyên các anh đừng hao tổn tâm tư nữa, chỗ của Dư Diệu Khả tôi chỉ nói cho Trần Tử Sơ, dù các người có làm gì tôi cũng không nói.”

“Chúng ta ở đây nói về Trần Tuyền, cô ấy là người thế nào?”

Mã Chính Lương nhìn về phía trước, tựa như đang đắm chìm vào hồi ức tươi đẹp, “Tuyền Tuyền à, là một cô gái xinh đẹp, trên mặt cô ấy luôn tươi cười, cô ấy thường cười như vậy với tôi, rất xinh đẹp, rất sạch sẽ.”

“Vậy mà anh lại giết cô ấy.”

“Giết cô ấy? Ha ha.” Như nghe được điều gì đó rất buồn cười, Mã Chính Lương cười to, làm cho gương mặt hắn trông rất độc ác, hắn chỉ vào ảnh chụp, nhẹ nhàng vuốt ve người nằm giữa vũng máu, “Đây là lúc cô ấy đẹp nhất.” Mã Chính Lương nghiêng đầu, trên mặt trần ngập sự say đắm.

“Vậy sao anh lại không giết Trần Tử Sơ?”

“Trần Tử Sơ? Tôi yêu cô ấy như vậy sao lại giết cô ấy chứ?”

Tần Uyên lắc đầu, “Không, cô ấy làm anh bất mãn? Cô ấy sao lại làm cho anh bất mãn, cùng đàn ông lên giường nên anh cảm thấy cô ấy không sạch sẽ? Anh đang trừng phạt cô ấy, đúng không?”

Sắc mặt Mã Chính Lương đột nhiên trở nên khó coi.

“Anh cảm thấy hiện tại Trần Tử Sơ không đạt được yêu cầu của anh nên anh đang rèn luyện cô ấy, làm cho cô ấy trở thành người lý tưởng trong suy nghĩ của anh sau đó...” Tần Uyên đang nói đột nhiên im lặng, trong đầu anh đột nhiên có một suy nghĩ.

“Trừng phạt.” Bên ngoài phòng thẩm vấn, Mộc Cửu lẩm nhẩm hai chữ, rồi sau đó lẩm bầm: “Trừng phạt, là ai trừng phạt ai?”

Triệu Cường không nghe rõ cô nói gì, mơ màng hỏi: “Gi? Em Mộc Cửu đang nói gì vậy?”

Mộc Cửu không trả lời anh mà nhắm mắt lại.

Triệu Cường thấy vậy không làm phiền cô nữa.

Tường Lệ Phi đã chết, Diệp Chu nằm viện, Trần Tử Sơ bị khủng hoảng, Mã Chính Lương bị bắt, Dư Diệu Khả thì không tìm được, Dư Diệu Khả?

Mộc Cửu đột nhiên mở mắt.

Cửa đột nhiên bị mở ra Tần Uyên chạy vào trong bình tĩnh nói với họ: “Chúng ta sai rồi.”

Mộc Cửu nhìn anh thì hiểu rõ: “Dư Diệu Khả.”

Triệu Cường nhìn Tần Uyên rồi nhìn mộc Cửu, cảm giác như mình đang ở trong sương mù: “Dư Diệu Khả làm sao?”

Tần Uyên lạnh lùng nói: “Cô ấy không phải người bị hại, cô ấy là đồng phạm của Mã Chính Lương.”

“Từ từ, từ từ đã, Dư Diệu Khả sao lại từ người bị hại biến thành đồng phạm rồi?” Sự biến chuyển này làm Triệu Cường không thể tiêu hóa được, sao Dư Diệu Khả mà họ tìm kiếm chớp mắt đã bị đội trưởng nói là đồng phạm?

Tần Uyên đến văn phòng, nói phát hiện này cho các thành viên khác trong đội: “Mã Chính Lương năm đó sao lại giết Trần Tuyền vào ngày lễ tốt nghiệp, vì cô ấy sẽ cùng bạn trai kết hôn sau khi tốt nghiệp, nếu họ kết hôn, với hắn mà nói chính là phản bội, hơn nữa để bảo vệ sự thuần khiết sạch sẽ của Trần Tuyền, nên hắn đã giết cô ấy.”

“Mà khi Trần Từ Sơ xuất hiện, làm cho hắn cảm thấy Trần Tuyền đã trở lại. Cô ấy có sự xinh đẹp và sức sống của Trần Tuyền, nhưng sự khác biệt lớn nhất là Trần Từ Sơ có quá nhiều bạn trai, trong mắt hắn, vết nhơ của Trần Từ Sơ là không biết tự trọng, đây là điều hắn không chịu được nên hắn mới tra tấn cô ấy, rèn luyện cô ấy, làm cô ấy trở thành kiểu mẫu của hắn, trở thành người phụ nữ thuộc về hắn, khi đó hắn sẽ chấm dứt sinh mệnh của Trần Từ Sơ như Trần Tuyền.” Tần Uyên tạm dừng chút rồi nói: “Nhưng hiện tại hắn đã bị bắt, ai giúp hắn làm chuyện này. Hắn cần ai đó bên cạnh Trần Từ Sơ, người mà cô ấy không để phòng, sau khi gặp chuyện như vậy, người mà Trần Từ Sơ không để phòng là ai?”

Đường Dật tựa như nghĩ ra đáp án, hướng Mộc Cửu nói: “Người bị hại, người bị hại giống cô ấy.”

Thạch Nguyên Phi nói tiếp lời của Tần uyên: “Đội trưởng, tôi còn điều tra được trong trường Minh Khả của họ có câu lạc bộ vũ đạo có cơ hội đi nước ngoài biểu diễn, cả bốn người đều có trong danh sách, tôi hỏi giáo viên của họ thì cô ấy nói họ đều có biểu hiện rất tốt nhưng đứng đầu là Trần Từ Sơ, hiện tại ngoài trừ Dư Diệu Khả không rõ tung tích thì ba người còn lại đều không thể tham gia.”

Cuối cùng Tần Uyên nói: “Cho nên Mã Chính Lương đặt Dư Diệu Khả ở cuối cùng không phải vì cô ấy là người bị hại mà là đồng phạm.”

Lúc này, Hồng Mi đột nhiên chạy vào văn phòng, “Đội trưởng! Có tin tốt.”

Mộc Cửu một mình đến phòng thẩm vấn, Mã Chính Lương biết có người đi vào, mi mắt cũng không nâng lên, lại nghe có tiếng nói: “Họ đã đi tìm cô ấy.”

Mã Chính Lương mở mắt ra, nhưng liền cười, tựa như chắc chắn nói: “Mọi người không thể nào tìm được cô ấy đâu.”

Mộc Cửu ngồi xuống bình tĩnh nhìn hắn nói: “Là cô ấy gọi điện thoại cầu cứu.”

“Sao, sao có thể?” Mã Chính Lương ngạc nhiên, âm thanh cũng cao hơn không ít.

“Bởi vì cô ấy là đồng phạm của anh nên không thể nào phá hư kế hoạch của anh đúng không?”

Bị nhìn rõ kế hoạch, sắc mặt Mã Chính Lương trắng bệch, không nói lời nào, dùng trông mắt vẫn đục nhìn chằm chằm mặt cô.

Mộc Cửu không cho là đúng, thần nhiên nói: “Không phải luôn có việc ngoài ý muốn phát sinh sao. Giống như đêm đó anh cũng không muốn giết Trương Lệ Phi nhưng cô ấy lại tỉnh lại, cho nên anh giết chết cô ấy, đi ra ngoài lại bị Mang Kỳ Lượng nhìn thấy cho nên anh giết chết cậu ta, nhưng cuối cùng cái gì anh cũng không có được.”

“Dư Diệu Khả! Dư Diệu Khả!” Mã Chính Lương cực kỳ giận dữ nhớ kỹ tên này, sau đó phát cuồng gầm lên: “Không, Trần Từ Sơ là của tôi, cô ấy thuộc về tôi!” Bàn tay không bị còng đập vào bàn, cái vòng màu vàng theo cổ tay áo trượt ra.

Mộc Cửu liền bật dậy, đi từng bước đến trước mặt hắn, con ngươi tối đen gắt gao nhìn hắn, gương mặt bị che khuất có chút u ám, “Tôi hỏi anh, chiếc vòng trên tay anh là ai đưa cho anh?”

Mã Chính Lương bị nhìn chằm chằm nên có chút hoảng sợ, liền lui ra phía sau, muốn tránh đi ánh mắt của cô, “Cô, cô hỏi cái này làm gì.”

Mộc Cửu lạnh lùng nói: “Bởi vì đó là của mẹ tôi.” Ánh mắt cô lạnh như băng, không có chút ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Ngoại Truyện

Bởi vì chị.

“Sao chị lại đến nữa!” Bé trai cau mày nhìn Mộc Cửu bên ngoài miếng thủy tinh, ngửi khí khó chịu.

Mộc Cửu quơ quơ tay phải, trên cô tay đang mang chiếc vòng bảo thạch màu đỏ, nhìn dưới ánh đèn thì thấy được ánh sáng đẹp sẽ.

“Ôi, chưa tìm được à?” Khóe miệng cậu bé hơi nhếch lên, nhưng ý cười không chạm đến đáy mắt.

Mộc Cửu hỏi hần: “Rốt cuộc khi đó đã xảy ra chuyện gì?”

Bé trai khẽ cười, hai chân quơ quơ, “À tôi nói rồi, nếu chị thả tôi ra ngoài tôi sẽ nói với chị.”

Mộc Cửu liền nói: “Tôi đi đây.”

Lúc đó hần liền xoay người hô lên: “Bà ấy đã chết, bị tức chết.”

Mộc Cửu bước chậm lại, quay đầu nhìn thẳng hần, sau đó cô thấy hần nhẹ nhàng nói ra ba chữ:

Bởi vì chị.

Vào một buổi sáng sớm, Lam Tiêu Nhã ôm vai Mộc Cửu kéo vào văn phòng, vẻ mặt hớn hờ, Thạch Nguyên Phi bị vẻ mặt tươi cười của cô dọa sợ, “Lam Tiêu Nhã chị cười như vậy thật là dọa người.”

Triệu Cường quay đầu nhìn thoáng qua cũng thêm dè dặt: “Đúng rồi, cười tươi như hoa ấy”

Lam Tiêu Nhã nghe xong cũng không nổi giận, như là có chuyện gì tốt, khuôn mặt vẫn tươi cười, “Hôm nay tôi vui vẻ nên không so đo với mấy người.”

Thạch Nguyên Phi nói thêm vào: “Đúng rồi, cuối tuần rồi mọi người đi chơi mệt thật vui không?”

Đường Dật có vẻ chơi chưa đã, hưng phấn nói: “Vui lắm, có năm phòng, chúng tôi đều qua được hết.”

Nói tới mệt thật, vẻ mặt tươi cười của Lam Tiêu Nhã cũng mất đi vài phần, nói với vẻ đành chịu: “Hai người họ đương nhiên chơi vui rồi, toàn bộ cuộc chơi chúng tôi không có làm gì đều do hai người họ tiết lộ manh mối để đi tiếp. Tôi còn chưa động não nữa, xem ra lần sau không thể cùng thiên tài đi chơi.”

Triệu Cường không nhịn được liền châm chọc: “Nếu chị chơi một mình coi như xong, chị không bao giờ ra khỏi đó đâu.”

Lam Tiêu Nhã tiếp tục niệm: “Tôi đang vui, không so đo với cậu.”

“Chị không phải đi nói chuyện yêu đương sao?”

Lam Tiêu Nhã nháy mắt với anh, nói từng chữ một: “Giữ bí mật.”

Đến khi ra về, Tần Uyên từ phòng của mình đi ra, chuẩn bị đưa Mộc Cửu về nhà thì không thấy cô đâu: “Mộc Cửu đâu?”

Thạch Nguyên Phi chỉnh lại túi vừa trả lời anh: “Trước đó bị Tiêu Nhã kéo đi rồi, chắc không quay lại đâu.”

“Các bạn đồng nghiệp! Mọi người ngừng tay chút, bây giờ giới thiệu với mọi người một người đẹp.”

Lúc này, tiếng Lam Tiêu Nhã đột nhiên vang lên ở cửa, mọi người có chút tò mò, đứng đây đi đến cửa, Tần Uyên dừng chút cũng đi theo ra ngoài.

Lam Tiêu Nhã nghiêng người sang bên cạnh, vui vẻ nói: “Ta đa, ta đa, người đẹp Mộc Cửu của chúng ta!”

Mọi người nhìn phía sau cô, ai nấy đều có vẻ kinh ngạc, mắt chữ A miệng chữ O.

Bình thường đa số Mộc Cửu đều mặc đồ thể thao, hôm nay cô mặc một chiếc váy màu đen, cổ áo viền ren đen, eo thắt một sợi dây lưng sáng màu. Chỗ tóc mái vốn hơi dài phía trước được cô vén gọn sang một bên, đuôi tóc hơi uốn nhẹ, để gọn gàng trước ngực.

Cách ăn mặc như vậy không làm người khác nghĩ đây lại là cô bé Mộc Cửu, lúc này nhìn cô có vẻ ngọt ngào, lại thêm phần nữ tính, cảm giác này thật giống như đội điều tra đặc biệt có con gái đã trưởng thành nên rất kích động và vui mừng.

“Mộc Cửu đúng là người đẹp.”, Hồng Mi tiện thể khen Lam Tiêu Nhã một chút: “Tiêu Nhã thật biết làm đẹp.”

Lam Tiêu Nhã cười vui vẻ lập tức vẫy vẫy Tần Uyên phía sau, trộm cười nói: “Hi hi, cảm ơn cảm ơn! Đội trưởng, đến đánh giá chút đi.”

Triệu Cường và Thạch Nguyên Phi đều tránh sang một bên nhường đường cho Tần Uyên.

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu, trong mắt hiện lên sự bất ngờ nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh, trả lời cho có lệ: “Rất tốt, sửa soạn cho cô ấy làm gì vậy?”

“A, đúng rồi, đội trưởng, hôm nay anh về nhà trước đi, cho tôi mượn Mộc Cửu một chút, nhưng tôi bảo đảm buổi tối sẽ đưa cô ấy về nhà an toàn.”

Triệu Cường nhìn Lam Tiêu Nhã đánh giá một chút nói: “Chị, chị sửa soạn cho cô ấy đẹp như vậy chẳng lẽ muốn dẫn cô ấy đi bar?”

“Đi chết đi, tôi là người thế nào hả? Tôi muốn dẫn Mộc Cửu đi xem mắt.”

“Xem mắt?” Tần Uyên cũng không nhận ra mình đang nhử mày.

Lam Tiêu Nhã gạt đầu: “Ừ, bạn của bạn tôi điều kiện rất tốt, đang muốn tìm bạn gái, nên tôi muốn dẫn Mộc Cửu đi một lần, coi như quen thêm bạn mới thôi.”

Tần Uyên lập tức phản đối: “Cô ấy mới 20 thôi.”

“Đội trưởng, việc này cũng không thể để quá muộn, anh xem Lam Tiêu Nhã còn chưa có người yêu nữa.”

Lam Tiêu Nhã nhấn nhai: “Đúng vậy, đội trưởng, coi như đi cho biết.”

Tần Uyên thông thả nói: “Tôi đưa hai người đi.”

“A?” Lam Tiêu Nhã nghe vậy liền cả kinh, ngay lập tức lắc đầu: “Không cần không cần, chúng tôi tự đi được rồi.”

“Không an toàn, trước đây từng có vụ án giết người khi đi xe taxi rồi.” Tần Uyên liền đem vụ án giết người trên xe taxi ra nói.

“Không phải, xe của đội trưởng không đủ chỗ ngồi, không lẽ Mộc Cửu ngồi lên đùi tôi à?”

Tần Uyên liền quay đầu nói với Trần Mặc: “Trần Mặc hôm nay đổi xe với tôi.”

“Dạ.” Trần Mặc liền đem chìa khóa xe đưa cho anh.

“Đi thôi.” Tần Uyên liền quay người đi ra ngoài trước.

Lam Tiêu Nhã không nói gì.

Dọc đường đi, Lam Tiêu Nhã nghĩ đến cảnh bốn người ngồi cùng bàn thật là khó xử, chẳng lẽ cô lại nói xin chào anh Từ, đây là đội trưởng của chúng tôi, đang ở cùng với Mộc Cửu?

May mắn là khi Tần Uyên đưa họ đến chỗ hẹn thì không ngồi cùng bàn với họ mà ngồi bàn đối diện, bắt đầu chọn món.

Từ Vi Lượng còn chưa tới, Lam Tiêu Nhã xem thực đơn liền bị giá trên thực đơn làm cho hoảng sợ, đây là một nhà hàng Tây nổi tiếng, đương nhiên là vô cùng mắc, Lam Tiêu Nhã chưa bao giờ đến đây ăn, đây là địa điểm đối phương hẹn.

Lam Tiêu Nhã nhìn thấy thì hết hồn, liền đóng thực đơn lại, sửa tóc lại cho Mộc Cửu, vỗ vai cô nói: Mộc Cửu à, đừng khẩn trương, có tôi ở đây rồi.”

“Dạ chị Tiêu Nhã, chị đừng run nữa.”

“.....”

Sau đó, có một người đàn ông trẻ tuổi cao gầy vội vã đến trước mặt hai người.

“Ngại quá, thật là ngại quá công ty tôi có cuộc họp nên đến trễ chút.” Người đàn ông lau mồ hôi trên trán, liên tục giải thích.

Lam Tiêu Nhã vẫy tay, “Anh Từ đúng không? Không sao đâu chúng tôi cũng vừa đến không lâu.”

Từ Vi Lượng cười với Mộc Cửu, Mộc Cửu cũng gật đầu với anh.

Từ Vi Lượng mở thực đơn: “Chúng ta dùng cơm trước đi, mọi người chắc đều đói rồi.”

Lam Tiêu Nhã khách khí nói: “Vâng, anh Từ chọn đi, chúng tôi ăn gì cũng được.”

Từ Vi Lượng cũng không từ chối: “Được, vậy để tôi chọn.”

Sau khi dùng cơm xong, Từ Vi Lượng giới thiệu sơ về bản thân mình, Lam Tiêu Nhã cũng giới thiệu sơ về Mộc Cửu, rồi Từ Vi Lượng cùng hai cô tán gẫu, nhưng cuối cùng chỉ có Lam Tiêu Nhã cùng nói chuyện với anh, Mộc Cửu không lên tiếng, làm cho Từ Vi Lượng và Lam Tiêu Nhã đều lúng túng.

Từ Vi Lượng suy nghĩ muốn phá bỏ cục diện bế tắc này vì thế nói: “Hình như cô Mộc có nghiên cứu tâm lý học, cô có phân tích về tôi không, tôi có tốt

không?”

Lam Tiêu Nhã nghĩ thầm, đây là lĩnh vực Mộc Cửu am hiểu, vội quay đầu nhìn cô, phát hiện cô vẫn đang trầm mặc, nghĩ rằng trước đây mọi người muốn cô phân tích mọi người, cô đã cự tuyệt, vừa định giúp cô giải vây, Mộc Cửu lại nói: “Anh xác định?”

Giọng nói của Mộc Cửu làm cho Từ Vĩ Lượng có chút sững sốt, nhưng anh lập tức khôi phục vẻ tươi cười, “Đúng vậy, làm phiền cô Mộc.”

Mộc Cửu nhìn anh, chậm rãi nói: “Anh vừa mới thắng chức không lâu, xe cũng là mới mua, anh vài phút lại nhìn xe một chút, mà anh sau khi ngồi xuống liền để chìa khóa xe lên bàn là muốn cho chúng tôi thấy nhãn hiệu xe.

Nhà hàng này là lần đầu anh đến, từ khi anh bước vào đã quan sát đồ ăn trên bàn của người khác để tham khảo.

Anh đã có bạn gái, trên ngón giữa tay trái của anh còn một vết hằn xung quanh, điều này có nghĩa là anh đã có bạn gái nhiều năm, lúc đang nói chuyện hay khi gọi đồ ăn anh đã bắt giác sờ vào ngón tay đó, một là do thói quen, hai là anh cảm thấy áy náy, hiện tại hẳn đang ở trong túi bên phải của anh.

Mấy hôm trước anh cùng bạn gái cãi nhau bởi vì anh đã thắng chức, anh cảm thấy cô ấy không đủ tốt, lương bạn gái anh không cao, nhưng tiêu tiền rất nhiều, nên anh muốn tìm cô gái tốt hơn, mong cô ấy có công việc ổn định nên khi nghe nói có bạn quen cảnh sát thì liền nhờ người ta giới thiệu làm quen.

Mà vừa rồi anh thường xuyên sờ chỗ mang nhẫn, bởi vì bạn gái anh gửi tin nhắn cho anh, mong có thể làm hòa với anh, mà hiện tại tôi thấy anh chắc chắn sẽ làm hòa với cô ấy nên mang nhẫn của anh vào đi.”

Nghe lời nói của Mộc Cửu, sắc mặt Từ Vĩ Lượng ngày càng kém, cuối cùng thì trán đầy mồ hôi, anh muốn cười, nhưng lại phát hiện khóe miệng của mình không thể giãn ra được. Anh nhìn cô gái đối diện, cặp mắt đen nhánh kia bình tĩnh nhìn anh, anh cảm giác lạnh sống lưng, anh thấy mình không ngồi nổi nữa.

“Cái gì? Anh đã có bạn gái! Có bạn gái rồi còn đi xem mắt?” Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, cô thật muốn hắt nước vào mặt hắn.

Sắc mặt Từ Vĩ Lượng từ trắng đỏ sang hồng, rồi nhanh chóng thành màu đỏ, anh ta gạt đầu với hai cô, không nói gì, cầm chìa khóa chạy trốn chết.

Lam Tiêu Nhã nhìn Từ Vĩ Lượng bỏ chạy không thấy bóng dáng, uống công mình đã hỏi thăm bạn bè rõ ràng, cuối cùng vẫn gặp phải cặn bã, nghĩ vậy cô thấy thật áy náy.

“Thật xin lỗi.”

Vừa định nói chuyện Lam Tiêu Nhã lại nghe tiếng của Mộc Cửu.

Lam Tiêu Nhã không thể tin nhìn cô: “Mộc Cửu...”

Mộc Cửu mở to mắt nhìn cô: “Thật xin lỗi, tôi đã phá hư rồi.”

Lam Tiêu Nhã ngẩn người, đột nhiên không biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Chương 17

Hiện tại không ai có thể tổn thương chúng ta, những người đã từng làm em tổn thương, tôi sẽ trừng phạt tất cả bọn họ.

Ánh trắng từ từ lên cao bên cửa sổ, như dòng nước chảy vào nhà, chiếu vào chiếc giường lớn màu trắng, thi thể nữ bị che lấp bởi một tầng hào quang như đang dịu dàng vỗ về da thịt của cô, mái tóc đen dài đến thắt lưng như một tấm tơ lụa, che đi thân hình tuyệt đẹp của cô.

“Tí tách, tí tách.” Máu đỏ tươi tựa như rượu vang theo cánh tay của người phụ nữ rơi xuống đất, từng giọt từng giọt rơi xuống rồi bắn nhẹ lên nhưng giọt nước.

Ngoài cửa sổ, đột nhiên gió thổi mạnh, làm rèm cửa bay lên, mang đi sự ấm áp cuối cùng, chỉ còn lại thân thể đang dần chuyển lạnh.

Vừa nghe nói phải đi thành phố Y hỗ trợ phá án, Thạch Nguyên Phi tò mò hỏi Hồng Mi: “Chị Mi, sao chúng ta phải hỗ trợ điều tra vụ án ở thành phố Y?”

Hồng Mi giải thích: “Bởi vì ... lần này người chết là nhân vật công chúng, bây giờ đang là ngôi sao, từ khi vụ án xảy ra đã một tuần rồi mà vẫn chưa tìm

được hung thủ.”

Triệu Cường thờ dài, có chút tiếc nuối: “À, tôi còn đang xem phim truyền hình của cô ấy mà, sao lại chết rồi.”

“Đúng vậy.” Thạch Nguyên Phi nói xong, đột nhiên nghĩ đến gì đó, tiếp tục nói: “Chờ chút, đến thành phố Y, không phải sẽ cùng Phùng Hoàn phá án sao?”

Triệu Cường: “Ồi chào, cũng đã 3, 4 năm không gặp, không biết đội trưởng đã quên chưa, lờ...”

Trần Mặc vỗ vai hắn: “Sao vậy, muốn ‘tám’ chuyện của đội trưởng à.”

Triệu Cường bĩu môi: “Tôi chỉ nói một chút thôi mà.”

Mộc Cửu ở một bên nghe họ nói chuyện thì hỏi Lam Tiêu Nhã: “Phùng Hoàn là ai?”

“Là bạn gái trước đây của đội trưởng, người bắt cá hay tay thì cũng không phải là phụ nữ đảng hoàn, lần này đi điều tra nhất định sẽ gặp cô ấy.” Lam Tiêu Nhã nhìn Mộc Cửu, trong mắt đột nhiên lóe lên tia sáng, hạ thấp giọng nói với Mộc Cửu: “Mộc Cửu à, nếu như cô ấy hỏi quan hệ của cô và đội trưởng cô cứ nói là quan hệ sống chung nha.”

Mộc Cửu: “Quan hệ sống chung?”

Lam Tiêu Nhã từng bước dụ dỗ cô: “Là kiểu hay ở chung với nhau, cô xem, hai người đúng là đang ở cùng một chỗ mà.”

Mộc Cửu yên lặng nhìn cô, rồi nói: “Chị thật xấu.”

Lam Tiêu Nhã: “...”

Hơn 11 giờ trưa, máy bay từ thành phố X đến thành phố Y thuận lợi đáp xuống sân bay.

“Tần Uyên.”

Mọi người đội điều tra đặc biệt trong cửa kiểm soát đi ra thì nghe được âm thanh quen thuộc, nhìn đến nơi phát ra âm thanh thì thấy người đến đón là Phùng Hoàn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Phùng Hoàn đúng là người đẹp, mặt trái xoan, ngũ quan xinh xắn, đứng giữa đám đông cũng có thể nổi bật.

Phùng Hoàn cười, vẫy tay với anh, thấy Tần Uyên đến gần, nụ cười càng tươi hơn: “Tần Uyên đã lâu không gặp.”

Tần Uyên chỉ lạnh lùng gật đầu một cái với cô.

Phùng Hoàn không quan tâm, cười với những thành viên còn lại trong đội rồi nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn đi, người của chúng tôi đã chờ sẵn ở nhà hàng Liễu.”

Mọi người không có ý kiến, đặc biệt là Mộc Cửu nghe nói đến ăn cảm giác say máy bay đã đỡ hơn nhiều.

Mọi người lên xe đến nhà hàng, vào trong phòng đã được trước thì đã có 5 người ngồi chờ.

Phùng Hoàn giới thiệu họ, giới thiệu đến Mộc Cửu, Phùng Hoàn có chút bất ngờ, lúc ở sân bay không để ý đến cô, một là do tâm trí cô đều đặt ở Tần Uyên, hai là cô không nhìn ra được, cô bé này nhìn không giống cảnh sát lắm.

“Đây là?”

“Mộc Cửu, tiến sĩ tâm lý học tội phạm.”

Không chỉ Phùng Hoàn mà 5 người ngồi đối diện cũng lộ ra biểu cảm không thể tin được, đội trưởng Tường Kỳ Phong cảm thán: “Cô bé này thật lợi hại, đội chúng tôi cũng có một tiến sĩ, Cao Vân, là thiên tài trẻ tuổi của đội.”

“Đội trưởng quá khen.” Cao Vân ngoài miệng khiêm tốn nhưng trên mặt thì rất đắc ý, nhìn Mộc Cửu ngoài ý muốn tìm hiểu còn có chút xem thường, tựa như thấy Mộc Cửu chắc chắn có chút bản lĩnh nào.

Đường Dật bên cạnh không nói câu nói, nhìn thoáng qua Cao Vân, cuối đầu, dường như có chút lo lắng. Cao Vân thấy được động tác của Đường Dật thì mỉm cười rồi nói: “Đường Dật, đã lâu không gặp.”

Đường Dật có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh ta cười nhạt: “Đúng vậy.”

Từ Hải nhìn có chút tò mò, hỏi Cao Vân: “Ồi, sao toàn gặp người quen thế này?”

“Đúng vậy, trước đây cùng lớp, không nghĩ bây giờ còn có thể gặp.”

Trái ngược với sự thẳng thắn của Cao Vân, Đường Dật vẫn im lặng, nét mặt không được tự nhiên, đội điều tra đặc biệt cũng cảm nhận được, tuy bình thường Đường Dật hay ngượng ngùng, nhưng chưa bao giờ đến mức như vậy.

Mộc Cửu nhìn về mặt kiêu ngạo của Cao Vân, lại nhìn về mặt nghiêm túc, trắng bệch của Đường Dật, trong lòng liền hiểu rõ.

Đồ ăn nhanh chóng được mang lên, Mộc Cửu đã rất đói bụng, thấy đồ ăn vừa lên là liền cầm đũa, đội điều tra đặc biệt đã không còn lạ với thói quen ăn uống của Mộc Cửu, cũng không quan tâm nhưng dù gì cô cũng là người nhỏ nhất ở đây, 6 người đối diện liền thấy không hài lòng.

Tần Uyên thấy vậy thì nói: “Đội trưởng Trương, thật xin lỗi, Mộc Cửu vì đói bụng nên không đã lễ phép rồi.”

Hồng Mi thấy không khí không thích hợp cũng lên tiếng giải thích: “Đúng vậy, đội trưởng Trương, Mộc Cửu lần đầu ngồi máy bay nên bị say, thân thể không thoải mái nên phải nhịn đói đến bây giờ.”

Sắc mặt Trương Kỳ Phong cũng dịu lại, xua tay gọi: “À, không sao, đến đây cũng để ăn mà, mọi người dùng bữa.”

Tần Uyên nhìn thoáng qua Mộc Cửu, cô chỉ lo ăn, khề thờ dài, nhưng tay thì gấp cho cô mấy miếng sườn xào chua ngọt cô thích ăn nhất.

Phùng Hoàn vẫn chú ý đến Tần Uyên nên những việc này cô đều thấy, cô biết Tần Uyên là người đàn ông biết chăm sóc người khác, nhưng khi này anh không chỉ nói thay cho Mộc Cửu còn giúp cô ấy gấp rau gấp thịt. Phùng Hoàn cắn môi dưới, gương mặt xinh đẹp nhìn Mộc Cửu đang nhai thịt, trong lòng không dễ chịu. Phùng Hoàn nghĩ nhất định phải biết rõ quan hệ của hai người họ.

Khi Mộc Cửu đứng dậy nói muốn vào toilet thì Phùng Hoàn cũng đứng lên cười nói: “Mộc Cửu, tôi đi với cô.”

Mộc Cửu nhìn cô gật đầu.

Nhìn hai người ra ngoài, Lam Tiêu Nhã không yên tâm về Mộc Cửu cũng muốn ra ngoài xem sao nhưng Hồng Mi ngồi bên cạnh ngăn cô lại, thân thể của cô nghiêng sang một bên, nói nhỏ với Lam Tiêu Nhã: “Em yên tâm đi, Mộc Cửu của chúng là ai? Có thể bị bắt nạt sao?”

Lam Tiêu Nhã nghe xong nghĩ lại thấy cũng đúng, chỉ cần Mộc Cửu mở miệng và với ánh mắt đó, trên đời này không ai có thể gây bất lợi cho cô ấy, người cần lo có lẽ là Phùng Hoàn, nghĩ vậy, cô cũng yên tâm, cười với Hồng Mi rồi tiếp tục dùng bữa.

Trong toilet, Phùng Hoàn nhìn vào gương thấy Mộc Cửu đi ra thì nói: “Mộc Cửu cô vào đội điều tra đặc biệt lúc nào vậy?”

Mộc Cửu ngẩng đầu nói thẳng: “Cô không muốn hỏi chuyện này.”

“Cái, cái gì?” Phùng Hoàn có chút ngây người.

Mộc Cửu rửa tay xong thì dùng khăn bên cạnh lau, quay đầu nhìn cô: “Chị muốn hỏi quan hệ của tôi và Tần Uyên.”

Bị cặp mắt đen nhánh kia nhìn chằm chằm, khí thế của Phùng Hoàn thoáng cái đã yếu đi không ít, suy nghĩ của mình trong chốc lát liền dễ dàng bị nhìn rõ, Phùng Hoàn hít thở chút liền khôi phục lại gương mặt tươi cười, thân nhiên thừa nhận: “Đúng vậy, tôi muốn hỏi chuyện này.”

Mộc Cửu thẳng thắn nói: “Chị hỏi hân, nên muốn quay lại với anh ấy.”

Phùng Hoàn cười khẽ, kiêu ngạo hất cằm, tựa như rất tự tin: “Không sai, năm đó là tôi bỏ anh ấy, nhưng...”

“Là phản bội.” Mộc Cửu sửa lại lời của cô.

Nghĩ đến chuyện năm đó, Phùng Hoàn cắn môi, trên mặt cũng mất đi ý cười.

Mặt Mộc Cửu không thay đổi nhìn mặt Phùng Hoàn trắng bệch, dùng âm thanh lạnh lùng không lên không xuống làm cho chỗ này đặc biệt lạnh hơn: “Sau khi phản bội, chị nghĩ có thể quay lại sao?”

Chương 18

Loại cảm giác này thật lạ, cô thầm nghĩ.

Khi trở lại phòng ăn, gương mặt Phùng Hoàn trắng bệch, vẻ mặt lơ mơ, trái lại Mộc Cửu vẫn bình tĩnh, ngồi xuống tiếp tục ăn sườn xào chua ngọt, dường như chưa xảy ra chuyện gì.

Trương Vĩ nhìn sắc mặt Phùng Hoàn, lo lắng hỏi: “Phùng Hoàn, cô không sao chứ, cảm thấy không thoải mái ở đâu?”

Phùng Hoàn khề nâng khóe miệng, lộ ra nụ cười nhạt, làm cho đàn ông cảm thấy thương tiếc, cô lắc đầu, ý bảo không có gì.

Mộc Cửu ăn thịt, cảm thấy có ánh mắt không thiện cảm nhìn mình, Mộc Cửu ghét nhất khi ăn bị người ta nhìn chằm chằm, vì vậy cô đặt đũa xuống ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên người ngồi cạnh Phùng Hoàn, đang đeo mắt kính, cũng là người vừa nói chuyện với Phùng Hoàn đang cau mày nhìn cô, Mộc Cửu cũng không tỏ ra yếu thế, mặt không đổi nhìn hẳn.

Trương Vĩ cũng không tránh ánh mắt của cô, suy nghĩ chút thì trực tiếp hỏi Mộc Cửu: “Sao đi toilet xong mặt Phùng Hoàn lại trắng bệch như vậy, cô bé, cô nói xem có phải đã xảy ra chuyện gì không? Nếu có người khi dễ cô ấy, chúng tôi muốn thay Phùng Hoàn đòi công đạo.”

Lời này rõ ràng là ý tại nhân ngoại, muốn nhằm vào Mộc Cửu, những người ngồi đây là ai, đương nhiên có thể hiểu rõ.

Lam Tiêu Nhã vừa nghe thì liền tức giận, Mộc Cửu là kiểu người không phạm ta ta sẽ không phạm người, nếu không phải trong lòng Phùng Hoàn có âm mưu muốn đụng chạm đến Mộc Cửu, sao có thể nhận được kết quả như vậy, rõ ràng là cô ấy tự làm tự chịu, sao trách người khác được.

Ngay cả người có thần kinh thô như Triệu Cường cũng thấy kỳ lạ, nhưng dù sao thì cũng có đội trưởng Trương ở đây, anh không tiện phát hỏa, chỉ trừng mắt nhìn Trương Vĩ.

Lúc Tần Uyên nghe cách xưng hô của Trương Vĩ với Mộc Cửu là cô bé thì nhũn mày, trong cục cảnh sát của bọn họ cũng có vài cảnh sát lớn tuổi gọi Mộc Cửu như vậy nhưng đó là cách gọi của tiền bối với hậu bối, gọi như vậy là do yêu mến cô, đâu đến lượt anh ta gọi như vậy! Tuy Mộc Cửu còn nhỏ tuổi, cho rằng cô ấy không có bản lĩnh nhưng không thể dùng giọng điệu khi dễ này.

Anh cũng buông dũa nói với Trương Vĩ: “Theo lời nói của cảnh sát Trương, họ đều là cảnh sát thì có thể có chuyện gì. Mộc Cửu của chúng tôi dù gì cũng chỉ là cô bé, có chuyện gì thì còn có cảnh sát Phùng mà.” Tần Uyên e ngại việc hai đội hợp tác phá án, cũng không thể để án chưa phá mà hai đội đã trở mặt, nhưng lời nói của anh ta khi này cũng thật quá đáng.

Nghe được lời nói của Tần Uyên, Phùng Hoàn cảm giác thật mất mặt, trong lòng rất đau, mắt cũng đỏ lên, ra vẻ như muốn khóc.

Trương Vĩ không ngờ Tần Uyên lại nói giúp Mộc Cửu, nhưng anh không muốn ngừng lại, quyết tâm giúp Phùng Hoàn đòi công đạo, nghĩ rằng có đội trưởng của mình ở đây, Tần Uyên sẽ không nói gì quá đáng nên anh nói: “Đội trưởng Tần, chưa biết được ai đúng ai sai, nói không chừng có người thừa lúc không có mặt chúng ta thì khi dễ người khác.” Âm thanh này làm cho người nghe cực kỳ khó chịu.

Tần Uyên lúc trước đã nhân nhượng, bây giờ Trương Vĩ lại cắn chặt không buông, anh không muốn nhịn nữa, cười lạnh một tiếng, định nói tiếp.

Nhưng lúc này Mộc Cửu lại nói trước: “Cảnh sát Trương anh muốn biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Đúng.” Trương Vĩ cười gật đầu.

Mộc Cửu không trả lời anh mà nhìn về phía Phùng Hoàn: “Cảnh sát Phùng, khi này đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có.” Phùng Hoàn nhắm mắt, mạnh mẽ lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào: “Là do bụng tôi thấy khó chịu.”

Mộc Cửu nghe xong thì nhìn Trương Vĩ, mặt không đổi nói: “Cảnh sát Trương cũng nghe rồi đó. Khi này tôi còn nói cảnh sát Phùng khi trở về nhớ uống nước nóng.”

Về mặt Mộc Cửu lúc này làm cho người nghe không hề cảm thấy giả tạo, chỉ có người trong đội điều tra đặc biệt nghe xong thì cười trộm trong lòng.

Vốn tưởng có thể thể kiểm cơ gây khó dễ cho Mộc Cửu, Trương Vĩ nghe Phùng Hoàn nói xong mặt liền chuyển sang hồng.

Lam Tiêu Nhã nhìn bọn họ kinh ngạc thì tinh thần thoải mái, nói thêm: “À, cảnh sát Phùng à, có phải cô bị cảm lạnh không, hôm nay trời lạnh vậy mà nhìn cô mặc thật sự có chút ít.”

Phùng Hoàn không biết làm sao để thanh minh, chỉ có thể nuốt cục tức này vào, đối với lời châm chọc của Lam Tiêu Nhã chỉ có thể gật đầu.

Bầu không khí có chút khó xử, Trương Kỳ Phong cũng chỉ có thể đứng ra nói: “Phùng Hoàn, nếu không chịu được thì hỏi người phục vụ xin chút thuốc đi, đội trưởng Tần, đừng nói nữa, chúng ta tiếp tục ăn thôi.”

Trương kỳ Phong đã nói như vậy, Tần Uyên đương nhiên không thể không nể mặt, “Được, dùng com thôi, sau đó còn phải phá án nữa.”

Không ngờ bữa com này còn xảy ra chuyện như vậy, vạn phần đặc sắc, cũng may nếu không sau này mọi người rất khó hợp tác, cuối cùng không khí bữa ăn cũng xem như hài hòa, đương nhiên ngoại trừ gương mặt tái xanh của Trương Vĩ cả bộ dạng thê thảm của Phùng Hoàn.

Ra khỏi quán com, hai đội đều lái xe về cục cảnh sát, mỗi đội một chiếc, vừa vận cũng không làm ai khó xử, Lam Tiêu Nhã vừa lên xe đã kích động ôm hôn Mộc Cửu một cái.

Mộc Cửu bị hôn đến ngơ ngác, mở to mắt nhìn Lam Tiêu Nhã

Lam Tiêu Nhã nựng mặt Mộc Cửu cười to: “Ha ha, Mộc Cửu của chúng ta đúng là cực kỳ dễ thương, sai rồi, vừa dễ thương vừa là linh vật của đội nữa, vừa đáng yêu vừa khí phách! Vừa rồi, gương mặt của bọn họ, ha ha, ôi chào ôi, đau bụng.”

Hồng mi cũng vuốt tóc Mộc Cửu tán dương: “Mộc Cửu làm tốt lắm, ai bảo Trương Vĩ kia quá đáng như vậy.”

Trần Mặc luôn nghiêm túc cũng mỉm cười nhìn Mộc Cửu, giờ ngón tay cái, Đường Dật vốn đang buồn cũng vui vẻ hơn nhiều.

Triệu Cường cũng hết giận: “Hay lắm, đội trưởng chúng ta cũng phản công rất tuyệt”

“Được rồi.” Tần Uyên lái xe thấy mọi người hưng phấn, có chút bất đắc dĩ nhắc nhở họ: “Chúng ta lần này là hỗ trợ điều tra, đừng đùa quá, chuyện này đừng ở đây. Phá án cho tốt đi.”

Tần Uyên nói nghiêm túc nhưng miệng thì đang cười, rõ ràng cũng rất hưng phấn, cuối cùng còn bổ sung một câu: “Nhưng thật sự rất thoải mái.”

Toàn đội cười to.

Còn Mộc Cửu thì mặt không thay đổi, nhìn mọi người đang cười thì tim cô đột nhiên giật một cái, tay phải cô hướng về vị trí tim.

Loại cảm giác này thật lạ, cô trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Chương 19

Cái chết có thể rửa sạch tội ác của chúng ta sao?

Cao Vân cầm trong tay báo cáo nghiệm thi, giới thiệu với đội điều tra đặc biệt về vụ án: “Người chết tên Hàn Giai Lệ, nữ, 29 tuổi, là diễn viên, do bị cắt đứt động mạch cổ tay dẫn đến mất máu quá nhiều mà chết, sau khi chết thì bị hung thủ cưỡng hiếp, có phát hiện bao cao su trong âm đạo của người chết nhưng không có DNA của hung thủ.”

Triệu Cường nghe xong nhin không được, đẩy nhẹ tay Trần Mặc, thấp giọng nói: “Cường hiếp thì thế! Biến thái thật.”

Cao Vân có chút bất mãn liếc mắt nhìn Triệu Cường, nói tiếp: “Thời gian tử vong là chủ nhật tuần trước, khoảng 10 giờ đến 11 giờ tối, sáng thứ hai, lúc 6 giờ, người giúp việc đến làm thì thấy người chết nằm trên giường, cửa chính và cửa sổ không bị cạy mà tử hành vi của hung thủ cho thấy hẳn là một người thích xác chết, máu tươi và thi thể có thể làm hẳn vui vẻ.”

Tần Uyên cho rằng hiện tại định hình tính cách hung thủ còn hơi sớm, không tiếp nhận cách nói của Cao Vân, mà chuyển chủ đề: “Hiện giờ có ai bị tình nghi không?”

Tường Kỳ Phong nói: “Có, chủ tịch của Thịnh Huy, Cố Văn Huy.”

Triệu Cường gãi đầu: “Hàn Giai Lệ không phải người trong công ty hắn sao?”

Tường Kỳ Phong gãi đầu: “Không sai, nhưng quan hệ của họ không đơn giản như vậy, Hàn Giai Lệ còn là tình nhân của Cố Văn Huy, đồng thời hôm đó Hàn Giai Lệ hẹn Cố Văn Huy 9 giờ đến nhà cô ấy, so với thời gian tử vong thì hoàn toàn phù hợp.”

Sắc mặt Trương Vĩ vẫn không tốt, lên tiếng nói: “Thế nhưng Cố Văn Huy đã có chứng cứ không có mặt tại hiện trường, mĩa mai thay là nhân chứng lại là vợ của hắn, cô ấy nói đêm đó họ ở cùng nhau, Cố Văn Huy không có ra ngoài, ngoài ra, không có chứng cứ nào khác chứng minh tối đó Cố Văn Huy không có đến nhà Hàn Giai Lệ.”

Cao Vân nghe xong, bĩu môi một chút, trong mũi hừ một tiếng, “Vợ hắn tất nhiên sẽ nói giúp cho hắn, sinh hoạt cá nhân của Cố Văn Huy từ đó đến giờ vẫn không tốt, tình nhân nhiều đến nỗi đếm không hết, không chắc là trước đây không xảy ra chuyện tương tự.”

Thấy vẻ mặt của hắn, Mộc Cửu đột nhiên nói: “Hình như anh đối với hắn rất có thành kiến.”

Cao Vân nhú mày, nhìn Mộc Cửu khinh thường nói: “Thành kiến? Tôi nói đều là sự thật.”

Mộc Cửu nhìn thẳng mặt anh ta: “Phải không? Vậy anh nghĩ tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Cao Vân thấy trong lời nói của Mộc Cửu có vẻ không tin, anh mím môi, kiên định nói: “Tôi nay công ty Cố Văn Huy có một buổi hoạt động công khai, hẳn sẽ đến tham gia.”

Sau khi bố trí xong mọi việc, Phùng Hoàn dẫn mọi người đến phòng nghỉ, lúc rời đi còn liếc mắt nhìn Tần Uyên nhưng Tần Uyên không quan tâm.

Phùng Hoàn đi rồi, Triệu Cường hỏi Đường Dật: “Đường Dật, cậu và Cao Vân đã xảy ra chuyện gì, sao tôi thấy cậu và anh ta có chút bất hòa vậy.”

Lam Tiêu Nhã sờ đầu Đường Dật: “Vừa nhìn đã biết, nhất định là hồi đi học anh ta khi dễ cậu.”

Đường Dật gật đầu

Hồng Mi vỗ vai anh, khích lệ: “Vụ án lần này nhất định phải biểu hiện tốt cho anh ta thấy.”

Đường Dật cười với mọi người, rồi nhìn về phía Mộc Cửu: “Được, Mộc Cửu, sao cô biết Cao Vân có thành kiến với Cố Văn Huy?”

“Ừ, nhắc đến Cố Văn Huy thì môi trên của anh ta hay mím lại một chút đây là biểu hiện sự phẫn nộ, chắc là chị của anh ta từng bị Cố Văn Huy làm hại nên anh ta mới có phản ứng mạnh mẽ như vậy.”

“Trời ơi!” Đường Dật tròn mắt nhìn Mộc Cửu với vẻ sùng bái: “Mộc Cửu, cô đúng là đoán như thần, anh ta thật sự có một người chị.”

Mộc Cửu vươn tay sờ đầu anh: “Ngoan.”

Hoạt động lần này của Cố Văn Huy tổ chức ở một quán bar của khách sạn 5 sao, cũng là sân nghiệp của Cố thị, hôm nay là ngày mừng khách sạn này khai trương một năm, lần này tham gia có nhiều bạn bè thương nghiệp của Cố thị, công ty Thịnh Huy còn đưa ngôi sao, người mẫu đến chúc mừng, trang phục không hề kém hơn khi đi trên thảm đỏ.

Tần Uyên lấy trên bàn một ly rượu cầm trên tay, đưa cho Mộc Cửu một ly nước, Mộc Cửu xem như không thấy, bản thân cũng cầm một ly rượu.

“Mộc Cửu.” Tần Uyên cảnh cáo cô.

Mộc Cửu nhìn thẳng anh, không thỏa hiệp: “Tôi chỉ uống một chút.”

Tần Uyên không chấp nhận, trực tiếp ra đòn sát thủ: “Cô muốn uống một chút hay đi ăn đồ ăn và điếm tâm?”

Quả nhiên Mộc Cửu lập tức đặt ly rượu xuống, cầm ly nước của Tần Uyên đưa.

Có lẽ cách nói chuyện của họ rất lạ làm cho Trương Kỳ Phong và Cao Vân cứ nhìn họ, còn Phùng Hoàn ăn mặc xinh đẹp tinh tế lại cảm thấy, đau lòng.

“Ồ, đây là Tần thiếu gia mà.” Một giọng nam cao vang lên phía sau họ.

Mộc Cửu quay lại nhìn là một người đàn ông mặc tây trang màu đen vừa cười vừa đến gần họ, bên cạnh anh ta còn có một cô gái và một người đàn ông.

Người đàn ông khoảng 30 tuổi, cường điệu đi đến trước mặt họ, tay vỗ vai Tần Uyên, lại bị Tần Uyên tránh đi, anh ta cũng không để ý, “Tần thiếu không phải đang làm cảnh sát ở thành phố X sao, sao lại rảnh rỗi đến thành phố Y tham gia yến tiệc này.”

Anh ta liếc nhìn Phùng Hoàn, mặt càng tươi hơn, “Ồ, đây có phải là bạn gái của Tần thiếu không, hai người nghỉ phép đến đây chơi à.”

Sắc mặt Phùng Hoàn trắng bệch, còn Tần Uyên nghe xong cũng không có phản ứng gì.

Lúc này người bên cạnh người đàn ông đó xảo quyệt cười nói: “Em nói anh rồi, trí nhớ anh thật kém, Phùng Hoàn sớm đã không còn là bạn gái của Tần thiếu, người ta là bạn gái của Mạnh Thanh Nghiêm.”

Cô gái trẻ tuổi ăn mặc hở hang nói xong thì dựa người vào người đàn ông bên cạnh, che miệng cười, ánh mắt nhìn qua Phùng Hoàn.

Phùng Hoàn cuối đầu, không lên tiếng, lúc này cô thật muốn kiếm cái lỗ để chui vào.

“À, thật ngại quá, tôi quên mất chuyện này, Tần thiếu đừng để ý.” Lời như vậy nhưng giọng điệu lại khinh bạc, rõ ràng là muốn chơi xấu Tần Uyên.

Tần Uyên còn chưa lên tiếng, Mộc Cửu liền nhìn người đàn ông xảo quyệt kia nói: “Không biết phải xưng hô với anh thế nào?”

“Hử? Tôi?” Người đàn ông chỉ vào mình, nhìn Mộc Cửu có vẻ như rất lạ, tuy rằng không biết ý đồ của cô nhưng vẫn trả lời: “Cố Văn Thu.”

Mộc Cửu lại hỏi: “Hai người là anh em?”

Cố Văn Thu khoanh tay nhìn cô, nhún mày nói: “Anh em ruột, làm sao? Nhìn không giống?”

Mộc Cửu thần nhiên nói: “Vậy thì tình cảm hai anh em rất tốt, có thể cùng chia sẻ một người phụ nữ.”

Cố Văn Thu thoáng nhảy dựng lên: “Cô nói cái gì?”

Mộc Cửu nhìn về phía Cố Văn Huy, “Anh nói xem có đúng không?”

Cố Văn Thu thấy anh mình đến nên không nói nữa, con tức càng nhiều hơn, đẩy cô bạn gái bên cạnh ra, xông đến chỗ Mộc Cửu: “Anh, lời cô ấy nói có ý gì? Cô là ai? Nói rõ ràng một chút!”

Tần Uyên vội kéo Mộc Cửu ra phía sau, Cố Văn Huy cũng kéo tay Cố Văn Thu lại: “Được rồi, cô ấy cố ý nói vậy cậu không nhìn thấy sao, nhanh về

đi.” Anh ta nói xong thì ra hiệu với cô gái bên cạnh, cô ấy liền đến kéo Cổ Văn Thu đi.

Thấy anh mình không giống như nói chơi, Cổ Văn Thu trừng mắt liếc Mộc Cửu, dùng sức hất tay cô gái của hắn ra, tức giận đi ra ngoài.

Anh ta đi rồi, Cổ Văn Huy dường như cười nhưng không cười nhìn Mộc Cửu: “Không biết xưng hô với cô thế nào?”

“Mộc Cửu.”

“Cô Mộc thật thủ đoạn, chỉ cần một câu nói thiếu chút nữa làm hai anh em tôi trở mặt thành thù.”

“So ra vẫn còn kém với thủ đoạn của anh Cố.”

Cổ Văn Huy cũng không phủ nhận, cười nói với Tần Uyên: “Tần thiếu, bạn gái mới à? Ánh mắt tốt hơn so với trước kia rồi. Được rồi tìm tôi có chuyện gì, liên quan đến vụ án của Hàn Giai Lệ?”

Mộc Cửu: “Muốn hỏi anh vài vấn đề.”

Cổ Văn Huy có chút ngoài ý muốn: “Cô Mộc cũng là cảnh sát à?”

“Mộc Cửu không trả lời, liền hỏi: “Hàn Giai Lệ là tình nhân của anh?”

Cổ Văn Huy thân nhiên thừa nhận: “Đúng, không sai.”

Mộc Cửu hỏi tiếp: “Là tình nhân, anh nghĩ cô ấy thế nào.”

Cổ Văn Huy cười ngả ngón: “Tốt a, tính cách được, trên giường cũng rất gọi cảm.”

Mộc Cửu: “Vậy anh đối với cô ấy rất hài lòng.”

“Có cung có cầu thôi.”

...

Đang hỏi thì đột nhiên có một người đàn ông đeo kính đến bên cạnh Cổ Văn Huy, ghé vào tai hắn nói gì đó, Cổ Văn Huy nghe xong gật đầu, nói với họ: “Tôi phải đi tiếp vị khách quan trọng, mọi người chơi vui vẻ, tôi đi trước.”

Cổ Văn Huy đi rồi thì Cao Vân nói với Mộc Cửu: “Hỏi hắn mấy vấn đề đó làm gì?” Hiện nhiên đang rất bất mãn với Mộc Cửu.

Mộc Cửu thân nhiên nói: “Nếu anh cho rằng hung thủ lần này là một người yêu xác chết thì khẳng định Cổ Văn Huy không phải hung thủ, dù hắn ko phải người tốt lành gì nhưng hắn không biến thái.”

Cao Vân tiến lên, nhìn Mộc Cửu chăm chú: “Làm sao cô biết được?”

Đúng lúc này, bọn họ nghe được tiếng hét chói tai, đám đông liền chạy đến.

“A, a!”

“Trời ơi có người nhảy lầu!”

“Có người nhảy lầu!”

“Mau gọi xe cứu thương!”

Không ngờ mọi việc lại thành ra như vậy, năm người nhanh chóng chạy đến chỗ đám đông.

“Cảnh sát! Mau tránh ra, nhanh lên!”

Tần Uyên và Tường Kỳ Phong đi trước, chen vào, thấy cảnh trước mắt họ cũng sửng sốt.

Tám thám đồ đắp lên người đàn ông đang mặc tây trang cao cấp đang nằm dưới đất, thân dưới không mặc gì hoàn toàn lộ ra trong không khí lạnh lẽo, máu đỏ sẫm từ từ tràn ra, nhuộm đỏ dưới thân của hắn, cặp mắt mở to cũng không thể nhìn được thế giới này.

Không ai nghĩ người chết lại là Cổ Văn Huy.

Chương 20

Ai cũng không muốn cho người khác thấy mặt đen tối của mình.

Chẳng ai nghĩ người chết lại là Cố Văn Huy, mà còn chết theo kiểu này.

Hiện trường nhanh chóng được khống chế, thành viên của hai đội cũng đến quán bar.

Triệu Cường nhìn thi thể Cố Văn Huy, buồn bực nói: “Đây là tình huống gì? Sợ tội tự sát?”

Lam Tiêu Nhã đang kiểm tra nghe vậy thì ngẩng đầu lên nói: “Cậu có thấy ai tự sát mà mặc tây trang, cởi hết quần ra chưa? Cố Văn Huy còn là người của công chúng nữa.”

Triệu Cường cũng biết là không khả thi, bậm môi không nói.

Bác sĩ pháp y khác nhìn thi thể thì giật mình hỏi: “Hắn nhảy từ lầu mấy xuống?”

Triệu Cường ngẩng đầu nhìn ánh đèn rồi đếm, cảm thán nói: “Lầu 14, 14, muốn chết à, số này đúng là điềm xấu.”

Lúc này Tần Uyên đã chạy đến lầu 14, cũng là căn phòng mà Cố Văn Huy nhảy xuống.

Trong phòng có mùi rượu nồng nặc, trên mặt đất thì bừa bộn chai rượu và một cái quần đen, xem ra là của Cố Văn Huy đã mặc, trong phòng cửa sổ mở rộng, tất nhiên là Cố Văn Huy đã nhảy từ đây xuống.

Tần Uyên: “Thạch Đầu, quản lý nói thế nào?”

“Đội trưởng, 7 giờ 16 phút Cố Văn Huy vào phòng một mình, 7 giờ 24 phút thì ngã xuống, trong khoảng thời gian này không có ai ra vào phòng của hắn, hơn nữa đây là phòng chuyên dụng của Cố Văn Huy, ngoại trừ người dọn vệ sinh buổi sáng thì hôm nay không ai ra vào cả.”

Tần Uyên cúp điện thoại nói họ: “Có thể nói thời gian Cố Văn Huy nhảy xuống thì không có ai ở trong phòng.”

Tường Kỳ Phong nhìn bình rượu trên đất, đoán: “Có phải Cố Văn Huy uống say, thần trí không tỉnh táo, cho nên mới trượt chân té xuống.”

Trần Mặc lại nghĩ có chút kỳ quái: “Thần trí không tỉnh táo sao lại cởi quần?”

Mộc Cửu nhìn quần bị rượu làm ướt sờ sờ cảm: “Mọi người nghĩ trong tình huống nào thì Cố Văn Huy chỉ cởi quần.”

Cao Vân châm chọc nói: “À, lúc có phụ nữ ở trước mắt.”

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn anh ta, rồi nhìn Đường Dật, muốn cho anh ta thấy chút gương mặt.

Đường Dật gãi đầu một cái, không chắc chắn nói: “Ừ, do quần của hắn bị do.”

Mộc Cửu gật đầu, “Không sai, nếu quần hắn bị do, thì hắn phải ở trong phòng thay quần.”

Cao Vân khinh thường nói: Sau đó thì sao, cởi quần rồi nhảy lầu?”

Mộc Cửu từ từ nói: “Cởi xong đương nhiên hắn không đi nhảy lầu nhưng nếu hắn bị bỏ thuốc, còn là thuốc tạo ảo giác thì lại khác.”

“Thuốc tạo ảo giác?”

Mộc Cửu chỉ lên tường: “Phòng này rất thú vị, giấy dán tường màu đỏ, dưới tác dụng của thuốc tạo ảo giác thì trong mắt của Cố Văn Huy sẽ là gì?”

Đường Dật a một tiếng, buột miệng nói: “Màu đỏ, ngọn lửa.”

Một Cửu gật đầu: “Ồ trong mắt hắn căn phòng đang cháy, hắn muốn dập lửa nhưng bên cạnh chỉ có chai rượu, hắn liền úp chai rượu xuống, mùi rượu làm hắn nghĩ lửa sẽ lớn hơn.”

Đường Dật giật mình nói: “Dưới tình thế cấp bách, hắn chỉ có thể từ cửa sổ nhảy xuống.”

Cuối cùng Mộc Cửu nói: “Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi.”

Tường Kỳ Phong hiển nhiên cho rằng Mộc Cửu nói linh tinh còn Cao Vân thì khó chịu ra mặt.

Từ trong khách sạn đi ra, họ tìm được người trước đó nói nhỏ vào tai Cố Văn Huy, người đàn ông đó tên Thẩm Dật Vân, là trợ lý của Cố Văn Huy, hắn cũng là người cuối cùng nói chuyện với Cố Văn Huy, trước khi Cố Văn Huy đi tiếp khách quý, Thẩm Dật Vân lại như không biết chuyện gì, Cố Văn Huy chỉ nói đến 7 giờ thì gọi hắn, cũng không nói rõ muốn làm gì, đi gặp ai, mà hắn nhắc Cố Văn Huy xong thì hắn cũng đi tiếp những vị khách khác.

Vụ án của Hàn Giai Lệ còn chưa tìm được hung thủ, bây giờ đối tượng bị tình nghi lại chết trước mặt bọn họ, bây giờ cũng không thể xác định là mưu sát hay tự sát. Nếu là mưu sát, thì Cố Văn Huy ở trong phòng một mình sao có thể xảy ra được, người trong đội Tường Kỳ Phong mỗi người một nét mặt đều là không tốt, đến hôm nay đã chết hai người đều là người của công chúng, áp lực của họ cũng ngày một lớn.

Sau khi kiểm tra hết khách sạn, hai đội về cục cảnh sát, sau đó Lam Tiêu Nhã cầm báo cáo nghiệm thị vào phòng làm việc.

Câu đầu tiên đã làm người trong đội Tường Kỳ Phong mở to mắt nhìn.

“Tôi tìm thấy trong cơ thể Cố Văn Huy có thuốc tạo ảo giác.”

Về mặt bọn họ quá lạ nhìn nét mặt bình tĩnh của Mộc Cửu, mà Mộc Cửu mặt không chút thay đổi nói: “Xem ra tôi đoán không sai.” Đường như tất cả đều nằm trong dự liệu.

“Thuốc tạo ảo giác chắc là ở trong rượu Cố Văn Huy uống, pháp y Hà đang kiểm tra tất cả rượu được mang về, do hơi nhiều nên tôi đi giúp, có kết quả sẽ đến báo cáo.”

Trần Mặc nói: “Nếu như Cố Văn Huy bị bỏ thuốc thì chắc chắn là bị giết rồi.”

Tường Kỳ Phong có chút mơ màng, rõ ràng là vừa mới lấy lại tinh thần do kinh sợ khi nãy: “Hung thủ có thể giết Hàn Giai Lệ và bỏ thuốc Cố Văn Huy có phải cùng một người không? Thủ pháp gây án không giống nhau.”

Tần Uyên nói: “Giữa bọn họ nhất định có liên hệ, đều là người của công chúng, quan hệ tình nhân.”

Mộc Cửu một bên dùng ngón tay gõ vào mặt bàn, nói: “Hàn Giai Lệ bị phát hiện cả người lơ đãng nằm trên giường, còn bị cưỡng hiếp, mà Cố Văn Huy ở yến tiệc thì hạ thân cũng không mặc gì nhảy lầu, họ đều thể hiện hình dạng xấu nhất, đây cũng là mục đích của hung thủ, nếu hung thủ là cùng một người thì mục đích của hắn chính là trừng phạt.”

Triệu Cường nói tiếp: Là vì báo thù?”

Tần Uyên nghĩ rằng khả năng là cùng động cơ gây án, nhưng giờ kết luận thì còn quá sớm, lại tạo thêm vấn đề trong việc phá án, vì vậy anh đề nghị: “Đội trưởng Tường, chúng ta chia thành hai đội phá án đi, chúng tôi sẽ giải quyết vụ án của Hàn Giai Lệ.”

Tường Kỳ Phong thấy cũng được, “Được, vậy chúng tôi giải quyết vụ của Cố Văn Huy.”

Lúc này Cao Vân lại nói: “Đội trưởng tôi có một thỉnh cầu, tôi muốn cùng đi với đội trưởng Tần giải quyết vụ án của Hàn Giai Lệ, tôi vẫn còn hiềm nghi với Cố Văn Huy.”

Tường Kỳ Phong biết tính cách của Cao Vân, chỉ cần còn nghi ngờ thì phải tra ra cho bằng được: “Tôi không có ý kiến, hỏi xem đội trưởng Tần có chịu không?”

“Không thành vấn đề.”

Hai đội bắt đầu chia nhau ra điều tra, Tần Uyên ra lệnh: “Hong Mi và Thạch Đầu điều tra về những mối quan hệ xã hội của Hàn Giai Lệ, Trần Mặc điều tra khu vực Hàn Giai Lệ ở, những người khác theo tôi đến nhà cô ấy.”

Nhà Hàn Giai Lệ nằm giữa một khu cao cấp, thiết kế tinh xảo sang trọng nhưng hôm nay lại vắng vẻ, cửa bị niêm phong bởi tuyến phân cách, ngoại trừ cảnh sát thì không ai được đi vào.

Phòng ngủ của Hàn Giai Lệ vẫn giữ trong tình trạng khi vụ án xảy ra. Vết máu trên giường và dưới đất đã biến sắc, nhưng nhìn vẫn thấy ghê rợn, trước đây trên màn ảnh còn là cô gái xinh đẹp tỏa sáng mà giờ lại chết thảm trong nhà mình, thật khiến cho người ta đau lòng.

Bên cạnh giường là bàn trang điểm, đặt đủ loại mỹ phẩm dưỡng da và đồ trang điểm, trên bàn trang điểm còn có một chai dầu tẩy trang và vài miếng bông tẩy trang đã dùng qua, tất nhiên là trước khi Hàn Giai Lệ bị hại thì đang tẩy trang.

Đường Dật cầm báo cáo giám định hiện trường và ảnh chụp, nhìn những miếng bông tẩy trang, cau mày, có chút không hiểu: “Hàn Giai Lệ trước khi chết đã tẩy trang sao khi bị hại cô ấy lại thoa son?”

Cao Vân thờ ơ nói: “Nói không chừng cô ấy chưa tẩy son môi đã bị hại.”

Đường Dật chỉ vào miếng bông tẩy trang: “Anh nhìn đi, trên miếng bông tẩy trang có màu đỏ của son môi.”

Tần Uyên tiếp lời: “Vậy là son môi có thể do hung thủ tô cho cô ấy.”

“Chờ chút, để tôi đi hỏi chị Tiêu Nhã.” Triệu Cường lấy điện thoại chụp hình son môi trên bàn rồi gửi cho Lam Tiêu Nhã.

Rất nhanh, Lam Tiêu Nhã liền gọi điện thoại lại: “Thế nào, muốn mua son à?”

“Tôi hả, chị, đây là son tìm được trong nhà của Hàn Giai Lệ.”

Lam Tiêu Nhã nghe xong lập tức ở đầu dây bên kia kêu to lên: “Cái gì? Nhà cô ấy? Hàn Giai Lệ lại đi dùng loại son môi này! Giá son chỉ khoảng 10 đồng là có thể mua được, vô cùng thấp kém, lúc tôi học đại học từng mua online dùng thử, dùng 1 lần là bỏ.”

“Được, để tôi đem về cho chị xét nghiệm.”

Triệu Cường cúp điện thoại rồi nói với Tần Uyên: “Đội trưởng, chị Tiểu Nhã nói loại son này khoảng 10 đồng là mua được.”

Loại son rẻ tiền thấp kém này sao có thể xuất hiện ở nhà nữ minh tinh, mà trước đó cô ấy đã tẩy trang, khi chết thì lại tô son,

“Nếu như cây son này là của hung thủ vậy hần muốn làm gì?” Triệu Cường nắm dái tai nói thầm, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Đội trưởng có khi nào hung thủ là nữ không?”

Cao Vân hừ một tiếng liếc mắt nhìn Triệu Cường khinh thường nói: “Anh nghĩ có thể sao?”

Triệu Cường sờ mũi, lo lắng nên âm thanh cũng thấp xuống: “Cũng được mà, nếu đàn ông mà đem theo son môi bên người thì thật buồn nôn.”

“Cái này có gì lạ, hần thích không chế phụ nữ đồng thời dùng đồ của mình để ký hiệu lên người cô ấy, có thể đó là một cây son mà người phụ nữ trước đây của hần thích dùng, hần muốn Hàn Giai Lệ có dáng vẻ của cô gái đó.”

Mộc Cửu nghe xong chỉ nhìn son môi không nói chuyện.

Điện thoại di động Tần Uyên vang lên: “Trần Mặc, có phát hiện gì?”

“Đội trưởng tôi đang xem camera theo dõi vào ngày hôm đó, bảo vệ nói, đêm đó Hàn Giai Lệ yêu cầu tắt camera ở nhà cô ấy, nên lúc xảy ra vụ án camera này không hoạt động, không thể thấy được ai đã vào nhà cô ấy nhưng những camera khác quay được một người phụ nữ đeo kính mắt chỉ lộ nửa khuôn mặt nhưng tôi nhận ra cô ấy, là vợ của Cố Văn Huy, Lương Nhượng Lan.”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Chương 21

Khi tình yêu bị hao mòn gần như không còn nữa thì giữa bọn họ còn lại cái gì?

Chồng của mình và tình nhân của chồng lần lượt bị giết, mà vợ lại đứng lúc đến chỗ ở của cô tình nhân đó.

Thấy cảnh sát đến hỏi, ngoài dự đoán của mọi người, Lương Nhượng Lan không chút bối rối, thấy Tần Uyên chờ ở ngoài thì cô bình tĩnh mời họ vào nhà, nói quần gia kêu người làm đi chuẩn bị nước trà.

Dù đang ở trong nhà, Lương Nhượng Lan vẫn ăn diện, trên mặt không có chút đau khổ của người vợ vừa mất chồng, cô tao nhã ngồi trên salon, cười nhạt nhìn họ.

Cô cầm tách hồng trà uống một ngụm: “Mọi người đến nói cho tôi biết người giết chồng tôi là ai à?”

Cao Vân thoáng cái đã bắt được sơ hở trong lời nói của Lương Nhượng Lan: “Bà Cố, sao bà biết chồng bà bị giết mà không phải tự sát?”

“Ha ha.” Lương Nhượng Lan cười rộ lên, dường như nghĩ lời này rất buồn cười, cô cười một chút rồi lại nói: “Vừa có tiền, có thể, lại có nhiều phụ nữ, người đàn ông đó sao có thể ở khách sạn của mình tự sát? Người khác có thể tin, tôi thì không, anh ta cùng tôi chung sống nhiều năm, anh ta là người thế nào tôi không biết sao, anh ta không tiếc tài sản, chết sớm để để lại hết cho tôi? Anh ta chắc chắn không cam tâm.”

Cao Vân cũng không bỏ qua tiếp tục hỏi: “Khi này bà nói bên cạnh hần ta có nhiều phụ nữ, mà Hàn Giai Lệ là một trong số đó, hần có nhiều phụ nữ bên ngoài như vậy bà cũng chấp nhận sao? Không hận hần sao?”

Lương Nhượng Lan thờ ơ cười: “Hận! Hận vì đã lãng phí tình cảm vào anh ta, hai năm trước còn có chút không chấp nhận được, sao bên cạnh anh có nhiều phụ nữ như vậy, cuộc sống đâu phải lúc nào cũng theo ý tôi, tôi đã có nhiều nên đương nhiên phải mất đi một chút, tôi đã sớm nhận ra, vị trí của tôi sẽ không bao giờ bị thay đổi, cần gì phải đi để tâm mấy cô bé đó chứ.”

Cao Vân nghe xong vẫn dòn ép nói: “Vậy nếu có người uy hiếp vị trí của bà, ví dụ như Hàn Giai Lệ.”

Lương Nhượng Lan dần hiểu được ý tứ trong lời nói của Cao Vân, cau mày nói: “À, tôi hiểu rồi, mọi người nghi ngờ tôi giết chồng mình và Hàn Giai Lệ.”

Tần Uyên ở một bên nói: “Bà Cố, ngày Hàn Giai Lệ chết không biết bà có đến nhà của cô ấy không?”

Lương Nhượng Lan không chút che giấu, thản nhiên thừa nhận: “Đúng là tôi có đến chỗ của Hàn Giai Lệ, mọi người biết vì sao không? Hàn Giai Lệ muốn

chiếm vị trí của tôi nhưng Cố Văn Huy sao có thể đồng ý? Cố Văn Huy thích phụ nữ biết điều, không thích người được voi đòi tiên. Hôm đó tôi đến là để đưa Hàn Giai Lệ chút tiền, chỉ là không gặp được cô ấy nên tôi về nhà. Có trời mới biết sao cô ấy bị giết ở nhà mình.”

Trước khi đi, Lương Nhượng Lan, tiễn họ ra cửa, vẻ mặt cô xinh đẹp, không có chút sợ hãi, “Nếu mọi người tìm được hung thủ nhớ báo với tôi, nếu có việc cần giúp có thể đến tìm tôi.”

Nói xong, cô quay người vào nhà, căn biệt thự xa hoa này lại cực kỳ trống rỗng.

Lương Nhượng Lan có chút mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, trên vách tường đối diện sofa là ảnh cưới của họ, trong ảnh là hai người trẻ tuổi còn mang theo chút ngượng ngùng, cô và Cố Văn Huy đều vui vẻ tươi cười. Cô đột nhiên nhớ đến thời gian lần đầu gặp mặt, một người là cô gái bốc đồng vừa từ nước ngoài trở về, một người là chàng thanh niên trẻ tuổi tự mình ra ngoài xây dựng sự nghiệp, họ có kiêu ngạo của riêng mình, có kiên trì, họ hấp dẫn nhau, tin tưởng nhau sau đó yêu nhau, dù sự nghiệp ban đầu không được thuận lợi nhưng họ cảm thấy hạnh phúc vì họ được làm chính mình.

Cô thở dài một tiếng, không biết từ lúc nào họ đã bắt đầu xa cách, là khi sự nghiệp thành công nên không có thời gian dành cho đối phương? Khi cô bắt đầu ghen tuông với mỗi người phụ nữ xuất hiện bên cạnh Cố Văn Huy? Vốn là hai người yêu nhau nhưng sau mỗi lần tranh cãi đều mất đi một chút, đến cuối cùng gần như không còn gì cả.

Giống như căn nhà này, hai người họ phần đầu tạo thành, đến cuối cùng chỉ còn một người.

Cô lấy tay chạm vào nước mắt trên mặt, cô cứ nghĩ rằng mình không hề quan tâm nhưng lúc mất đi người đàn ông này cô vẫn cảm thấy cô đơn.

“Chúng ta cứ đi như vậy? Lương Nhượng Lan cũng không thể chứng minh đêm hôm đó cô ấy không có mặt ở nhà Hàn Giai Lệ.” Cao Văn cau mày, có chút giận dữ.

Tần Uyên bình tĩnh nói: “Chúng ta cũng không có chứng cứ.”

Cao Văn không cam lòng: “Vậy cũng không thể...”

Mộc Cửu: “Trước đó không phải anh nói hung thủ không phải phụ nữ sao?”

“Thì đó.” Triệu Cường trước đó bị phủ định thấp giọng thì thầm.

Cao Văn giải thích: “Đó là vì tôi không biết đêm đó Lương Nhượng Lan đến đó.”

Đường Dật vẫn luôn im lặng đột nhiên nói ra suy nghĩ của mình: “Tôi nghĩ Lương Nhượng Lan không giống hung thủ.”

Cao Văn nhíu mày nhìn anh, trong giọng tràn đầy châm biếm: “Nghĩ? Chẳng lẽ là giác quan thứ sáu của phụ nữ? Cũng đúng, lúc đi học cậu thường bị xem là cô bé nhà.”

Đường Dật bị lộ ra nhượng điểm năm đó, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, tức giận không nói nên lời.

“Cảnh sát Cao.” Tần Uyên hắng giọng nhìn anh, “Mong cậu chú ý lời nói của mình.”

Cao Văn bĩu môi không nói lời nào.

Tần Uyên ngược lại hòa hoãn nói với Đường Dật: “Đường Dật cậu nói tiếp, sao lại nghĩ Lương Nhượng Lan không phải hung thủ.”

Đường Dật chậm rãi nói: “Là do son môi, tôi thấy son môi đó có ý nghĩa với hung thủ nhưng tôi nghĩ nó không thuộc về Lương Nhượng Lan.”

Mộc Cửu sờ cằm tiếp lời của Đường Dật: “Đường Dật nói không sai, Lương Nhượng Lan không phải hung thủ. Nếu như son môi, thuốc tạo ảo giác và cường hiếp đều đến từ hung thủ thì có nghĩa là cô ấy phải từng trải qua chuyện này. Tôi nghĩ phán đoán ban đầu của Triệu Cường không sai, hung thủ là phụ nữ, mà còn là người phụ nữ từng bị tổn thương.”

Cao Văn hoàn toàn không phục, âm thanh cũng cao hơn không ít: “Làm sao cô biết? Chỉ bằng những chứng cứ đó thì đoán như vậy? Sao có thể xác định Lương Nhượng Lan không phải hung thủ?”

Mộc Cửu mặt không đổi nhìn anh, từ từ nói: “Chỉ bằng việc tôi biết hôm nay anh mang vớ trắng, mặc quần lót đỏ.”

“Cô!” Cao Văn bị Mộc Cửu chặn họng, không nói được gì, sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng chuyển xanh, sắc mặt biến đổi rất đặc sắc.

Cao Văn biết mình nói không lại Mộc Cửu, nổi giận trùng mắt liếc cô, xoay người bỏ đi.

Triệu Cường và Đường Dật tưởng Mộc Cửu tùy tiện nói dù sao Cao Văn mặc quần lót màu gì sao Mộc Cửu có thể biết nhưng thấy sắc mặt Cao Văn biến đổi thì liền chắc chắn là bị Mộc Cửu nói trúng rồi.

Đường Dật cảm kích nhìn cô, “Mộc Cửu, cảm ơn cô.” Mộc Cửu không chủ động đi chọc tức người khác, cô ấy làm vậy là vì giúp anh xả giận.

Mộc Cửu thần nhiên nói: “Tôi thích người thông minh nhưng không thích người tự cho mình là thông minh.”

Đường Dật nghe xong ngượng ngừng cười.

Triệu Cường mở to mắt hiếu kỳ nói: “Đúng rồi, Mộc Cửu, sao cô biết Cao Văn mang vớ trắng và mặc quần lót đỏ.”

Mộc Cửu giải thích: “Anh ta là người thích gây sự chú ý, người như vậy sẽ mang vớ trắng, còn về quần lót đỏ là do đội trưởng nói tôi biết.”

Triệu Cường và Đường Dật khiếp sợ quay đầu nhìn đội trưởng của mình.

Tần Uyên thì khẽ nâng một bên khóe miệng, trong mắt có chút ý cười: “Chẳng qua tôi nghĩ Mộc Cửu sẽ dùng đến.”

Chương 22

Tôi thấy phía trước thật mơ hồ, phải chăng đó là vực thẳm.

Hồng Mi thấy mọi người trở lại thì báo cáo nhanh mới vừa phát hiện: “Đội trưởng, chúng tôi tìm hiểu về quan hệ xã hội của Hàn Giai Lệ, phát hiện cô ấy có quan hệ mật thiết với vài người giàu có, hơn nữa một số người sẽ cho tiền cô ấy vào định kỳ, là số tiền khá lớn.”

Thạch Nguyên Phi ở một bên bổ sung: “Tôi còn điều tra được Hàn Giai Lệ mỗi tháng đều đến một hội quán hạng sang, khi đi còn dẫn theo không ít minh tinh và người mẫu lẫn gặp những người nhà giàu đó, nên tôi nghi ngờ Hàn Giai Lệ làm trung gian để cho những minh tinh đó cùng dân nhà giàu gặp mặt, giao dịch mua bán.”

Tần Uyên nghe xong gật đầu, suy tư nói: “Có thể là trong đó có vài người không tự nguyện nên mới dùng phương thức này trả thù Hàn Giai Lệ.”

Thạch Nguyên Phi: “Nếu chúng ta có tên danh sách của những ngôi sao người mẫu thực hiện giao dịch này thì tốt rồi.”

Tần Uyên: “Nhưng Hàn Giai Lệ sẽ có.”

Thạch Nguyên Phi không chút do dự vỗ ngực một cái, rất khí phách nói: “Được, đội trưởng anh yên tâm đi, máy tính của cô ấy cứ để tôi xử lý, những thứ nếu đã từng ở trong máy tính của cô ấy, tôi đều có thể tìm ra.”

“Không.” Tần Uyên lắc đầu, “Cô ấy sẽ không để danh sách trong máy tính, nếu như máy tính bị hack, thì danh sách này sẽ bị công khai, cô ấy sẽ không thể không cẩn thận như vậy.”

Đường Dật bĩu môi suy nghĩ, đoán được: “Có thể là danh sách này là do Hàn Giai Lệ viết tay không?”

Triệu Cường vuốt cằm nghĩ, “Cô ấy sẽ để danh sách ở đâu? Trong tủ sắt? Hay là bỏ trong két ở ngân hàng?”

Mộc Cửu đứng một bên nói: “Tôi muốn quay lại nhà Hàn Giai Lệ tìm.”

Mộc Cửu vừa đi vừa suy nghĩ: “Danh sách không quá lớn, cô ấy sẽ thường dùng đến, chắc chắn là luôn để ở 1 vị trí, không phải là két sắt, bởi vì sẽ không an toàn, cô ấy là ngôi sao, theo bản năng sẽ sống tách biệt với thế giới bên ngoài, vì thế không phải ở phòng ngủ, cũng không ở phòng khách, chắc là ở thư phòng.”

Mộc Cửu nói xong liền vào thư phòng, một bên trong thư phòng đặt một loạt giá sách, nhưng trên đó không có nhiều sách, bên cạnh là 1 sofa nhỏ, còn bên đối diện là bàn làm việc, bên cạnh đó là nơi trưng bày các loại cup và bằng khen, phía trước còn có vài khung hình, đều là hình của cô ấy.

Mộc Cửu cúi đầu suy nghĩ chút, liền đi đến phía trước chỗ trưng bày, đem mấy khung hình mở ra quả nhiên tìm được 1 quyển sổ nhỏ.

Triệu Cường đã nhìn thấy thực lực của Mộc Cửu rồi nhưng lần này thì càng thêm khâm phục, anh cảm thán nói: “Em Mộc Cửu à, có phải đồ của chúng tôi để ở đâu cô cũng biết không?”

Mộc Cửu mặt không đổi nói: “Điện thoại di động và ví tiền của anh đều ở trong túi này.”

Triệu Cường lau mồ hôi: “Sau này chồng của cô không thể nào có tiền riêng rồi, nếu có cũng bị cô biết hết.”

Mộc Cửu liếc mắt nhìn anh: “Sao anh ta lại muốn có tiền riêng, tiền của tôi có thể cho anh ấy hết.”

Triệu Cường mở to hai mắt, thay đổi giọng điệu: “Em Mộc Cửu à! Lấy được cô đúng là hạnh phúc!”

Tần Uyên thấy họ càng nói càng xa, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Được rồi, đừng tán dóc nữa.”

Triệu Cường ngượng ngừng cười: “Được, đội trưởng.”

Vừa mở ra xem, trên giấy có tên rất nhiều người, nhiều đến nỗi làm Triệu Cường kinh hãi: “Woa, có nhiều người như vậy, vậy là Hàn Giai Lệ không chỉ làm diễn viên mà còn làm dẫn mối mại dâm, chuyện này chắc đã làm nhiều năm rồi.”

Đường Dật chú ý đến chút chi tiết, “Ồ, mọi người xem, tên này tốt như vậy sao lại bị gạch?”

Tần Uyên cầm tờ giấy xem, “Bị gạch tên có thể là do Hàn Giai Lệ không còn liên lạc với những người này, hung thủ có thể là một trong những người bị gạch tên.”

Trở lại đồn cảnh sát, Tần Uyên giao danh sách cho Thạch Nguyên Phi, để anh điều tra toàn bộ những người bị gạch tên, “Cô gái đó không phải mình tinh thì là người mẫu, không phải người ở thành phố Y nhưng hiện đang sống ở thành phố Y, gia cảnh không quá tốt.”

Thạch Nguyên Phi nhanh chóng gõ bàn phím, “Sau khi sàng lọc thì còn lại 6 người này.”

Tần Uyên: “Mọi người chia nhau ra điều tra về 6 người này.”

Sau khi điều tra rất lâu nhưng kết quả không được như ý, có 3 người lúc đó không ở thành phố Y, 2 người có chứng cứ ngoại phạm chứng minh không thể nào lúc đó có thể xuất hiện ở nhà Hàn Giai Lệ, mà người cuối cùng thì bị mất tích mấy năm trước.”

Trần Mặc là người điều tra Hoàng Thanh Thanh nói: “Tôi gọi điện thoại di động cho Hoàng Thanh Thanh, người nghe máy lại là trợ lý của Cố Văn Huy, Thẩm Dật Vân, theo như anh ta nói, anh ta và Hoàng Thanh Thanh là bạn thân mai trúc mã, từ nhỏ đến lớn đều ở thành phố W, sau này hai người cùng nhau đến thành phố Y làm việc, Hoàng Thanh Thanh vì xinh đẹp nên đi làm diễn viên quần chúng, nhưng ba năm trước Hoàng Thanh Thanh đột nhiên mất tích, đồ của cô ấy đều ở nhà trọ, quần áo, hành lý cả điện thoại đều ở đó, nhưng người thì làm cách gì cũng không tìm ra. Lý do Thẩm Dật Vân giữ điện thoại di động của Hoàng Thanh Thanh là mong có ngày có thể tìm ra cô ấy, nhưng đã qua ba năm, không có chút tin tức nào của Hoàng Thanh Thanh.”

Tần Uyên hỏi: “Hoàng Thanh Thanh có người thân nào không?”

“Chỉ còn cha kế của cô ấy, cô ấy muốn đến thành phố Y chỉ vì muốn tránh xa cha kế, Thẩm Dật Vân thấy hình như Hoàng Thanh Thanh rất sợ cha kế của mình, nhưng chưa bao giờ nghe cha kế đó mắng chửi cô ấy, nguyên nhân cụ thể thì không rõ lắm. Mà sau khi Hoàng Thanh Thanh mất tích, Thẩm Dật Vân cũng có vẻ què quặt, thậm chí còn tìm cha kế của cô ấy nhưng cũng không có tin tức.”

“Thạch Đầu, điều tra xem trước khi Hoàng Thanh Thanh mất tích đã xảy ra chuyện gì.”

Không nghĩ đến điều tra được một tin bất ngờ, vài ngày trước khi Hoàng Thanh Thanh mất tích, cô ấy thường xuyên gọi đến một số điện thoại, mà chủ số máy kia là Cố Văn Huy, càng đáng sợ hơn là trước khi mất tích, Hoàng Thanh Thanh đã đi phá thai.

Gọi cho Cố Văn Huy nhiều lần như vậy làm cho người khác không thể nào không nghĩ đứa con trong bụng Hoàng Thanh Thanh có quan hệ với Cố Văn Huy.

Vụ án trước và vụ án gần đây dường như có liên quan đến nhau, Hàn Giai Lệ đã từng dẫn Hoàng Thanh Thanh làm mai dâm, chỉ là chưa chắc đây là do Hoàng Thanh Thanh tự nguyện, mà Hoàng Thanh Thanh cũng biết Cố Văn Huy, thậm chí còn có quan hệ không bình thường nên Hoàng Thanh Thanh mới mang thai con của Cố Văn Huy.

Triệu Cường tiêu hóa nhiều tin tức như vậy, dừng cảm đoán: “Lẽ nào Hoàng Thanh Thanh chưa chết, bây giờ đang báo thì Hàn Giai Lệ và Cố Văn Huy.”

Bất luận người nào còn sống thì sẽ để lại dấu vết, mà Hoàng Thanh Thanh mất tích ba năm, chưa ai thấy cô ấy, không ai biết cô ấy ở đâu.

Hồng Mi lại nghĩ: “Có thể cô ấy đã đổi tên, nên nhiều năm rồi cũng không có chút tin tức.”

Tần Uyên trầm mặc: “Tôi nghĩ không chỉ đơn giản đổi tên, nhà của Hàn Giai Lệ không có dấu vết bị cạy cửa, có thể nói là do Hàn Giai Lệ chủ động mở cửa cho cô ấy vào. Ba năm không gặp Hàn Giai Lệ hoàn toàn không nhớ rõ Hoàng Thanh Thanh, hơn nữa lúc đó cô ấy hẹn với Cố Văn Huy, dưới tình huống này sẽ không để cho một người phụ nữ xa lạ vào nhà, sao Hàn Giai Lệ lại cho cô ấy đi vào?”

Lúc này Mộc Cửu nói tiếp: “Chỉ có một nguyên nhân, cô ấy biết người phụ nữ này, hơn nữa lại là người cực kỳ thân quen.”

Thẩm Dật Vân ngồi trên ghế salon nhìn chiếc di động cũ trên bàn, lúc chiều màn hình di động đột nhiên phát sáng, không ai biết trong lòng anh có bao nhiêu kích động, anh gần như là run rẩy nhận điện thoại, anh đã đợi cú điện thoại này ba năm rồi.

Hoàng Thanh Thanh đã mất tích ba năm, anh cũng đã đợi ba năm rồi, cho dù có người nói anh ngốc, nói chắc chắn Hoàng Thanh Thanh đã chết nhưng anh cũng không muốn từ bỏ, anh chỉ nhớ đến cô gái cột tóc đuôi ngựa, cười rộ lên có chút ngượng ngùng, gọi anh là anh Vân, cô gái luôn nấu ăn cho anh.

Đôi khi anh cảm thấy mình như bị điên rồi, thỉnh thoảng sẽ có ảo thính tiếng điện thoại di động vang kèn, đôi khi thì thường xuyên kiểm tra điện thoại còn pin không, sợ khi Thanh Thanh gọi đến nhưng anh không nhận được, thậm chí khi đi trên đường, thấy cô gái có chút giống Thanh Thanh đều đến nhìn, hành động này trong mắt người khác thì rất buồn cười, như người có bệnh, nhưng anh vẫn kiên trì như vậy.

Ba năm qua, mỗi lần điện thoại vang lên, tuy không phải Thanh Thanh gọi đến nhưng trong lòng anh vẫn nuôi hy vọng anh sẽ gặp lại Thanh Thanh, không cần biết trong ba năm qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần cô đồng ý, anh sẽ ở bên cạnh chăm sóc cho cô.

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ cửa, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thẩm Dật Vân, anh cầm điện thoại trên bàn rồi ra mở cửa.

Cô gái ngoài cửa làm Thẩm Dật Vân có chút bất ngờ, “Hoàng Đình? Sao cô lại đến đây?”

Hoàng Đình bấu môi, tự ý đi vào phòng, thờ gập ngồi trên ghế salon, phàn nàn: “Vừa rồi gọi điện cho anh nhưng anh không bắt máy, tôi tưởng anh xảy ra chuyện gì nên chạy đến xem sao?”

Thẩm Dật Vân luống cuống lấy điện thoại của mình ra xem, đúng là có mấy cuộc gọi nhờ của Hoàng Đình, chỉ là lúc đó anh đang nói chuyện với cảnh sát về việc của Thanh Thanh nên không nghe, “À Hoàng Đình, tôi vô ý quá nên không thấy có cuộc gọi đến, khi nãy điện thoại của Thanh Thanh vang lên, làm đầu óc tôi rối tung cả lên.”

Hoàng Đình sững sốt chút, mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: “Sao vậy? Thanh Thanh đã trở về? Anh đã tìm cô ấy 3 năm rồi, cô ấy về thì hai người có thể gặp nhau rồi.”

“Không phải Thanh Thanh gọi đến, là một cảnh sát, hỏi về tình hình của Thanh Thanh, nhưng tôi nghĩ chắc là sẽ tìm được Thanh Thanh thôi.”

Hoàng Đình nhìn đáng vẻ của anh rồi nở nụ cười, “Ừ, đúng vậy, nhất định anh sẽ tìm được.”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Chương 23

Việc này để lại trong lòng tôi một vết sẹo, một ngày nào đó sẽ để lộ ra.

Nghe xong phân tích của Tần Uyên và Mộc Cửu, Triệu Cường nghi ngờ nói: “Nếu như Hoàng Thanh Thanh đã thay đổi thân phận ở bên cạnh Hàn Giai Lệ, dù Hàn Giai Lệ không nhận ra cô ấy, nhưng Hàn Giai Lệ và Cố Văn Huy thân thiết như vậy, chẳng lẽ Cố Văn Huy cũng không nhận ra được sao? Còn có Thẩm Dật Vân, họ là thanh mai trúc mã, còn tìm kiếm cô ấy 3 năm, nhất định phải nhận ra chứ.”

Hồng Mi suy nghĩ chút rồi nghĩ đến một chuyện: “Chờ chút, nếu Hoàng Thanh Thanh không chỉ thay đổi thân phận mà còn phẫu thuật thẩm mỹ nữa thì sao!”

Trần Mặc: “Phẫu thuật thẩm mỹ”

Hồng Mi nói tiếp: “Đúng vậy, nếu như phẫu thuật thẩm mỹ toàn bộ khuôn mặt, thì cô ấy sẽ thành một người khác.”

Tần Uyên gật đầu: “Cho dù cô ấy phẫu thuật thẩm mỹ cũng sẽ không thể thay đổi vài thứ. Thạch Đầu, điều tra những người bên cạnh Hàn Giai Lệ, bao gồm cả nhân viên làm việc chung với cô ta, phù hợp với chiều cao của Hoàng Thanh Thanh và thay đổi công việc trong hai năm gần đây.”

“Được, đội trưởng, không thành vấn đề.”

Lúc này, mọi người trong tổ Tường Kỳ Phong đi về, Cao Văn thấy bọn họ thì hừ một tiếng, sắc mặt không vui.

Tường Kỳ Phong nói: “Đội trưởng Tần, chúng tôi tìm được chỗ mua thuốc ảo giác trong người Cố Văn Huy, người bán hàng nói người mua là một cô gái trẻ tuổi.”

Theo miêu tả của người bán, rất nhanh sẽ có hình ảnh phác họa.

Lam Tiêu Nhĩ cảm thán nói: “Woa, người đẹp lạnh lùng nha.”

“Cô gái này hình như tôi đã gặp ở đâu rồi, có chút quen mắt.” Đường Dật có trí nhớ tốt, nhìn rồi sẽ không quên, anh nói như vậy thì chắc chắn đã từng gặp qua cô gái này.

Hồng Mi sờ sờ đầu anh, “Đường Dật, đừng vội, từ từ nghĩ.”

Đường Dật cau mày, cắn môi trầm tư suy nghĩ, đột nhiên mở to hai mắt nói: “À, đúng rồi, nếu như trang điểm lên thì giống một người, là trợ lý của Hàn Giai Lệ, họ Hoàng.”

Thạch Nguyên Phi nhanh chóng tìm được nghi phạm, “Có rồi, đội trưởng, là Hoàng Đình!” Thạch Nguyên Phi đem tư liệu về cô ấy in ra, “Hoàng Đình là cô nhi vốn luôn ở thành phố Y, là nhân viên bán hàng ở siêu thị, ba năm trước bị ung thư bao tử nên phải nằm viện, hai năm gần đây thì trở thành trợ lý của Hàn Giai Lệ, kiểm tra sức khỏe thì thấy tất cả đều bình thường.”

“Trời ạ, Hoàng Thanh Thanh đã phẫu thuật thành Hoàng Đình sau đó thay thế thân phận của cô ấy.”

Tần Uyên quyết định thật nhanh nói: “Thạch Đầu, điều tra địa chỉ nhà của cô ấy, chúng ta đến nhà và công ty tìm cô ấy.”

Trong nhà Hoàng Đình không có ai, Tần Uyên đến công ty Hoàng Đình mới biết hôm nay cô ấy không đi làm.

Vừa xuống lầu đi ra ngoài thì họ gặp được Thẩm Dật Văn, anh ta hỏi: “Mọi người tìm ai?”

“Anh biết Hoàng Đình ở đâu sao?”

“Hôm qua cô ấy có tìm tôi, nói hôm nay cô ấy có việc nên xin nghỉ không đến làm, sao vậy? Cô ấy xảy ra chuyện gì?” Thấy nét mặt của Tần Uyên, Thẩm Dật Văn cảm giác Hoàng Đình xảy ra chuyện, vẻ mặt khẩn trương.

Xem ra chuyện Trần Mặc đi tìm Thẩm Dật Văn đã làm Hoàng Đình cảnh giác.

Tần Uyên lại hỏi: “Cha kế của Hoàng Thanh Thanh ở đâu?”

“Ở thành phố W.” Thẩm Dật Văn thấy có gì đó không đúng, “Chờ chút, việc đó có quan hệ gì đến Hoàng Đình?”

“Cô ấy chắc đã đi tìm cha kế của mình.” Tần Uyên giải thích một chút cho anh ta, sau đó liền gọi điện thoại cho Hồng Mi, “Chị Mi, lập tức liên hệ đồn cảnh sát thành phố W để họ đến chỗ cha kế của Hoàng Thanh Thanh, có khả năng cô ấy đang ở đấy.”

Thẩm Dật Văn mở to hai mắt mắt không tin được với cái tên mình vừa nghe, “Thanh Thanh! Mọi người nói đến Thanh Thanh! Mọi người tìm được cô ấy rồi à?”

“Bình tĩnh chút.” Mộc Cửu mặt không đổi nhìn Thẩm Dật Văn sau đó nói với Triệu Cường: “Anh Cường, mang anh ta theo, sẽ dùng được.”

Cảnh sát thành phố W nhanh chóng xuất phát nhưng đến trễ một bước, cửa nhà của cha kế Hoàng Thanh Thanh mở rộng, Chu Thành Vĩ cũng biến mất.

Vì thành phố W ở bên cạnh thành phố Y nên mọi người Tần Uyên và Tường kỳ Phong đi ô tô đến, nói điện thoại xong, Tần Uyên trầm mặc cúp điện thoại, nói với Thẩm Dật Văn: “Nhà Hoàng Thanh Thanh ở đâu?”

“Nơi đó đã bị giải tỏa nhưng tôi vẫn còn nhớ.” Thẩm Dật Văn không biết nên nghĩ gì, anh không biết còn có thể gặp lại Thanh Thanh không, có lẽ nên nói là nhìn thấy Hoàng Thanh Thanh thì sẽ thế nào, anh có lẽ là sẽ nói gì đó với cô ấy, cô ấy cũng nói gì đó với anh, anh không dám nghĩ, không muốn suy nghĩ, đơn giản chỉ muốn chỉ đường cho Tần Uyên.

Nhà cũ của Hoàng Thanh Thanh và Thẩm Dật Văn đã bị giải tỏa và dời đi chỗ khác, nhà đã bị phá bỏ, ở đó đang xây dựng, tìm xung quanh vẫn không tìm được Hoàng Đình, có lẽ nên nói là Hoàng Thanh Thanh và cha kế của cô ấy.

Mộc Cửu nhìn cách đó không xa có ngọn núi nên hỏi Thẩm Dật Văn: “Đó là nơi nào?”

Thẩm Dật Văn nói: “Chúng tôi gọi nó là núi Quý, khi còn nhỏ tôi và Thanh Thanh thường đến đó thám hiểm.”

Triệu Cường nghe có chút khẩn trương nói: “Sao lại gọi là núi Quý? Chẳng lẽ là có ma quý?”

Thẩm Dật Văn giải thích: “Bởi vì ở đó có một nghĩa trang, người chết trong thôn đều chôn ở nơi đó.”

Chú ý đến lời nói của Mộc Cửu, Tần Uyên quay qua hỏi cô: “Cô nghĩ bọn họ ở đó?”

Mộc Cửu gật đầu.

Mọi người nhanh chóng lái xe đến chân núi, quả nhiên ở đây có một chiếc xe, mà chủ xe chính là cha kế của Hoàng Thanh Thanh, Chu Thành Vĩ, xe còn có chút nóng, hiển nhiên là vừa tắt máy không lâu.

Để lại ít cảnh sát dưới chân núi canh chừng, Đường Dật cũng bị để ở chân núi, còn Tần Uyên và Tường Kỳ Phong dẫn những người khác lên núi, Tần Uyên vốn cũng muốn để Mộc Cửu ở dưới chân núi chờ nhưng Mộc Cửu kiên quyết muốn đi lên, chỉ là cô ấy ít vận động, đi không lâu thì đã thở gấp, mặt đỏ lên, nhưng cô ấy vẫn theo sát Tần Uyên.

Tần Uyên thấy cô không khỏe, quay đầu nói với cô: “Có mệt lắm không?”

Mộc Cửu chỉ lắc đầu.

Tần Uyên thở dài, dứt khoát kéo tay dẫn cô lên chung.

Tay Tần Uyên hoàn toàn bao bọc lấy bàn tay nhỏ bé của Mộc Cửu, hơi ấm bàn tay truyền đến tay của Mộc Cửu, Mộc Cửu cúi đầu nhìn hai tay đang nắm lấy nhau, cắn môi một cái.

“A, đừng có giết tôi! Đừng giết tôi! Tôi cho cô tiền, cô đừng giết tôi!” Đi hơn mười phút đột nhiên cách đó không xa tiếng kêu gào của một người đàn ông truyền đến, mọi người nhanh chóng đến nơi phát ra âm thanh.

Đi không xa thì thấy Hoàng Đình đang cầm dao và Chu Thành Vĩ quỳ bên cạnh cầu xin tha thứ, bên cạnh hắn có một cái bia mộ giản dị, nhưng chữ khắc trên bia đều làm cho mọi người kinh sợ.

Mộ của Hoàng Thanh Thanh

Chẳng lẽ Hoàng thanh Thanh đã chết.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh.” Thảm Dật Vân nhìn tên trên bia mộ, cảm giác như bị sét đánh, anh tìm cô ba năm, hôm nay xuất hiện trước mắt anh lại là bia mộ này, anh lập tức ngã xuống đất, sững sờ nhìn bia mộ, đầu óc trống rỗng.

Hoàng Đình đang cầm dao thì thấy cảnh sát, con dao để trên cổ Chu Thành Vĩ, Chu Thành Vĩ bị trói toàn thân, không thể cử động được, thấy cảnh sát đến thì kêu to: “Cảnh sát, mau đến cứu tôi, mau bắn chết cô gái điên này!”

“Ông cầm miệng cho tôi.” Hoàng Đình hung tợn nói, đồng thời nắm chặt dao trong tay, trên cổ Chu Thành Vĩ liền xuất hiện một vết máu.

Chu Thành Vĩ liền cảm thấy sau gáy tê rần, hắn cố gắng giãy dụa, tiếp tục rối loạn: “A a a, không nên lại gần, mau chóng cứu tôi! Tôi không muốn chết!”

Hoàng Đình liền đập hắn một cái, uy hiếp nói: “Con kêu nữa tôi liền giết ông!”

Quả nhiên Chi Thành Vĩ không dám nói thêm tiếng nào nữa.

Tường Kỳ Phong đi đến gần Hoàng Đình, kêu gọi cô ấy đầu hàng: “Hoàng Đình, để dao xuống, chúng tôi đã có chứng cứ cô giết Hàn Giai Lệ và Cố Văn Huy rồi.”

Hoàng Đình lạnh lùng cười, nhìn cảnh sát trước mặt cũng không có chút hoảng hốt, “Đúng, tôi thừa nhận Hàn Giai Lệ và Cố Văn Huy đều do tôi giết, đó là đáng tội của họ.”

Mộc Cửu nói: “Vậy người đàn ông dưới chân cô thì sao?”

Hoàng Đình không trực tiếp trả lời cô mà đập Chu Thành Vĩ một cái, “Để cho tên cầm thú này nói hắn đã làm gì với Hoàng Thanh Thanh?”

Chu Thành Vĩ nghe xong thì sống chết lắc đầu, khóc nói: “Không có, tôi chưa từng làm gì cô ấy hết.”

Hoàng Đình gào lên với hắn: “Chưa từng! Ông dám nói chưa từng làm gì!”

Mộc Cửu híp mắt, mở miệng nói: “Ông từng xâm phạm cô ấy, đúng không?”

“Tôi...tôi...” Chu Thành Vĩ run rẩy, tựa như bị Mộc Cửu nói trúng.

“Nói nhanh lên! Có đúng không?” Hoàng Đình lại càng siết mạnh dao trong tay.

Chu Vĩ Thành lập tức nhắm mắt đau khổ nói: “Tôi nói, tôi nói, tôi đã từng, chỉ, chỉ một lần, một lần.”

Hoàng Đình biểu cảm u ám, cánh tay vì phần nộ mà run lên, cô cắn răng gầm nhẹ: “Một lần? Ông dám nói chỉ một lần! Từ khi cô ấy 7 tuổi cho đến năm cô ấy 14 tuổi, chỉ một lần sao?”

Hoàng Đình giận dữ gào thét giống như có tảng đá đã đè nén trong lòng mỗi người, Hoàng Thanh Thanh khi còn nhỏ đã trải qua việc gì, họ không thể tưởng tượng nổi, 7 tuổi đến 14 tuổi cô ấy liên tục bị cha kẻ xâm phạm nhưng hắn lại không bị luật pháp chế tài.

Thảm Dật Vân sắc mặt trắng bệch, điều này như đang bóp nghẹt anh, sắp không thể chịu nổi, anh chỉ biết Hoàng Thanh Thanh luôn tránh né cha kẻ cô ấy, anh tưởng do cha kẻ thường xuyên la mắng cô, anh không hề nghĩ đến thì ra Hoàng Thanh Thanh phải trải qua chuyện đau khổ như vậy, vậy mà trước mặt anh cô vẫn mỉm cười, ở nhà anh bị cha mẹ mắng cô còn qua an ủi anh, anh cho là mình có thể để Hoàng Thanh Thanh dựa vào nhưng kết quả cái gì anh cũng không biết, Hoàng Thanh Thanh có chuyện gì anh cũng không biết.

Chu Thành Vĩ mặt đầy nước mắt nước mũi, hắn không tin nhìn Hoàng Đình, hoảng sợ nói: “Làm sao cô biết? Chẳng lẽ cô là Hoàng Thanh Thanh? Không, không thể nào, con bé đó không phải chết rồi sao, cô là quý?”

Hoàng Đình nhìn bia mộ sau lưng, lạnh lùng nói: “Hoàng Thanh Thanh đã chết.”

Mộc Cửu đi về phía trước hai bước, ánh mặt đen nhánh nhìn mặt Hoàng Đình: “Vậy cô là ai? Cô không phải Hoàng Thanh Thanh, cũng không phải Hoàng Đình, cô là ai?”

Chương 24

Là cả thế giới này đã vứt bỏ cô.

Mộc Cửu đi về phía trước hai bước, ánh mặt đen nhánh nhìn mặt Hoàng Đình: “Vậy cô là ai? Cô không phải Hoàng Thanh Thanh, cũng không phải Hoàng Đình, cô là ai?”

Cô cầm chặt dao một hồi, híp mắt nhìn Mộc Cửu, không nói gì.

Mộc Cửu: “Cô tên gì?”

Cô chậm rãi lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Tôi không có tên.”

Mộc Cửu: “Thân phận của cô là người bảo vệ, một người luôn bảo vệ Hoàng Thanh Thanh.”

Cô nhìn Mộc Cửu không nói gì, không có ý kiến.

Mộc Cửu tiếp tục nói: “Khi làm việc thì là Hoàng Đình, lúc giết người thì là cô.”

Người bên cạnh nghe có chút choáng váng, sao lúc thì Hoàng Thanh Thanh, khi thì Hoàng Đình, có khi lại là cô,”

Cô ấy nghe thì cười nhạt, dùng ánh mắt dò xét nhìn Mộc Cửu, “Cô có thể biết hết?”

“Hoàng Đình xuất hiện lúc nào?” Mộc Cửu dừng một chút, “Phải nói là nhân cách thứ 2 của Hoàng Thanh Thanh.”

“Khi cô ấy 7 tuổi, bị tên súc sinh này xâm phạm, Thanh Thanh đi nói với mẹ mình nhưng mẹ cô ấy không tin lời của cô ấy, còn cho là cô ấy nói bậy.” Cô nở nụ cười châm biếm, “Thanh Thanh không thể làm gì, cũng không thể nói với ai, chỉ có thể giấu trong lòng, dần dà thì Hoàng Đình đã xuất hiện, không, khi ấy cô ấy không phải là Hoàng Đình, cô ấy tên là Tiểu Lan, Thanh Thanh xem Tiểu Lan là bạn thân, những chuyện không thể nói cho người khác thì đều nói cho Tiểu Lan nghe, nên Tiểu Lan biết tất cả mọi chuyện của Thanh Thanh.”

Mộc Cửu sáng tỏ nói: “Bởi vì bình thường đối diện với người khác đều là Tiểu Lan nên trong mắt cô ấy, việc xảy ra đều là việc của bạn thân mình nên cô ấy không cảm nhận được sự đau khổ, cũng không nói với ai.”

Cô gật đầu: “Không sai.”

Mộc Cửu: “Lúc nào? Hoàng Thanh Thanh thoát khỏi cha kế, đến thành phố Y, làm lại cuộc đời, cô ấy gặp Hàn Giai Lệ.”

“Khi đó có 1 đại gia xem trọng Thanh thanh, để cho Hàn Giai Lệ giúp hắn, cô ta trang điểm cho Thanh Thanh nói muốn giới thiệu đạo diễn cho cô ấy để cô ấy đi thử vai, kết quả, hừ.” Trên mặt cô hiện lên vẻ tức giận.

Mộc Cửu thay cô nói: “Kết quả Hoàng Thanh Thanh bị giống hệt như khi Hàn Giai Lệ chết.”

“Nhưng vẫn chưa hết, tiếp theo đó là khoảng thời gian đau khổ nhất, cô ấy gặp Cố Văn Huy, khi đó Cố Văn Huy đã có vợ, nhưng Thanh Thanh đã mang thai, là con của Cố Văn Huy.”

Mộc Cửu: “Nhưng Cố Văn Huy không thể ly hôn, nên Hoàng Thanh Thanh nói cho hắn biết, thì hắn bắt cô ấy phá thai thì nhân cách thứ 3 cũng chính là cô xuất hiện.”

“Không sai!” Cô ấy trừng mắt, giận dữ nói: “Sau khi Thanh Thanh phá thai thì vì hắn mà tự sát, hắn xứng sao? Vốn là một cô gái xinh đẹp hiền lành, tại sao cô ấy phải chịu những tổn thương như vậy.”

Mộc Cửu vẫn bất động như trước, mặt không đổi nói: “Vậy nên cô quyết định trả thù những người đó, những người đã làm tổn thương Hoàng Thanh Thanh.”

Cô cười hung ác: “Đúng, tôi sẽ không bỏ qua cho bọn họ, Vì vậy tôi bắt đầu kế hoạch, trùng hợp tôi biết đến cô gái Hoàng Đình này, khi đó cô ấy đã bị bệnh không cứu được, lại là cô nhī, còn bị bạn trai bỏ rơi, bên cạnh không có ai, sau đó tôi nói chuyện của Thanh Thanh cho cô ấy, cô ấy đồng ý. Sau khi cô ấy qua đời, tôi giúp cô ấy làm hậu sự, rồi tôi phẫu thuật thẩm mỹ, để Tiểu Lan làm Hoàng Đình, rồi xin làm trợ lý cho Hàn Giai Lệ. Hiện Hàn Giai Lệ đã chết, Cố Văn Huy cũng chết, bây giờ đến lượt cha kế của Hoàng Thanh Thanh đền mạng!”

Tần Uyên lạnh lùng nói: “Hắn sẽ bị pháp luật chế tài.”

Cô thấy buồn cười: “Pháp luật chế tài? Bọn họ sẽ cho rằng Thanh Thanh là người điên. Các người nghe xong chẳng lẽ không thấy vậy sao? Bọn họ sẽ vì một người điên mà xử tội hắn sao?”

Tần Uyên: “Tôi bảo đảm”

Cô lắc đầu, kiên định nói: “Tôi sẽ không tin bất kỳ kẻ nào, trên đời này không ai có thể tin tưởng, bây giờ anh nói vậy chỉ vì muốn tôi bỏ dao xuống, tôi sẽ không tin, Thanh Thanh cũng từng tin Hàn Giai Lệ, tin Cố Văn Huy, kết quả thì sao, cô ấy được cái gì? Ngoại trừ thêm một lần tổn thương thì cô ấy chưa từng có gì! Tôi chỉ có thể tin vào mình, chỉ có thể tự mình cầm dao.”

Mộc Cửu: “Giết hắn xong cô định làm gì? Hoàng Thanh Thanh chưa từng tổn thương người nào.”

“Sau lưng tôi ko có đường lui, phía sau là vực thẳm, những điều tôi cần làm đã làm xong, nhảy xuống thì coi như kết thúc.” Giọng cô có chút hơi hốt.

Tần Uyên lạnh lùng nói: “Cô không phải là Hoàng Thanh Thanh, cô lại giải quyết tính mạng của cô ấy, tựa như cô nói, cô là người bảo vệ nhưng cô lại cướp đoạt thân thể của cô ấy.”

“Cướp đoạt? Thanh Thanh đã chết rồi, sau khi cô ấy phá thai, ở trong nhà tự sát thì cô ấy đã chết, không phải tại tôi là cả thế giới này, là cả thế giới này đã vứt bỏ cô ấy!” Cô kêu to, vẻ mặt hung dữ, giống như đã điên cuồng.

“Anh cầu xin em, em đừng như vậy. Thanh Thanh, là anh, Thẩm Dật Vân! Thanh Thanh, em không có việc gì, anh sẽ bảo vệ em! Khi anh còn nhỏ đã hứa là sẽ bảo vệ em nhưng anh không thể làm được, nhưng bây giờ, anh nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt, Thanh Thanh, tin tưởng anh, tin tưởng anh!”

Cô nhìn Thẩm Dật Vân quỳ trên mặt đất, giọng nói như vỡ òa, cô cau mày, cổ nén nội tâm đang chấn động.

Mộc Cửu biết những lời của Thẩm Dật Vân đã đánh thức Hoàng Thanh Thanh đang ngủ say.

Cô muốn áp chế Hoàng Thanh Thanh, “Bảo vệ, anh lấy gì để bảo vệ, có thể bảo vệ cô ấy chỉ có tôi, là tôi thay cô ấy báo thù, không để ai làm tổn thương cô ấy.”

Mộc Cửu muốn đánh thức ý thức của Hoàng Thanh Thanh: “Hoàng Thanh Thanh, cô có thể chạy trốn, nhưng đây là thân thể của cô, cô đã từng bị tổn thương nhưng người đàn ông quỳ trước mặt cô, khi cô ngủ say ba năm anh ta đã chờ cô ba năm, cô không làm sai, không cần phải biến mất.”

Lúc này giọng của Hoàng Thanh Thanh vang lên: “Tôi không làm sai sao?”

Thẩm Dật Vân ngạc nhiên nhìn cô, bỗng nhiên nước mắt rơi: “Thanh Thanh! Thanh Thanh, em không có sai...”

“Câm miệng! Bọn họ đều lừa cô, cô chỉ có thể tin tưởng tôi, nhớ lại khi cô phá thai đi, đứa bé mới được ba tháng, cô có nhìn thấy anh ta sao? Là cô chính tay giết chết nó, bởi vì ai! Đây là bọn họ phải trả giá, cũng như cô phải trả giá!”

Ánh mắt Hoàng Thanh Thanh buồn bã.

“Người đàn ông khi còn bé đã làm cho cô đau khổ, người đàn ông này ở ngay bên cạnh cô, giết hấn, cô có thể báo thù cho con mình, cũng có thể giải thoát rồi.”

Hoàng Thanh Thanh cúi đầu nhìn gương mặt đáng ghê tởm, cắn răng, nắm chặt dao trong tay, giết hấn giết hấn, giọng nói nội tâm của cô đang kêu gọi.

Thân thể của Hoàng Thanh Thanh quay lại do cô ấy không chế, Tần Uyên biết bây giờ là cơ hội tốt nhất, anh từ từ đi về phía Hoàng Thanh Thanh, sau đó xông về phía cô ấy.

Nhưng Hoàng Thanh Thanh đã phát hiện ra Tần Uyên, cô bỏ dao trên tay xuống.

“Xin lỗi.” Cô chảy nước mắt, nhìn về phía Thẩm Dật Vân, nói với anh.

Hết thầy đã kết thúc, cô cười đau khổ ngã về phía sau.

“Thanh Thanh!”

Chỉ còn kém một chút, Tần Uyên đưa tay đứng nhìn Hoàng Thanh Thanh rơi xuống.

“Thanh Thanh, không, Thanh Thanh!” Thẩm Dật Vân quỳ trên đất gào thét, không ngừng lấy tay đập trên đất, “A,a!”

Mộc Cửu nhìn mọi chuyện phát sinh trong khoảng thời gian ngắn ngủi, ngơ ngác đứng ở đó, không biết đang nghĩ gì.

Sau khi quay lại từ cõi chết, Chu Thành Vĩ bị áp giải đi, mọi thứ hỗn loạn đều quay về sự yên tĩnh.

Những người khác đều xuống núi, Mộc Cửu đi bên cạnh Tần Uyên, nhìn chỗ mà Hoàng Thanh Thanh đã nhảy xuống, “Cô ấy đã buông tha mình.”

Tần Uyên nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt cô không chút cảm xúc, lời nói nhẹ nhàng, nhưng Tần Uyên lại cảm giác được sự bi thương.

Mộc Cửu chậm rãi nói: “Mẹ của tôi cũng bị đa nhân cách, bà ấy luôn nói muốn tôi chết, nhất quyết nói vì sao tôi lại không chết, nhưng tôi vẫn đi tìm bà, nhưng đã lâu rồi tôi không tìm được bà ấy, bà ấy chắc là không muốn gặp tôi nữa.”

Đây là lần đầu tiên Mộc Cửu nói với anh về chuyện của mình, lần đầu tiên nhìn cô thật đặc biệt, cảm giác như một con người lúc nào cũng có vẻ việc gì cũng không sợ nhưng lại để lộ ra cho người khác thấy mặt yếu nhất của mình.

Cho đến bây giờ, cô cũng sẽ không biểu lộ nội tâm của mình, nhưng thật ra cô cũng sẽ bị tổn thương.

Tần Uyên vươn tay nhẹ nhàng sờ đầu cô, “Cô sẽ tìm được bà ấy.”

Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên nghiêng đầu dựa vào ngực Tần Uyên, dùng đầu cọ một chút.

Ngực truyền tới cảm giác kỳ lạ làm Tần Uyên cứng đờ, anh nhìn Mộc Cửu đột nhiên làm vậy giống như đang làm nũng, cuối cùng, cười bất đắc dĩ, tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô.

Đến khi xuống núi, Mộc Cửu liền khôi phục bộ dạng như trước.

Triệu Cường ở dưới núi nhìn Mộc Cửu và Tần Uyên xuống trẻ, kỳ quái hỏi: “Đội trưởng, sao bây giờ hai người mới xuống?”

Mộc Cửu: “Gặp ma.”

Triệu Cường: “...”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Chương 25

Vụ án này đã phá xong nhưng Hoàng Thanh Thanh vừa là hung thủ, vừa là người bị hại, cô ấy có thể đáng trách, nhưng cũng đáng thương, khi còn bé đã gặp phải việc đau khổ, làm cho cô ấy hình thành nhân cách thứ ba cực đoan, cuối cùng tạo thành bi kịch cho cuộc đời.

Đội điều tra đặc biệt và đội của Tưởng Kỳ Phong về tới cục cảnh sát, Lam Tiêu Nhã không đến hiện trường nên tò mò hỏi, “Triệu Cường, lại đây, nói tôi nghe một chút, hung thủ lần này xảy ra chuyện gì?”

“Là cô gái này chứ sao, rất thảm, thảm từ nhỏ đến lớn, sau đó cô ấy không chịu nổi liền phân chia, là cho thành hai người khác, bọn họ là một người người không phải một người, không có cùng tên, cũng không cùng tính cách, sau đó người cuối cùng là sát thủ biến thái, rồi giết những người đã làm tổn thương cô ấy, cũng không phải cô ấy, chính là cô gái thứ nhất...”

Lam Tiêu Nhã bị choáng váng, “Cái gì, cô ấy, cô ấy, của cô ấy.”

Triệu Cường nỗ lực giải thích: “Hoàng Thanh Thanh chính là hung thủ, nhưng thực ra cô ấy không phải hung thủ, bởi vì là một nhân cách khác của cô ấy giết người, cái này là cô ấy cũng không phải cô ấy.”

Lam Tiêu Nhã đỡ trán, “Không được, nghe cậu nói tôi càng choáng váng hơn, tôi đi hỏi Mộc Cửu.”

Lam Tiêu Nhã bỏ Triệu Cường lại đi tìm Mộc Cửu, ngoài ý muốn thấy Mộc Cửu bị Cao Văn chặn đường, Lam Tiêu Nhã vừa thấy, liền nấp bên cạnh nghe lén.

Mộc Cửu mặt không đổi nhìn anh ta, không nói gì.

Cao Văn bị Mộc Cửu nhìn có chút xấu hổ, nhưng vẫn hất cằm, giả vờ mạnh mẽ, “Cô tên Mộc Cửu?”

Mộc Cửu lạnh lùng trả lời: “Có việc?”

Cao Văn lấy điện thoại di động ra hỏi cô: “Số điện thoại cô là gì?”

“Tôi không có điện thoại di động.”

Giọng Cao Văn lại cao thêm một chút, “Không có điện thoại di động? Sao có thể? Bây giờ ai mà không có điện thoại di động?”

“Tôi.”

Cao Văn cau mày, mặt có vẻ đùa giỡn, “Tôi không tin, nhanh lên cho tôi số di động của cô đi.”

Mộc Cửu có chút không kiên nhẫn, “Anh hỏi tôi cái này làm gì?”

“Mấy tuần nữa tôi đến chỗ các người du lịch, không biết đường nên muốn tìm người chỉ đường đi chơi.” Cao Văn đắc ý nói.

“Tại sao là tôi?”

Cao Văn nói đại một lý do, “Bởi vì tuổi của cô cũng trạc tuổi tôi.”

Lúc này, Tần Uyên đột nhiên xuất hiện sau lưng Mộc Cửu, trực tiếp đọc một dãy số di động, “13XXXXXXXXXX.”

Cao Vân sững sốt một chút, nhanh chóng ghi nhớ lại trên điện thoại của mình, “Cảm ơn đội trưởng Tần, Mộc Cửu tôi cho cô số của tôi.”

Một tiếng chuông reo lên, sau đó Tần Uyên lấy điện thoại ra trước mặt Cao Vân, rồi cúp điện thoại.

Cao Vân lập tức ngẩn người, “Đội trưởng tần, tôi muốn là số điện thoại của Mộc Cửu.”

Tần Uyên nhẹ nhàng nói: “Cô ấy không có điện thoại di động, anh gọi điện thoại cho tôi sẽ tìm được cô ấy, không lẽ điện thoại nhà của chúng tôi cũng phải cho anh?”

Cao Vân đỏ mặt, đột nhiên nói lắp, “Cái, cái gì? Anh, hai người.”

Cao Vân hậm hực bỏ đi, Lam Tiêu Nhã ở một bên xem trò vui đột nhiên chạy ra, “Ha ha ha, thật không biết lượng sức mình, lại muốn đi của Mộc Cửu của chúng tôi, thật buồn cười.”

“Cua tôi?” Mộc Cửu không hiểu lý do.

Lam Tiêu Nhã không nói gì, “Khụ khụ, không có gì, đi thôi, đội trưởng Tường mời cơm.”

Vừa nghe đến ăn, tâm tư Mộc Cửu không còn ở đây, đương nhiên sẽ không hỏi thêm nữa.

“Đội trưởng Tần, vụ án này có thể giải quyết thuận lợi thật cảm ơn mọi người, đặc biệt là tiền sĩ Mộc Cửu. “Bọn họ thấy được bản lĩnh của Mộc Cửu, đương nhiên không dám gọi cô là cô bé nữa.

“Là thành quả do mọi người cùng hợp tác, tôi còn muốn cảm ơn đội trưởng Tường đã mời.”

Mọi người khách khí qua lại vài câu, bầu không khí cũng dần sôi động hơn, chỉ có Mộc Cửu cúi đầu ăn cơm.

Trong lúc ăn, Tần Uyên ra ngoài nói chuyện điện thoại, cúp điện thoại chuẩn bị quay về phòng thì thấy Phùng Hoàn ở trước mặt.

Gương mặt xinh đẹp mang theo khăn cầu, “Tần Uyên, chúng ta nói chuyện một chút đi. “

Tần Uyên nhìn cô, “Nói chuyện gì?”

Phùng Hoàn cắn môi, “Đầu tiên, em muốn xin lỗi anh, bởi vì anh chỉ lo làm việc, nên em mới, mới có thể làm sai.”

Tần Uyên thần nhiên nói: “Cô không làm gì sai, chỉ là cô tìm người thích hợp với mình thôi.”

“Chúng, chúng tôi đã chia tay.” Cô cắn răng nói, sau đó nhìn Tần Uyên mong đợi.

Tần Uyên lạnh lùng nhìn cô, không tỏ vẻ gì.

Phùng Hoàn chần chờ một chút, lấy cảm đảm nhìn anh nói: “Tần Uyên, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa được không?”

Tần Uyên lắc đầu: “Trở về đi, mọi người bên trong chờ đã lâu.” Nói xong thì vòng qua Phùng Hoàn đi về phòng.

“Là vì Mộc Cửu sao?” Phùng Hoàn nhịn không được nói với anh.

Tần Uyên dừng lại, cau mày quay sang nhìn cô, âm thanh lạnh lùng: “Liên quan gì đến Mộc Cửu?”

Phùng Hoàn đơn giản hỏi tới: “Không phải hai người đang sống chung sao?”

“Cô ấy hiện đang ở nhà tôi, thì sao?”

Lời đồn bị Tần Uyên chứng thực trước mặt, sắc mặt Phùng Hoàn tái nhợt nhưng cô vẫn không cam tâm nói: “Anh không thấy cô gái này rất kỳ lạ sao? Em điều tra về cô ấy, phát hiện không thể tra ra được gì, lẽ nào anh không nghi ngờ sao? Lỡ như...”

“Phùng Hoàn!” Tần Uyên lớn tiếng cắt đứt lời nói của cô, “Mộc Cửu là hạng người gì tôi rõ hơn so với cô, không cần cô đến nói cho tôi biết, cô ấy là cô gái tốt, tôi biết như vậy là được rồi.” Nói xong anh không quay lại nhìn sắc mặt trắng bệch của Phùng Hoàn, xoay người đi về phía sau.

Kết quả đi vài bước thấy ở một khúc quanh, thì thấy giày của Mộc Cửu.

Tần Uyên đi chậm lại, buồn cười nhìn cô hỏi: “Cô ở đây làm gì?”

“Nghe lén.” Mộc Cửu ngẩng đầu, quang minh chính đại nói, mở to đôi mắt đen nhánh.

Tần Uyên cong khóe miệng, sờ đầu cô, “Quay lại đi.”

Mộc Cửu gật đầu, “Ừ, vừa đúng lúc món thịt kho tàu mới được đưa lên.”

Chương 26: Ai đang nhìn trộm trong bóng tối.

Tần Uyên và Mộc Cửu về đến nhà thì đã là 6 giờ rưỡi tối

Mộc Cửu vuốt bụng, “Đói quá đi.”

“Không phải một tiếng trước em vừa mới ăn sao.” Đối với việc ăn uống của Mộc Cửu, Tần Uyên không còn gì để nói, “Được rồi, trong nhà hết đồ ăn rồi, lát nữa anh sẽ nấu mì và làm trứng chần cho em.”

Mộc Cửu bấu môi, có chút bất mãn.

Đến cửa nhà, Tần Uyên bỏ hành lý xuống, lấy chìa khóa, vừa mở cửa thì phát hiện căn nhà vốn phải tối đen thì lại có ánh đèn.

Mộc Cửu tiến lên phía trước dùng mũi ngửi được một hương vị, “Là mùi thịt.”

“Ai ở bên trong?” Tần Uyên đi lên trước, kéo Mộc Cửu ra phía sau, vừa đi vào trong vừa gọi.

Người ở trong phòng bếp nghe được âm thanh bên ngoài, đi đến cửa, trong tay cầm xẻng xào thức ăn, vừa nhìn thấy Tần Uyên liền chạy đến ôm anh, “A, con trai, cuối cùng con cũng về rồi.”

Tần Uyên đứng yên bị mẹ của mình ôm chặt, có chút ngoài ý muốn hỏi, “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

“Nghe nói hôm nay con từ thành phố Y về, chắc chắn là không có thời gian nấu cơm, nên mẹ đến làm cơm cho con ăn.” Mẹ Tần Uyên năm nay đã hơn năm mươi nhưng vì bảo dưỡng tốt và tính tình đơn giản nên nhìn trẻ hơn nhiều so với tuổi thật của mình.

“Chào đi.” Âm thanh đặc biệt của Mộc Cửu vang lên sau lưng Tần Uyên, mẹ Tần đầu tiên là bất ngờ, nhìn ra sau lưng Tần Uyên thì thấy một cô gái nhỏ đang đứng nhìn bà, khuôn mặt trắng, tướng mạo cũng không quá đẹp nhưng đôi mắt đen to có thể khiến người khác nhìn một lần mà không quên.

“Chào cô bé.” Mẹ Tần cười vô cùng vui vẻ, nhìn con trai mình hỏi: “Cô bé đó tên gì?”

“Mẹ.” Tần Uyên vừa nhìn đã biết mẹ anh hiểu lầm nên nhanh chóng giải thích, “Không phải như mẹ nghĩ đâu, cô ấy tên là Mộc Cửu, là đồng nghiệp.”

“À, là đồng nghiệp của con.” Mẹ Tần kéo dài câu nói, nhìn Tần Uyên cười nói: “Cho nên mẹ rất tình cờ thấy con và đồng nghiệp của con cùng nhau đem hành lý về nhà, đúng không?”

Tần Uyên nhất thời có chút dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói: “Mẹ, cô ấy đúng là ở nhà của con, nhưng có nguyên nhân đặc biệt.”

Mẹ Tần nhìn dáng vẻ của Tần Uyên cũng không muốn ép buộc anh, “Đi, mau vào trong đi, mẹ còn nấu một món nữa thì có thể dọn lên rồi, hai đứa chuẩn bị ăn cơm đi.”

Tần Uyên thờ dãi một hồi, nhìn ánh mắt của mẹ anh cũng biết được chuyện này không thể bỏ qua đơn giản như vậy đâu.

Để Mộc Cửu ngồi ở bàn ăn trước, Tần Uyên theo mẹ Tần đem đồ ăn ra, Mộc Cửu vừa nhìn thấy màu sắc của đĩa thịt kho tàu thì đôi mắt sáng rực, cứ chăm chăm nhìn.

Tần Uyên cũng theo thói quen đặt đĩa thịt kho tàu phía trước Mộc Cửu, mẹ Tần chú ý đến việc này thì nhũn mảy, có thể hiểu rõ.

Mộc Cửu tuy rằng đói bụng muốn ăn nhưng mẹ Tần còn chưa động đũa, cô cũng ngồi yên không động.

Mẹ Tần thấy vậy, ôn hòa cười nói: “Ăn cơm đi, hai đứa đều đói rồi.”

Mộc Cửu gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, hít một cái, bộ dạng rất thỏa mãn.

“Mộc Cửu, sao rồi, ngon không?”

“Rất ngon.”

“So với Tần Uyên, ai làm ngon hơn?”

Mộc Cửu quyết định không làm mất lòng ai, “Cả hai làm đều ngon.”

Mẹ Tần nhả nhặn nói: “Thật sự là một cô bé dễ thương. Trông thật trẻ, con mấy tuổi rồi.”

“Hai mươi tuổi.”

Mẹ Tần vô cùng kinh ngạc, “Hai mươi tuổi mà làm cảnh sát?”

“Mẹ, Mộc Cửu là tiến sĩ.”

“Tiến sĩ? Trời ơi, Mộc Cửu thật tài giỏi.”

Lúc ăn cơm tối, mẹ Tần đã thay đổi cách nhìn của mình với Mộc Cửu, càng nhìn càng thuận mắt, càng nhìn càng hài lòng.

Lúc chuẩn bị đi ngủ, vì nhà Tần Uyên chỉ có hai phòng ngủ, bỗng nhiên mẹ Tần đến thì không đủ phòng nên Mộc Cửu chủ động đề nghị: “Để em ngủ sofa.”

“Không cần, em phòng mình đi, mẹ anh ở phòng anh, anh sẽ ngủ sofa.”

Mộc Cửu nghe xong thì về phòng, nhưng không bao lâu lại đem gối và chăn đi ra, hiển nhiên là để ngủ sofa.

Mẹ Tần nhìn họ cười, ngáp một cái nói: “Mẹ mệt rồi, hai đứa cứ từ từ quyết định, mẹ đi ngủ trước.”

Khi mẹ Tần chúc ngủ ngon thì Mộc Cửu đã ngồi lên sofa, Tần Uyên đi đến lấy chăn của cô, “Về phòng ngủ.”

Mộc Cửu giành chăn lại, không cho Tần Uyên kéo đi.

Tần Uyên bất đắc dĩ thả lỏng tay, lại thấy trên bàn đặt một quyển sách: “Đây là sách gì?”

“Truyện cổ tích, hồi nhỏ, trước khi đi ngủ, mẹ em sẽ kể chuyện cho tôi nghe, sau khi mẹ em mất thì em tự mình xem.”

“Vậy thì em sẽ ngủ ngon?”

Mộc Cửu nhìn anh gật đầu.

“Muôn anh kể cho em nghe không?”

Mộc Cửu đặt sách vào trong tay anh, rồi chui vào trong chăn co người lại, chỉ để lộ đôi mắt to tròn nhìn anh.

Tần Uyên ngồi ở chỗ trống dưới chân Mộc Cửu, mở ra quyển sách đã ố vàng, từ từ đọc: “Ngày xưa, có một cô bé...”

Giọng nói của Tần Uyên vào ban đêm yên tĩnh đặc biệt thu hút, ánh đèn ấm áp chiếu lên mặt anh làm cho vẻ nghiêm túc thường ngày trở nên thật dịu dàng, Mộc Cửu nhìn một lúc thì nhắm mắt lại.

“Cuối cùng thì cô bé và các bạn của mình cũng tìm lại được báu vật của cô.” Tần Uyên kết thúc câu chuyện, quay lại nhìn đã thấy Mộc Cửu nhắm mắt, yên lặng nằm trên ghế sofa, rõ ràng là đã ngủ say.

Tần Uyên đóng sách lại đứng lên, cẩn thận ôm Mộc Cửu và chăn của cô đi về phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường.

Mộc Cửu động dậy, nghiêng mình qua một bên, co người lại thành một khối.

“Mẹ.” Trong lúc mơ màng cô nhẹ nhàng thì thào một tiếng, lại ngủ thật say.

Tiếng gọi mẹ tựa như có gì đó ghim vào lòng Tần Uyên, anh sờ đầu Mộc Cửu, sau đó, yên lặng đứng trong phòng Mộc Cửu thật lâu.

Hôm sau là ngày chủ nhật, mẹ Tần bảo Tần Uyên tập hợp các đội viên lại để mời họ dùng cơm, ngoại trừ Hồng Mi muốn dẫn theo con nên đến trễ thì những người khác đều đến đúng giờ, nhưng hơn hai mươi phút rồi con chưa thấy Triệu Cường đến.

“Anh Cường còn ra khỏi cửa sớm hơn tôi.”

“Anh ấy chắc là lạc đường rồi.”

“Không phải là có GPS chỉ đường sao?”

“Có GPS cũng có thể lạc đường, biết đâu cái máy đó và anh ấy là cùng một loại.”

Thực tế thì Triệu Cường đúng là bị lạc đường, hơn nữa còn là do đi theo hướng dẫn của GPS.

Anh đang dừng xe trên đường nhìn máy GPS thì có người gõ vào cửa sổ xe, Triệu Cường nhìn thì thấy một nữ cảnh sát giao thông trẻ tuổi, vội vàng hạ cửa kính xe xuống, chủ động hỏi đường, “Cô bé, biết đường Huệ Phong ở đâu không?”

“Ai là cô bé!” Nữ cảnh sát nhỏ giọng mắng nhưng vẫn chỉ đường cho anh, “Đi thẳng về phía trước, qua hai cái đèn giao thông là đến.”

“A, thì ra là vậy, cảm ơn nhé, cô bé cảnh sát, chúng ta cũng có thể xem như đồng nghiệp.”

“Anh cũng là cảnh sát?”

Triệu Cường đưa ra thẻ cảnh sát, “Đúng vậy, nhìn không giống à?”

“Cảnh sát mà lại bị mù đường?”

Triệu Cường có chút xấu hổ, mạnh miệng nói: “Đó là do tôi thử cô thôi.”

“Vậy tôi hỏi anh đường Lư Xuyên ở đâu?”

“Đường Lư Xuyên? Đường đó ở khu vực ngoại thành mà.”

Nữ cảnh sát giao thông nhin cười, “Anh cảnh sát, bây giờ anh đang trên ở đường Lư Xuyên đó.”

“...” Mặt Triệu Cường đỏ bừng.

Năm phút sau, Triệu Cường vội vàng chạy đến nhà hàng, vừa vào phòng đã chạy đến chỗ mẹ Tần xin lỗi: “Mẹ Tần, xin lỗi, xin lỗi, con bị lạc đường.”

Lam Tiêu Nhã không còn gì để nói: “Triệu Cường, sao cậu đến được đây?”

Triệu Cường sờ sờ gáy, thờ ơ nói: “Không có gì, tìm không được thì trên đường có cảnh sát giao thông mà, may mắn có một nữ cảnh sát chỉ đường cho tôi.”

Mẹ Tần cười nói: “Chắc là một cô gái xinh đẹp rồi, mọi người nói xem không chừng nhờ vậy mà số đào hoa của Triệu Cường đã đến rồi.”

“Hi hi, cảm ơn mẹ Tần chúc phúc.”

Ăn xong cơm trưa, mẹ Tần đề nghị tìm một nơi để chơi mạt chược, mẹ Tần, Lam Tiêu Nhã, Thạch Nguyên Phi và Triệu Cường ngồi chơi mạt chược, những người khác thì ngồi xem.

Mẹ Tần là tay lão luyện, tuy rằng là thắng nhỏ nhưng lại thắng nhiều lần, mẹ Tần đã kiếm được không ít, Lam Tiêu Nhã cũng thắng được một chút, Thạch Nguyên Phi thua một ván, đặc biệt là Triệu Cường, thua thảm nhất, mỗi ván đều phải chung tiền.

Mộc Cửu ngồi phía sau mẹ Tần chăm chú xem họ chơi.

Mẹ Tần quay đầu nhìn Mộc Cửu nói: “Mộc Cửu, thấy thế nào? Lại đây chơi thử đi.”

Mộc Cửu chưa bao giờ chơi nên có chút do dự.

“Không sao đâu, con xem đi thắng được nhiều như vậy, thua một chút cũng không sao.”

Thay đổi thành Mộc Cửu, Triệu Cường đương nhiên vui vẻ, anh có cảm giác cơ hội của mình đã đến.

Quả nhiên là Mộc Cửu lần đầu chơi mạt chược nên bị thua vài ván, nhưng nét mặt cô vẫn bình tĩnh như trước.

Chơi thêm hai ván nữa thì đột nhiên Mộc Cửu lại thắng, làm cho mọi người mở rộng tầm mắt hơn là sau khi tiếp tục chơi thì cô không thua ván nào cả!

Triệu Cường vốn đang thắng được nhiều tiền nhưng bây giờ tất cả lại về tay Mộc Cửu, anh đấm lên bàn khóc lóc, “Tôi biết mà, em gái Mộc Cửu này vốn không phải người thường.”

Mộc Cửu không để ý đến anh, đem tiền đưa cho mẹ Tần.

“Con giữ đi, đều là do con thắng mà.”

Mộc Cửu lại quay qua đưa cho Tần Uyên.

Mẹ Tần liền ngăn lại, “Đưa cho nó làm gì, Mộc Cửu, con giữ đi.”

Mộc Cửu nói: “Tiền của con đều đưa anh ấy.”

“A?”

Triệu Cường nhanh chân tiến đến nói nhỏ vào tai mẹ Tần: “Mẹ Tần, Mộc Cửu của chúng ta nói, sau này tiền của cô ấy đều đưa cho chồng.”

Mẹ Tần nhìn hai người che miệng cười.

Mộc Cửu cúi đầu lấy trái cây ăn, lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài khe cửa sổ, là ảo giác sao?

Chương 19

Chương 27: Ai đang gào thét trong bóng tối.

Buổi sáng vào một tháng sau, trước cửa nhà Tần Uyên xuất hiện cô gái hơn hai mươi tuổi, tóc đuôi ngựa thắt bím cột lệch sang một bên, khi cười có chút xinh xắn, trên má trái của cô có một vết bớt lớn màu đỏ, nhưng cô không hề thấy tự ti.

“Xin chào.” Cô nói, âm thanh trong trẻo, dễ nghe.

Tần Uyên nhìn cô gái trước cửa hỏi: “Cô tìm ai?”

Cô mỉm cười nói: “Tiểu Cửu, à, Mộc Cửu có ở đây không?”

“Cô chờ chút.” Tần Uyên đóng cửa, đi đến phòng của Mộc Cửu gõ cửa: “Mộc Cửu, dậy đi, có người tìm em kia.”

Bên trong truyền ra âm thanh rầu rĩ, một lát sau, Mộc Cửu dụi mắt mở cửa đi ra, tóc rối bời, còn mặc áo ngủ.

“Là một cô gái, ở ngoài cửa.” Tần Uyên thấy cô đi ra, nói xong thì liền quay về tiếp tục làm bữa sáng.

Mộc Cửu vừa nghe là một cô gái thì đã đoán được người đến là ai nên khi mở cửa thấy người trước mặt cũng không có nhiều bất ngờ.

“Tiểu Mê.”

Tiểu Mê bắt nắn bừa bãi, “Này, thật là, muốn cho cậu một sự bất ngờ nên mình mới tới mà, Tiểu Cửu thấy mình cậu không bất ngờ sao? Không vui sao?”

Mộc Cửu gật đầu nói: “Bất ngờ, vui về.” Nét mặt lại không có chút thay đổi.

Tiểu Mê đã quen Mộc Cửu như vậy, có chút bất đắc dĩ nói: “Ai, Tiểu Cửu cậu vẫn như xưa nha. Hôm nay mình đến để tạm biệt, buổi chiều mình sẽ ra nước ngoài.”

Mộc Cửu có chút ngoài ý muốn nói, “Ra nước ngoài.”

“Ừ, mình có việc cần làm.” Tiểu Mê nói có chút mơ hồ, lập tức chuyển đề tài, “Được rồi, cậu có điện thoại di động không, cho mình số để sau này liên hệ.”

Mộc Cửu lắc đầu: “Không có.”

“Vậy à, tiếc quá, đợi khi mình về nước sẽ tới tìm cậu.” Tiểu Mê bừa bãi lấy điện thoại di động ra đưa Mộc Cửu xem, nháy mắt nhìn cô, “Người đàn ông này thế nào? Đẹp trai không, đáng người cũng chuẩn nữa!”

Mộc Cửu bình tĩnh nói: “Anh ta là ai vậy?”

Tiểu Mê vui vẻ cười nói: “CP của mình.”

Mộc Cửu ngơ ngác nhìn cô.

“Anh ta chính là người yêu lý tưởng của mình.” Tiểu Mê lập tức hạ giọng nói: “Còn người bên trong là CP của cậu hả?”

Mộc Cửu suy nghĩ chút rồi nói: “CP bảo vệ của mình.”

“Phốc, Mộc Cửu cậu hài hước thật.” Tiểu Mê xoa mặt Mộc Cửu, nụ cười dần dần biến mất, cô nghiêm túc nói: “Nhưng mà, Tiểu Cửu, cậu nên cẩn thận chút, mình luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó.”

Mộc Cửu nhớ đến bóng đen thấy lần trước, gật đầu “Mình biết.”

Tiểu Mê khôi phục lại dáng vẻ tươi cười, vỗ vai Mộc Cửu, “Mình đi đây, Tiểu Cửu, phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

“Cậu cũng vậy.”

Tiểu Mê đi rồi, Mộc Cửu đóng cửa lại, quay đầu thấy Tần Uyên bụng nổi cháo đi ra, “Bạn à?”

Mộc Cửu đi đến trước bàn ăn ngồi xuống, “Đúng, đã lâu không gặp.”

Tần Uyên cũng không hỏi tiếp.

Ăn xong bữa sáng, Mộc Cửu ngồi trên ghế sofa, ăn hoa quả do chính tay Tần Uyên cắt nhỏ.

“Anh Cường nói tôi nay muốn cùng với chị Lục Đình ăn cơm dưới ánh nến, mong không ai làm phiền bọn họ.”

Một tháng trước, Triệu Cường lạc đường thì gặp cô cảnh sát giao thông Lục Đình, hiện tại thì đúng như mẹ Tần dự đoán cô ấy trở thành bạn gái của Triệu Cường, hai người trước đó vẫn thường âm ỉ, nhưng càng ngày càng thân thiết, vừa xác định quan hệ cách đây không lâu.

Mọi người trong đội từ khi biết tin thì thấy vậy cũng tốt, từ khi có Lục Đình, mọi người cũng không lo Triệu Cường sẽ lạc đường nữa!

Bọn họ khó khăn lắm mới có thời gian hẹn hò, lúc 4 giờ, Triệu Cường lái xe đến đón Lục Đình đến nhà hàng, bởi vì nhà hàng ở trung tâm thành phố, nên xe cô có chút đông đúc, đến 4 giờ 45 bọn họ mới đến nhà hàng, cũng may là khi đặt chỗ đã hẹn 5 giờ.

Lục Đình sau khi xuống xe thấy cảnh vật xung quanh nhà hàng có chút không nói nên lời, lo lắng nói: “Giá nơi này chắc là rất đắt.”

Triệu Cường khoác vai cô đi vào trong, “Em yên tâm đi, lần này anh mới trúng thưởng, đương nhiên phải ăn một bữa thật lớn, em cứ tự nhiên gọi món.”

Hai người vừa ngồi xuống, còn chưa kịp xem thực đơn, điện thoại di động của Triệu Cường liền vang lên, là âm báo tin nhắn, cũng may là không phải điện thoại, Triệu Cường thở phào nhẹ nhõm, lấy di động ra nhìn, vừa nhìn thấy liền bắt ngờ mở to hai mắt.

“Tôi nay, lúc 5 giờ, bên trong công viên Phương Hoa, có một thi thể.”

Triệu Cường nhìn nội dung tin nhắn, lúc còn đang mơ màng thì Tần Uyên gọi đến.

Triệu Cường nhận điện thoại, “Đội trưởng, tin nhắn.”

“Cậu cũng nhận được, tôi đã phái người ở khu vực gần công viên đến đó xem trước.”

Triệu Cường cảm thấy địa điểm có chút quen thuộc, “Công viên phương hoa hình như...”

Lục Đình nghe Triệu Cường nói thì nói lại: “Ồ cạnh chúng ta, chỉ có khoảng 5 phút đi bộ.”

Triệu Cường vội vàng nói: “Đội trưởng, tôi ở rất gần nơi đó, tôi sẽ chạy đến đó trước.”

“Tôi đi đây!” Thời gian cấp bách, Triệu Cường cúp điện thoại rồi chạy ra ngoài.

Lục Đình cũng cầm túi đi theo, “Em cùng đi với anh, anh không biết đường còn công viên kia thì em biết rất rõ,”

Triệu Cường thấy cũng đúng, cũng không muốn lãng phí thời gian, liền theo Lục Đình chạy đến công viên.

Bởi vì thời tiết lạnh, trời đã có chút chuyển thành đen, nên lúc này ở công viên không có nhiều người, nhưng công viên này rất lớn, cây cối lại cao to, hơn nữa họ không có chút thông tin nào về người bị hại, là 5 giờ giết người hay 5 giờ vứt xác hay chỉ là một trò đùa ác ý.

Triệu Cường nhờ nhân viên ở công viên kiểm tra chặt chẽ, lại nhờ thêm vài người hỗ trợ tìm kiếm.

Lúc 4 giờ 55, vẫn không có việc gì bất thường, Lục Đình cũng quen thuộc với công viên Phương Hoa nên đề nghị Triệu Cường tách nhau ra tìm, Triệu Cường thấy không an toàn, dù sao nếu thực sự có hung thủ vậy có thể hắn vẫn đang ở trong công viên.

Lục Đình không lo nhiều đến vậy, “Anh yên tâm đi, lúc nhỏ em từng tập võ, có chuyện gì em sẽ gọi điện thoại cho anh, hơn nữa ở đây còn có nhiều nhân viên như vậy, hô một tiếng thì sẽ nghe được.”

Triệu Cường ngẫm lại thấy cũng đúng, liền tách Lục Đình để đi chỗ khác tìm kiếm.

Sau khi Triệu Cường đi xa, trong đầu Lục Đình đột nhiên nhớ đến trong công viên này có một chỗ rất nổi tiếng, là đài phun nước âm nhạc trung tâm công viên, hơn nữa cứ cách nửa tiếng thì phun một lần, lần phun kế tiếp vừa vặn là lúc 5 giờ, cô nhìn đồng hồ thì đã là 4 giờ 57 phút, nên vội vã chạy đến chỗ đó.

Lúc 5 giờ đúng, Triệu Cường hoàn toàn không tìm ra được gì, anh nghĩ chắc đây chỉ là một trò đùa ác ý, liền lấy điện thoại ra gọi cho Lục Đình, âm thanh quen thuộc vang lên một lúc lâu nhưng không thấy Lục Đình bắt máy.

Triệu Cường liền gọi lại cũng không thấy có người nhận thì thấy sốt ruột, Triệu Cường vừa gọi điện thoại, vừa chạy khắp công viên tìm, hai tay lạnh băng, trong lòng bắt đầu lạnh run.

Lục Đình em nhất định không có việc gì, nhất định không!

“A! Đài phun nước!”

“Trong đài phun nước có người!”

“Mau gọi xe cứu thương!”

Trong công viên đột nhiên truyền đến tiếng kêu la sợ hãi hòa lẫn trong tiếng chuông di động, việc này không ngừng kích thích tâm trí Triệu Cường, phía sau không ngừng có người chạy lên trước anh, bọn họ đều hướng đến cùng một chỗ.

Triệu Cường siết chặt tay cầm điện thoại chạy theo mọi người, anh tự an ủi bản thân chắc là Lục Đình vội vàng cứu người nên không có thời gian nghe điện thoại, có thể là điện của cô ấy bị rơi trên đất, cũng có thể...

Dòng nước lạnh băng tràn ngập mùi máu tươi, các ống nước không ngừng tuôn ra nước, dòng nước thay phiên nhau tuôn trào, máu đỏ nhanh chóng nhuộm cả hồ nước, dòng nước văng tung tóe ra xung quanh đài, tạo nên những đóa hoa máu.

“Lục Đình!”

Chương 28: Ai đóng đang khóc trong bóng tối.

Lúc mọi người trong đội Tần Uyên chạy đến bệnh viện thì thấy Triệu Cường đang đứng cúi đầu trước phòng cấp cứu, quần áo và tay đều dính máu.

Tần Uyên đi đến bên cạnh anh. “Lục Đình sao rồi?”

“Còn đang cấp cứu.” Triệu Cường ngẩng đầu lau nước mắt trên mặt, cắn răng về mặt đau đớn, “Đội trưởng, nếu không phải tôi không biết đường, tôi sẽ không để Lục Đình đi cùng, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện. Đều tại tôi! Đều tại tôi! Là tôi hại cô ấy!” Triệu Cường đâm mạnh vào sau bức tường, tiếng gào khóc vang trong hành lang.

Tần Uyên bắt lấy tay anh, vỗ vai anh, “Triệu Cường, bình tĩnh lại, việc này không thể trách cậu, Lục Đình sẽ không sao đâu.”

“Rất nhiều máu, cô ấy chảy rất nhiều máu.” Triệu Cường mở tay ra, trong lòng bàn tay có rất nhiều máu, đều là máu của Lục Đình. Nếu như khi đó anh không để Lục Đình đi theo, nếu lúc đó bọn họ không tách ra tìm, Lục Đình sẽ không xảy ra chuyện, cũng không phải nằm trên bàn mổ sống chết chưa biết, đều do mình, đều là lỗi của mình.

Triệu Cường úp mặt vào lòng bàn tay, chán nản, bị thương, đau khổ cứ vậy lấy toàn bộ cơ thể anh.

Tần Uyên vỗ vai Triệu Cường để Đường Dật ở lại cùng anh, sau đó cùng Mộc Cửu, Trần Mặc quay lại hiện trường, tiếp tục điều tra hung thủ.

Nước trong đài phun nước bị nhuộm thành màu đỏ, xung quanh là những vết máu lớn, có thể thấy lúc đó Lục Đình bị thương rất nặng.

Tần Uyên xem xét hiện trường nói: “Lúc 4 giờ 45, hung thủ gửi cho mỗi người chúng ta một tin nhắn, nói lúc 5 giờ ở công viên Phương Hoa sẽ có 1 thi thể, mà vừa đúng 5 giờ thì Lục Đình bị đâm bị thương, trừ việc đó ra ở công viên Phương Hoa không có bất kỳ thi thể nào khác.

Trần Mặc: “Có thể việc Lục Đình đến công viên Phương Hoa hoàn toàn là ngoài ý muốn nên hung thủ có thể đã chờ sẵn trong công viên tùy cơ hành động, tìm người bị hại ngẫu nhiên.”

“Nhưng loại hành động này rất mạo hiểm, khả năng bị phát hiện cũng cao, có thể thất bại, mà hấn lại ở ngay lúc không có bất kỳ người nào phát hiện tấn công Lục Đình.” Tần Uyên đi đến phía sau đài phun nước, trên mặt đất có khấn tay đã tắm thuốc mê và một con dao dính máu, hai vật này đã được đội pháp chứng thu thập kiểm tra, “Hung thủ ở chỗ này làm Lục Đình hôn mê rồi dùng dao đâm cô ấy, sau đó ném cô ấy vào đài phun nước.”

Trần Mặc nói: “Camera không thể quay được chỗ này, đây là góc chết, tôi đã xem qua băng thu hình, không quay được hung thủ.”

Tần Uyên gật đầu nói: “Hung thủ rất to gan nhưng đồng thời cũng rất cẩn thận, hấn biết rất rõ khu vực quanh đây, nơi nào có camera, nơi nào camera không thể quay đến được, lần hành động này rõ ràng đã được lên kế hoạch kỹ lưỡng. Nhưng hấn lại nhấn tin báo trước cho cảnh sát, chúng ta không thể loại trừ khả năng từ đầu hung thủ đã muốn hấp dẫn nhiều cảnh sát đến để ám sát cảnh sát.”

Anh nhủ mầy, giọng nói trầm hơn: “Hơn nữa còn chỉ gửi cho đội Điều Tra Đặc Biệt chúng ta, lại đâm bạn gái của Triệu Cường bị thương.” Nếu như vậy, ngay từ đầu vụ án này là nhắm vào chúng ta sao? Tuy Tần Uyên không nói ra câu cuối cùng nhưng biểu hiện lo lắng hiện rõ trên gương mặt anh.

Mộc Cửu nhìn hồ nước toàn là máu loãng trong lòng cũng mơ hồ bất an, cô luôn cảm thấy tất cả chỉ là mới bắt đầu.

Mà bất an trong lòng Mộc Cửu nhanh chóng được Lam Tiêu Nhã chứng thực qua một cuộc gọi.

“Đội trưởng, không xong rồi, anh Tổng, anh Tổng chết rồi.” Bên đầu dây bên kia, Lam Tiêu Nhã nghẹn ngào khóc.

Tần Uyên nghe xong liền khiếp sợ, “Cô nói gì? Tiêu Nhã, bây giờ cô đang ở đâu?”

Lam Tiêu Nhã: “Tôi, tôi đang ở trong cục.”

Tần Uyên trấn an nói: “Đừng lo, chúng tôi lập tức trở về.”

Sau khi cúp điện thoại, ba người nhanh chóng trở về cục, vừa vào phòng đã thấy vẻ mặt lo lắng của Thạch Nguyên Phi và Lam Tiêu Nhã.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lam Tiêu Nhã vừa khó chịu vừa lo lắng, vừa nói vừa khóc: “Thi thể của anh Tống bị đưa về cục thì tôi mới biết, nhưng làm sao bây giờ, tôi không liên hệ được với chị Mi, điện thoại chị ấy không gọi được, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Thạch Nguyên Phi ở bên cạnh, lo lắng nói: “Đội trưởng, hơn nữa vụ án này không do chúng ta phụ trách, họ nói sẽ giao lại cho đội Hình Sự.”

“Mọi người đừng nóng vội, Lam Tiêu Nhã tiếp tục liên hệ với chị Mi, Trần Mặc đến nhà chị Mi xem thế nào, tôi đến gặp đội trưởng đội Hình Sự.”

Mộc Cửu đi theo Tần Uyên đến phòng làm việc đội Hình Sự, đội trưởng đội Hình Sự Cao Vũ Tường thấy Tần Uyên đến, vẻ mặt khó xử, dường như đã đoán được mục đích mà Tần Uyên đến.

“Đội trưởng Tần.”

“Đội trưởng Cao, lần này người bị hại là chồng của cảnh sát Hồng trong đội tôi phải không?”

Cao Vũ Tường gật đầu, nếu Tần Uyên đã biết thì anh cũng không cần che giấu, “Không sai, bây giờ đang nghiệm thi.”

“Đội trưởng Cao, vụ án này có thể cho chúng tôi tham gia điều tra không, người bị hại là người thân của thành viên trong đội chúng tôi, chúng tôi hy vọng có thể mau chóng tìm được hung thủ.”

Cao Vũ Tường liền lắc đầu, “Sợ là không được.”

“Tôi có thể xin phép với cục trưởng.”

“Đội trưởng Tần, không phải vấn đề này.”

Lúc này, một đội viên của đội Hình Sự vào báo cáo với Cao Vũ Tường: “Đội trưởng, đối tượng tình nghi đã vào phòng thẩm vấn.”

Cao Vũ Tường liếc mắt nhìn Tần Uyên, hướng đội viên của mình nói: “Được, tôi sẽ lập tức đến.”

Tần Uyên liền nói: “Đã có đối tượng tình nghi?”

Cao Vũ Tường thở dài: “Nói thật cho anh biết, đội trưởng Tần, người bị tình nghi là cảnh sát Hồng.”

“Sao có thể? Người bị hại là chồng của chị ấy! Đội trưởng Cao, chị ấy không thể nào giết chồng mình.”

Cao Vũ Tường mặt lạnh nói: “Đội trưởng Tần, không thể vì cô ấy là đội viên của mọi người mà mọi người mù quáng cho rằng chuyện đó không thể xảy ra, chúng ta nói chuyện bằng chứng cứ, trước khi điều tra rõ ràng thì cô ấy vẫn là đối tượng tình nghi, mọi chuyện đều có thể sẽ thay đổi, lúc này chúng tôi chỉ có thể làm theo nguyên tắc. Xin lỗi tôi muốn đến phòng thẩm vấn.”

Tần Uyên tựa lưng vào vách tường ngoài hành lang, ngực như bị đè ép bởi một tảng đá lớn, cảm giác như không thể thở được, bạn gái của Triệu Cường còn đang trong phòng cấp cứu, chồng của Hồng Mi đã chết, bây giờ Hồng Mi lại là người bị tình nghi, bị những người khác thẩm vấn.

Bỗng nhiên bàn tay bị một bàn tay nhỏ nắm lấy, anh quay đầu thấy Mộc Cửu đang ngẩng đầu lắng lắng nhìn anh.

Tần Uyên thở dài, “Đi thôi, chúng ta đi tìm hung thủ.”

Đầu tiên là gửi tin nhắn cho mọi người trong đội nhưng không thể tìm được chủ nhân của số điện thoại đó, mà sắc mặt Trần Mặc khi ở nhà Hồng Mi về cục cũng không tốt lắm, “Đội trưởng, nhà chị Mi bị niêm phong để điều tra, hiện tại cũng không hỏi được thông tin gì.”

“Hiện giờ chỉ biết là anh Tống bị bắn ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm của quán bar mà lúc đó chị Mi cũng ở tại hiện trường.”

“Vậy là họ đang ở cùng nhau?”

“Tại sao họ lại đến quán bar?” Họ không gặp được Hồng Mi, lại không có manh mối nào, tất cả mọi chuyện như sương mù dày đặc, họ chỉ có thể nhìn từ bên ngoài, không đoán ra được chân tướng.

“Bãi đỗ xe dưới tầng hầm thường có camera theo dõi, có thể đã quay được quá trình xảy ra vụ án, có thể còn quay được hung thủ nữa.”

Nhưng vấn đề là họ không có quyền giải quyết vụ án này, chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Lam Tiêu Nhã cầm điện thoại chạy vội vào phòng, vẻ mặt vui mừng, “Đội trưởng, Đường Dật gọi về nó Lục Đình đã cấp cứu xong, đã qua giai đoạn nguy hiểm, chỉ là bây giờ vẫn còn hôn mê.”

“Thật tốt quá.” Mọi người đều thờ dài.

“Thạch Đầu và Trần Mặc hai người tiếp tục xem camera ở công viên, tìm ra người khả nghi, tôi đến đội Hình Sự một lần nữa.” Tần Uyên rất lo lắng tình huống của Hồng Mi.

Lần thứ hai thấy Tần Uyên, Cao Vũ Tường lắc đầu nói: “Đội trưởng tần, chúng tôi đã nắm được chứng cứ quan trọng, chứng minh rằng cảnh sát Hồng rất có thể là hung thủ, Ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm của quán bar, camera đã quay được quá trình diễn ra vụ án, tuy hung thủ đưa lưng về phía camera nhưng qua hình ảnh có thể thấy đó là phụ nữ, hơn nữa sau khi điều tra, ở hiện trường chúng tôi tìm được khẩu súng đã bắn Tổng Ảnh Thừa, là súng của cảnh sát Hồng.”

Nhiều chứng cứ xuất hiện trước mắt của họ khiến Tần Uyên trầm mặc, không nói nên lời.

“Sao có thể chứ? Quan hệ của chị Mi và anh Tổng vốn rất tốt mà.”

“Mấy ngày trước, có hàng xóm còn nghe họ cãi nhau.”

Lam Tiêu Nhã vội nói: “Vợ chồng cãi nhau cũng bình thường thôi mà.”

“Vậy cảnh sát Hồng có nói qua với mọi người việc chồng của cô ấy ngoại tình không?”

“A? Cái gì?” Lam Tiêu Nhã mở to hai mắt, bộ dạng không thể tin được.

Tần Uyên đề nghị: “Đội trưởng Cao, có thể cho chúng tôi gặp cảnh sát Hồng một chút được không?”

“Việc này...”

“Đội trưởng Cao có thể ở bên cạnh, chúng tôi chỉ muốn biết một chút về tình hình của cô ấy.”

Cao Vũ Tường suy nghĩ chút liền gật đầu đồng ý.

Tần Uyên quay lại nói với Mộc Cửu: “Mộc Cửu, cùng đội trưởng Cao vào gặp chị Mi đi.”

Mộc Cửu theo Cao Vũ Tường vào phòng thẩm vấn, Hồng Mi đang ngồi, vẻ mặt tiêu tụy, chết lặng nhìn bàn, không có chút động tĩnh.

Mộc Cửu nhẹ nhàng lên tiếng: “Chị Mi.”

Lúc này Hồng Mi mới có phản ứng, cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn Mộc Cửu, nước mắt dường như muốn rơi xuống, cô mở miệng, nức nở nói: “Mộc Cửu.”

Cô cắn môi cười khổ nói: “Anh ấy ngoại tình, chị đã phát hiện ra rồi, nhưng anh ấy không nói lời nào, chị vẫn chịu đựng, chị không nói cho ai biết hết, chị không muốn mất đi gia đình này nhưng hiện giờ anh ấy đã chết.” Cô nhắm mắt lại khóc nức nở, từ khi biết việc chồng mình ngoại tình cô vẫn không thể chấp nhận được nhưng vì con mình, vì cô vẫn còn tình cảm với anh ấy nên cô vẫn muốn vẫn hỏi, nhưng bây giờ anh ấy đã chết rồi, mà mình lại trở thành người bị tình nghi.

Cô mở mắt, nhìn Mộc Cửu nói: “Mộc Cửu, chị không giết anh ấy.”

“Em biết.” Mộc Cửu tiến lên nắm vai Hồng Mi, “Em biết, chị Mi, tội em sẽ tìm ra hung thủ.”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Chương 29: Ai đang run rẩy trong bóng tối.

Thấy Mộc Cửu đi ra, Lam Tiêu Nhã lo lắng hỏi: “Chị Mi sao rồi?”

Mộc Cửu lắc đầu: “Chị ấy đau lòng lắm.”

“Tên Tổng chết tiệt...” Lam Tiêu Nhã vốn muốn chửi rửa tên bại hoại Tổng Ảnh Thừa nhưng dù trước đó có làm gì sai thì người cũng đã chết rồi, cũng

không tiện oán trách, vì vậy lời đến miệng lại phải nuốt xuống, biến thành, “Tên hung thủ chết tiệt!”

Ba người về phòng làm việc, Thạch Nguyên Phi và Trần Mặc đã có phát hiện mới, “Đội trưởng, mọi người nhìn người đang đội nón này, mặc dù camera ở đài phun nước không quay được hắn nhưng một camera khác ở gần đó lại quay được, hắn xuất hiện vừa đúng sau 2 phút khi Lục Đình bị đâm, Hơn nữa, những camera gần đó đều có quay thấy lưng của hắn hoặc khi hắn cúi đầu, không có bất kỳ camera nào quay mặt hắn, rõ ràng là rất quen thuộc với vị trí đặt camera.”

Trần Mặc nói: “Hơn nữa đó là người phụ nữ.”

“Phụ nữ?” Lam Tiêu Nhã bất ngờ nói, “Hung thủ là phụ nữ?”

“Đội trưởng, chúng tôi còn đến xem camera của bãi giữ xe dưới tầng hầm, cũng có một phát hiện lớn.” Thạch Nguyên Phi nói rồi lấy đoạn băng chiếu lên màn hình.

Camera chính giữa đầu tiên xuất hiện một chiếc xe, xe dừng ở chỗ đậu xe, người đầu tiên bước xuống là một người đàn ông, chính là Tống Ảnh Thừa, từ chỗ ghế phụ cũng có một người bước xuống xe, hai người một trước một sau cùng đi, đột nhiên Tống Ảnh Thừa quay đầu lại, đúng lúc này, người phía sau đột nhiên bắn một phát vào ngay tim Tống Ảnh Thừa, Tống Ảnh Thừa ngã xuống đất, người kia tiến đến kiểm tra mạch đập, xác nhận hắn đã chết thì liền rời khỏi hiện trường.

Làm cho mọi người ngạc nhiên là ngoại trừ hung thủ là nữ mà người phụ nữ đó và người ở công viên Phương Hoa đâm Lục Đình bị thương ăn mặc giống nhau như đúc.

Lam Tiêu Nhã kinh hãi: “Sao lại như vậy, quần áo họ lại giống nhau như vậy!”

Thạch Nguyên Phi quay lại nhìn họ nói: “Không chỉ quần áo, tôi dùng phần mềm kiểm tra thử, hai người đó vóc dáng, chiều cao cũng hoàn toàn giống nhau, có thể nói hai người là một.”

Tần Uyên nhìn thời gian trên màn hình nói: “Tống Ảnh Thừa bị giết vào đúng 5 giờ.”

Một người ở công viên Phương Hoa đâm Lục Đình bị thương, một người khác đến quán bar giết Tống Ảnh Thừa, hơn nữa là trong cùng một thời gian, họ không thể nào là cùng một người, tại sao hai người này lại giống nhau như vậy?

Mộc Cửu: “Hôm nay chị Mi cũng mặc quần áo giống như vậy.”

Thạch Nguyên Phi buồn rầu nắm lấy tóc mình, “Trời ơi, tệ nhất là thân hình chị Mi cũng giống với hai cô gái đó, hơn nữa lúc đó chị Mi đang ở quán bar, đội Hình Sự bởi vì lý do này mới bắt chị Mi nhanh như vậy, chúng ta không có cách nào khác trừ khi chứng minh được người phụ nữ giết anh Tống và chị Mi không phải cùng 1 người.”

Tần Uyên chỉ vào màn hình nói: “Mọi người nhìn đi, người phụ nữ bắn chết Tống Ảnh Thừa có đeo bao tay, rõ ràng là không muốn để lại bất kỳ dấu vân tay nào, nhưng cô ấy lại tùy tiện để lại khẩu súng ở hiện trường, rõ ràng là muốn mọi người phát hiện ra cây súng, xem ra tất cả được chuẩn bị để hãm hại chị Mi.”

Một là Tống Ảnh Thừa biết cô ta, hai là hoàn toàn không để phòng cô gái này, chắc chắn quan hệ của họ không đơn giản.

Tần Uyên nói tiếp: “Người phụ nữ này có thể là tình nhân của Tống Ảnh Thừa, hơn nữa cô ấy và người đâm Lục Đình bị thương có quen biết, trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy.”

Lam Tiêu Nhã khó hiểu hỏi: “Giết anh Tống để hãm hại chị Mi thì có thể giải thích nhưng sao ngay lúc đó lại để một người phụ nữ khác đi công viên ám sát? Để đánh lạc hướng sự chú ý của chúng ta sao?”

Tần Uyên trầm giọng nói: “Họ đã lên kế hoạch trước, ngoại trừ đánh lạc hướng chủ ý của chúng ta họ còn chọn công viên gần nhà hàng mà Triệu Cường đến ăn.”

Trần Mặc nói: “Nói vậy là người phụ nữ kia đã theo dõi Triệu Cường?”

Tần Uyên cau mày nói: “Hơn nữa, rất có thể nhà hàng mà Triệu Cường và Lục Đình đến là do họ sắp đặt.”

Thạch Nguyên Phi nghe xong đột nhiên nghĩ đến điều gì, mở to hai mắt nói: “Đội trưởng, anh nói vậy thì tôi nhớ ra rồi, Triệu Cường đến nhà hàng đó là do cậu ấy có phiếu trúng thưởng, là một bữa ăn miễn phí, lẽ nào?”

“Tiêu Nhã, gọi điện cho Đường Dật nói cậu ta hỏi Triệu Cường việc trúng thưởng là như thế nào?”

Lam Tiêu Nhã lấy điện thoại di động ra, “Được, tôi lập tức gọi.”

Một lát sau, Lam Tiêu Nhã cúp điện thoại, “Đội trưởng, Triệu Cường nói sáng sớm hôm nay nhận được một tin nhắn nói cậu ta trúng một phiếu trúng thưởng, một bữa ăn miễn phí tại nhà hàng, hơn nữa gọi điện hỏi thăm thì có một người phụ nữ nhận. Tin nhắn mà cậu ta nhận được đã gửi qua đây, còn có tình hình của Lục Đình bây giờ đã ổn định, ngày mai có thể tỉnh, Triệu Cường sẽ ở lại chăm sóc.”

Thạch Nguyên Phi lắc đầu nói: “Chỉ là một dây số. Nói như vậy là họ đã nhầm vào đội Điều Tra Đặc Biệt chúng ta? Còn lên kế hoạch đầy đủ? Rốt cuộc họ là ai?”

“Bất kể họ là ai chúng ta cũng sẽ bắt được họ.” Tần Uyên nhìn đồng hồ rồi nhìn biểu hiện mệt mỏi trên mặt Lam Tiêu Nhã, nói: “Đã trễ rồi, Tiêu Nhã cô về nghỉ ngơi đi.”

Lam Tiêu Nhã lắc đầu: “Tôi đến bệnh viện thăm Lục Dĩnh để xem có giúp được gì không.”

Trần Mặc nói: “Đội trưởng, để tôi đưa cô ấy đi.”

Có Trần Mặc đi cùng, Tần Uyên cũng an tâm hơn, “Được, hai người cẩn thận.”

Sau khi họ rời đi, Tần Uyên nói với Thạch Nguyên Phi: “Thạch Đầu, có thể điều tra được tình nhân của Tống Ảnh Thừa là ai không?”

“Tình nhân của Tống Ảnh Thừa không rõ danh tính là ai, nhưng tôi xem được vài tin nhắn của Tống Ảnh Thừa, hắn gọi cô ta là Tiểu Giác, những tin khác thì không có.”

“Tiểu Giác, hai người phụ nữ.” Mộc Cửu nói thầm, đột nhiên mở to hai mắt nói: “Sinh đôi, họ là sinh đôi.”

Sau khi thăm Lục Dĩnh, Lam Tiêu Nhã và Trần Mặc ra khỏi bệnh viện, Lam Tiêu Nhã nói: “Anh Mặc, anh về nhà đi, tôi tự đón xe về là được rồi.”

Trần Mặc kiên trì từ chối: “Không được, tôi đưa cô về sau đó đến bệnh viện đón Đường Dật.”

Lam Tiêu Nhã thấy Lục Dĩnh và Triệu Cường mà đau lòng, không muốn cự tuyệt nữa.

Trần Mặc lái xe đến nhà Lam Tiêu Nhã, sau khi dừng xe, Lam Tiêu Nhã nói với Trần Mặc: “Cảm ơn anh Mặc, em lên trước đây.”

“Ngủ ngon.”

“Ừ, anh đi đường cẩn thận.”

Lam Tiêu Nhã xuống xe, mang theo túi đi đến cửa, từ trong túi lấy ra chìa khóa, chuẩn bị mở cửa thì phía sau có âm thanh của giày cao gót, ban đêm ở ban công đặc biệt yên tĩnh, mùi nước hoa nhàn nhạt bay đến mũi cô, cô đột nhiên nghĩ đến hai hung thủ đều là phụ nữ thì đột nhiên thân thể cứng đờ, lập tức xoay người.

Dựa vào ngọn đèn, cô thấy rõ người phụ nữ phía sau và quần áo trên người cô ấy, cô liền mở to hai mắt.

“A!”

Lam Tiêu Nhã hét lớn làm Trần Mặc vừa đi không bao xa nghe được, anh lập tức dừng xe, cầm súng chạy về phía nhà Lam Tiêu Nhã.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Trần Mặc gọi: “Tiêu Nhã!”

“Ồ, lại thêm một người.” Người phụ nữ mang giày cao gót để con dao trên cổ Lam Tiêu Nhã, cười nhìn Trần Mặc ở cách đó không xa, gương mặt cô ta đẹp tinh xảo, đôi môi mọng đỏ rực như lửa đặc biệt làm tôn lên vẻ đẹp của cô.

Trần Mặc chìa súng về phía cô ta, lớn tiếng nói: “Mau thả cô ấy ra!”

Người phụ nữ đó một chút hoảng hốt cũng không có, nhìn Trần Mặc nói: “A, tôi nhớ rồi, anh là Trần Mặc.”

Trần Mặc không nghĩ đến người phụ nữ này lại biết tên mình, “Cô là ai? Lục Dĩnh là do cô đâm bị thương?”

Người phụ nữ cười lớn, thân nhiên thừa nhận, “Đúng vậy, không sai, là tôi đâm cô ấy bị thương, ba nhát đó, nhưng nghe nói cô ấy còn chưa chết, đúng là mạng lớn.”

Thấy vẻ mặt Lam Tiêu Nhã trắng bệch, Trần Mặc nói với cô gái kia: “Cô mau chóng thả cô ấy ra, nếu không tôi sẽ nổ súng.”

Người phụ nữ lại cười, châm chọc nói: “Nổ súng? Anh không dám đâu, bản thân anh cũng biết mà. Còn nhớ không, lần trước anh cũng từng gặp tình huống giống như vậy, nhưng lúc đó anh bị lạc đạn, tôi nhớ không nhầm thì người bị hại lúc đó là em gái của anh, thế nào, anh muốn để cho Lam Tiêu Nhã thử cảm giác đau khổ giống em gái anh sao?”

Những đau xót trong lòng bị người phụ nữ đó khơi dậy, cảnh tượng đó lại một lần nữa hiện lên trong đầu anh, Trần Mặc cắn chặt răng, nỗ lực giữ chặt súng không hề rung tay.

Người phụ nữ cười nói, môi đỏ mọng hé mở, nói rõ ràng từng chữ: “Trần Mặc, anh không nổ súng đâu.”

Những lời này tựa như lời nguyện, anh nhìn tay mình, hai mắt đỏ lên, vì sao, vì sao anh không nổ súng!

Lúc này đột nhiên Lam Tiêu Nhã phát hiện có người phía sau Trần Mặc, hô lớn: “Anh Mặc! Cần thận phía sau!”

Lúc này đang căng thẳng nên Trần Mặc không chú ý phía sau lưng mình có người, nghe thấy Lam Tiêu Nhã la lên liền nhanh chóng quay đầu.

“Anh Mặc!” Tiếng gọi của Lam Tiêu Nhã trong đêm đặc biệt bi thương.

Người phụ nữ đánh ngất Trần Mặc chỉnh lại tóc mái của mình, nhìn Trần Mặc dưới đất lắc đầu, lộ ra vẻ mặt khổ sở, “Chắc chắn, trước đó em còn rất thương thức hân, vào lúc này mà lại không nổ súng.”

“Thế nào, muốn chị bị bắn chết à.”

“Sao có thể chứ, dù hân có bắn em cũng sẽ đứng ra đỡ cho chị.”

Người phụ nữ dùng dao bắt cóc Lam Tiêu Nhã khẽ cười, đánh ngất Lam Tiêu Nhã rồi vác lên vai, đến trước mặt em mình, “Nhiệm vụ hoàn thành, đi về nào em gái.”

“Được, chị thân yêu.” Hai người có vẻ mặt giống hệt nhau đồng thời lộ ra nụ cười đẹp như nhau.

Chương 30: Ai đang tìm kiếm trong bóng tối.

Trần Mặc được đưa đến bệnh viện nơi Lục Đình đang nằm, Tần Uyên và Mộc Cửu chạy đến, Trần Mặc đã được băng bó vết thương mà Đường Dật đang ngồi bên cạnh anh.

Anh ta chống một tay lên trán, tay kia rũ xuống một bên, chắc là đang run.

“Trần Mặc, cậu sao rồi.”

Đường Dật trả lời thay anh: “Đội trưởng, bác sĩ nói không sao, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe.” Bởi vì không được nghỉ ngơi cộng thêm lo lắng nên sắc mặt anh tái nhợt không chút huyết sắc.

Trần Mặc cúi đầu, hối hận nói: “Đội trưởng, đều là lỗi của tôi, Tiêu Nhã bị bắt ngay cả nổ súng ta tôi cũng không dám, tôi...”

Tần Uyên vỗ vai anh, “Trần Mặc, không phải lỗi của cậu, cậu không cần tự trách.”

“Là 2 người, là hai người phụ nữ, họ đã ám sát Lục Đình và giết Tống Ảnh thừa.”

Mộc Cửu nói: “Họ là hai chị em làm nghề sát thủ.”

Đường Dật có chút bất ngờ, nhìn cô nói: “Mộc Cửu, cô biết họ à?”

“Người chị tên Cố Tây Hàm, em gái là Cố Tây Giác, từ 14 tuổi bắt đầu giết người, họ không quan tâm đến tiền, nhưng chỉ cần họ có hứng thú với ủy thác đó thì sẽ nhận, bất luận là ủy thác gì.”

Đường Dật mở to miệng, “Nói vậy là còn có người ủy thác họ, người thuê sát thủ là ai? Sao lại làm như vậy?”

“Làn hành động này bắt đầu từ mấy tháng trước, họ điều tra chúng ta đã lâu, cho nên biết rõ mỗi người chúng ta từ chuyện quá khứ, kể cả nhược điểm mỗi người, khi kế hoạch được lên họ lập tức hành động, từ việc đâm Lục Đình bị thương đến giết chết Tống Ảnh Thừa để hãm hại chị Mi, cuối cùng là bắt cóc chị Tiêu Nhã.”

Đường Dật hỏi: “Vậy chúng ta làm sao tìm được chị Tiêu Nhã.”

“Bắt cóc chị Tiêu Nhã là để làm con tin, rõ ràng là họ đã hoàn thành nhiệm vụ, hiện giờ chị Tiêu Nhã đã được giao cho người ủy thác, muốn biết được người ủy thác thì phải tìm ra hai người kia trước, mà để tìm họ chỉ có duy nhất một cách là để họ làm việc cho chúng ta.”

Đường Dật hiểu rõ nói: “Vậy là chúng ta phải làm người ủy thác, bảo họ đi giết người sao?”

Mộc Cửu gật đầu: “Họ sẽ không dễ dàng xuất hiện, chỉ khi nào đi giết người mới lộ diện nên chúng ta cần một người để dẫn dụ họ ra.”

Trần Mặc ngẩng đầu, gương mặt kiên quyết nói: “Để tôi làm.”

Mộc Cửu lắc đầu: “Không phải ai ủy thác họ cũng nhận nhưng nếu là giết tôi họ chắc chắn sẽ nhận.”

Tần Uyên vừa nghe lập tức bác bỏ, họ đã thiếu người lắm rồi nên không muốn mạo hiểm thêm bất kỳ ai nữa, “Nếu để em thì quá mạo hiểm.”

Mộc Cửu nhìn anh, kiên trì nói: “Em là người thích hợp nhất, trước giờ hai chị em họ chưa thất bại nhiệm vụ nào, ngoại trừ một lần duy nhất, chính là em, nên nếu là giết em thì chắc chắn họ sẽ nhận.”

Tần Uyên trầm mặc không nói, trong lòng còn đang suy tính xem nên làm thế nào có thể giảm bớt sự nguy hiểm nhất.

“Không phải có mọi người bảo vệ cho em sao? Anh luôn ở bên cạnh em, họ sẽ không thể gây tổn hại đến em được.”

Tần Uyên chăm chú nhìn cô một lát rồi nói: “Làm thế nào để liên lạc với hai chị em họ.”

“Đem thư ủy thác bỏ vào thùng thư trên đường lớn là được rồi.”

Sau khi gửi thư ủy thác, Mộc Cửu ngồi vào xe của Tần Uyên nói với anh: “Chờ em đến bệnh viện tâm thần Vĩnh Hoa đi, em muốn đi thăm em trai em”

“Em trai em?” Tần Uyên không ngờ Mộc Cửu có một người em trai hơn nữa còn ở bệnh viện.

“Đúng, em ruột, hơn nữa nó là em đưa vào bệnh viện.”

Vì sao? Trong lòng Tần Uyên muốn hỏi nhưng lại không nói ra miệng, Mộc Cửu lẳng lặng ngồi bên cạnh trả lời thắc mắc của anh, “Đem nó nhốt ở đó là vì em sợ.”

Tần Uyên nhẹ giọng nói: “Em đang bảo vệ cậu ta.”

“Đúng hơn là em sợ nó trở thành người mà em không thể khống chế được.”

“Vì vậy nên mới nhốt cậu ấy ở bệnh viện?”

Mộc Cửu nhìn cửa sổ nói: “Đợi em giải quyết hết mọi chuyện tôi sẽ thả nó ra.”

Tần Uyên dừng xe trước cửa bệnh viện tâm thần, quay đầu nhìn cô, “Mộc Cửu, không nên chịu đựng một mình.”

“Tần Uyên.” Mộc Cửu đột nhiên gọi anh, đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh, “Có phải anh đã quên lần đó hai chị em họ muốn giết em, anh chính là người đã cứu em.” Mộc Cửu nói rồi đưa mặt lại gần anh.

Tóc cô quét qua cổ Tần Uyên, cho đến khi trên mặt lưu lại cảm giác mềm mại, anh chợt nghe được giọng của Mộc Cửu truyền vào tai anh.

“Tần Uyên, cảm ơn anh.”

Sau khi Mộc Cửu xuống xe, Tần Uyên vẫn giữ tư thế vừa nãy, không hề nhúc nhích, không biết do lời nói của Mộc Cửu hay nụ hôn đột ngột vừa rồi, anh sờ sờ gò má có chút bất đắc dĩ nở nụ cười.

Mộc Cửu đi về phía trước, quay đầu nhìn sang hướng xe của Tần Uyên rồi lại quay đầu đi về phía bệnh viện.

“Chị tới rồi.”

Cậu bé đặt sách trong tay xuống, híp mắt nhìn cô, khoe miệng hơi cong lên, “Đến thả tôi ra ngoài?”

Mộc Cửu: “Chị đến là có việc.”

Hắn nhú mày, hiếu kỳ hỏi: “Việc gì?”

“Cố Tây Hàm và Cố Tây Giác.”

“Là chị em họ? Họ muốn giết chị?” Thân thể hắn hơi hướng về phía trước, nhìn chằm chằm vào mắt cô nói: “Chị thả tôi ra ngoài, tôi giúp chị giải quyết họ.”

Mộc Cửu nhìn hắn, nói: “Chị tự làm.”

“Hừ.” Cậu bé ngả người về phía sau, khinh thường nói: “Có phải chị chết thì tôi có thể ra ngoài?”

Mộc Cửu suy nghĩ chút, “Có lẽ không thể.”

Nghe câu trả lời của cô, cậu bé cầm cuốn sách không che hết khuôn mặt không nhìn cô nữa.

Mộc Cửu thấy vậy cũng không miễn cưỡng, đứng lên dự định rời đi, “Sau khi giải quyết xong chuyện chị sẽ quay lại thăm em”

“Chị!” Cậu bé đột nhiên gọi cô lại.

Mộc Cửu quay đầu nhìn hắn.

“Đừng chết!” Lồng ngực hắn phập phồng, vẻ mặt chăm chú: “Chị đừng chết!”

Mộc Cửu nhìn hần chút, gật đầu.

Tần Uyên nhìn đồng hồ trên tay, Mộc Cửu đã vào đó hơn một tiếng rồi còn chưa đi ra, cô lại không có di động nên không có cách nào để liên hệ với cô được.

Chắc không xảy ra chuyện gì chứ? Ổn định bất an trong lòng, Tần Uyên suy nghĩ chút thì quyết định xuống xe vào bệnh viện, đi tới chỗ tiếp tân hỏi một nữ y tá, “Cho hỏi, một tiếng trước cô có thấy cô gái cao khoảng 1 mét 6, tóc hơi dài, thân hình trung bình, cô ấy thoát nhìn có chút lạ, tôi muốn hỏi...”

Không đợi anh nói xong, cô y tá kia liền nói: “A, tôi biết anh muốn hỏi ai rồi.”

Tần Uyên lo lắng hỏi: “Cô ấy rời bệnh viện rồi sao?”

“Đúng vậy, khoảng nửa tiếng trước đã đi rồi.”

Nửa tiếng trước đã đi rồi? Tần Uyên đột nhiên nhớ lại hành động và lời nói của Mộc Cửu trước khi rời đi có chút kỳ lạ, “Chết tiệt.” Anh ảo não nắm tóc, vừa đi ra ngoài vừa gọi cho Thạch Nguyên Phi, “Thạch Đầu, lập tức xem camera gần bệnh viện Vĩnh Hoa, không tìm thấy Mộc Cửu.”

Mộc Cửu một mình đi trên con đường nhỏ vắng người, đột nhiên, một chiếc xe màu đen chạy đến chỗ cô, Mộc Cửu không né tránh, ánh mắt chuyên chú nhìn vào chiếc xe đang đến gần.

Xe cách cô rất gần mới dừng lại, gần đến mức cô có thể cảm nhận được nhiệt độ của xe và mang theo một cơn gió nhẹ.

Rất nhanh có một người phụ nữ xinh đẹp lộng lẫy, từ trên xe bước xuống, cô ấy đi giày cao gót, nhìn Mộc Cửu cười, môi đỏ mọng nói, “Bảo bối, đi một mình à.”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Chương 31: Ai hôn môi trong bóng tối.

Rất nhanh có một người phụ nữ xinh đẹp lộng lẫy, từ trên xe bước xuống, cô ấy đi giày cao gót, nhìn Mộc Cửu cười, môi đỏ mọng nói, “Bảo bối, đi một mình à.”

Mộc Cửu không chút hoảng hốt, bình tĩnh đứng nhìn Cố Tây Hàm nói: “Cô cũng vậy thôi.”

Cố Tây Hàm khoanh tay trước ngực, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên cánh tay, cô ta vẫn vui vẻ nhìn Mộc Cửu: “Bảo bối, sao gấp gáp tìm đường chết vậy?”

Mộc Cửu bình tĩnh nói: “Lần này người ủy thác các cô là ai?”

Cố Tây Hàm nhíu mày, cười khê, “A? Muốn cứu Lam Tiêu Nhã? À à, Tiểu Cửu của chúng ta đúng là cô bé trọng tình trọng nghĩa, đúng là giống cái cậu tên gì đó trước kia nha.” Tay cô xoa xoa cằm của mình, nhíu mày, tựa như đang suy nghĩ tên của người đó.

Ánh mắt của Mộc Cửu trở nên lạnh lẽo: “Hứa Vĩ, anh ấy tên Hứa Vĩ.”

“A, đúng rồi, cậu ấy là người đầu tiên chị em chúng tôi giết.” Cố Tây Hàm dần thu hồi vẻ mặt tươi cười, ánh mắt lạnh nhìn Mộc Cửu: “Nhưng làm sao bây giờ, tôi không có cách nào nói cho cô biết, huống hồ có nói cho cô biết cũng vô ích, bởi vì cô không còn mạng.” Cô ta nhìn Mộc Cửu chuyên chú, nặng nề nói hai chữ cuối cùng, đồng thời nhanh chóng rút ra hai con dao cắm ở thắt lưng, hướng về phía Mộc Cửu mà đâm đến.

Mộc Cửu ngửa ra sau thoát được, hai con dao sắc nhọn hướng vào hai bên cổ cô đâm đến, trong nháy mắt, tóc cô bay lên nên bị cắt đi một khúc.

Một nhát không có kết quả, tay Cố Tây Hàm nhanh chóng, dứt khoát chém về phía Mộc Cửu tựa như muốn ngay lập tức lấy mạng của cô, Mộc Cửu lui về phía sau, tay mạnh khảm bắt lấy cổ tay của Cố Tây Hàm, một tay kia như con dao chặt mạnh xuống tay của Cố Tây Hàm, cô ta bị đau liền buông lỏng tay ra, con dao bị rơi xuống đất, phát ra âm thanh rõ ràng.

Cố Tây Hàm cắn chặt răng, gương mặt xinh đẹp không còn bình tĩnh như trước, “A!” Cô ta trừng mắt, muốn dùng con dao còn lại đâm về phía Mộc Cửu, con dao kia vừa đâm về phía Mộc Cửu, cách cô vài tấc thì bị một lực mạnh mẽ cản lại.

Dao sắc nhọn đâm sâu vào bàn tay Mộc Cửu, máu tươi tứa ra, bắn lên mặt Mộc Cửu.

“Cô!” Cố Tây Hàm không tin nhìn mặt Mộc Cửu, không nghĩ đến Mộc Cửu dám dùng tay đỡ con dao kia, mà mắt Mộc Cửu đen nhánh nhìn cô ta, cho

dù bị như vậy nhưng về mặt cô vẫn như là không có chút cảm giác đau đớn nào.

Cho dù Cổ Tây Hàm bị ánh mắt đó trấn áp nhưng cô ta vẫn muốn rút con dao trong tay Mộc Cửu ra nhưng Mộc Cửu nắm rất chặt, đồng thời dùng chân gạt chân của Cổ Tây Hàm, làm cho cả người cô ta xoay chuyển, mặt bị áp chế hướng xuống đất, đầu Cổ Tây Hàm đụng vào mặt đất, cổ tay trái của cô ta bị kiềm giữ, cô ta buông con dao dính máu trong tay ra.

Mộc Cửu nhíu mày, cô lấy con dao đặt trên cổ Cổ Tây Hàm, chậm rãi nói: “Biết vì sao cô đánh không lại tôi không? Trong lòng cô luôn muốn giết tôi chết nhưng tôi lại muốn tìm mọi cách để sống sót, do vậy nên tôi mới mạnh mẽ hơn cô.”

“Cổ Tây Hàm, năm đó Hứa Vi vì tôi mà chết, vậy nên tôi không thể chết như vậy.”

Cô ta cười giễu cợt, “Vậy là cô muốn giết tôi để báo thù cho anh ta? Đúng là một cơ hội tốt, ha ha.”

“Tôi sẽ không giết...” Mộc Cửu chưa nói dứt lời, đột nhiên trên cổ cô bị một sợi dây xích trói chặt, cả người Mộc Cửu bị ngã ra phía sau.

“Khốn khiếp, dám làm chị tôi bị thương!” Cổ Tây Giác đến siết chặt sợi dây trên cổ Mộc Cửu, hai mắt đỏ rực, cả người tức giận, không chú ý đến con dao dính đầy máu trong tay Mộc Cửu.

“A!” Cổ Tây Giác mất lý trí thét một tiếng, cô ta mở to miệng cúi đầu nhìn con dao đâm vào bụng mình, đau đớn quỳ trên mặt đất.

Mộc Cửu cời sợi dây trên cổ, chiếc cổ trắng trẻo hiện lên một vòng màu đỏ, cô tựa như không biết, tay rút con dao trên bụng Cổ Tây Giác ra, máu cũng từ đó chảy ra, Cổ Tây Giác quỳ rạp trên mặt đất.

“Em à!” Trên trán Cổ Tây Hàm đầy máu, cô ta cầm con dao cố gắng đứng lên, muốn tấn công Mộc Cửu lần nữa.

Mộc Cửu nhìn cô ta xông tới, kéo tóc Cổ Tây Giác qua, để nửa người cô ta hướng lên trên, lấy dao để trên cổ cô ta im lặng nhìn Cổ Tây Hàm.

Cả người Cổ Tây Hàm run rẩy nhìn con dao trên tay Mộc Cửu, cuối cùng cũng dừng lại, “Mộc Cửu mau thả em gái tôi ra.”

“Chị ơi.” Cổ Tây Giác vô lực gọi, cô ta khó khăn bịt chặt vết thương trên bụng, sắc mặt trắng bệch.

Cổ Tây Hàm mắng: “Mau thả em gái tôi ra! Nếu không tôi sẽ cho cô sẽ cho cô chết rất thảm!”

Mộc Cửu bình tĩnh nhìn cô, “Chị Lục Đình bị cô đâm 3 nhát, hiện tại một nhát đã ở trên người em cô, còn hai nhát nữa đúng không? Cô chịu, hay cô ấy chịu đây?”

Cô Tây Hàm nhìn em mình ngất đi, lại nhìn con dao trong tay mình, tay cầm dao đang run rẩy.

Mộc Cửu nhẹ giọng nói: “Đều do cô quyết định, tôi nói rồi, sẽ không giết hai cô.”

“Người thua làm giặc, tôi chịu thua.” Cổ Tây Hàm cắn răng, nói xong thì đem con dao hướng vào bụng mình, trong nháy mắt máu tuôn ra nhuộm đỏ quần áo trên người, cô ta cố gắng đứng dậy, nhin đau nói hai chữ, “Một nhát.”

Cô ta thở hổn hển rút dao ra, rồi lại muốn đâm một lần nữa, Mộc Cửu đã mở miệng ngăn lại: “Chờ chút.”

Cô ta bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn Mộc Cửu.

Mộc Cửu hỏi: “Người ủy thác là ai?”

Cổ Tây Hàm khó khăn nói: “Tôi chỉ biết hắn ký tên là F.L.”

Mộc Cửu gạt đầu, hài lòng nói: “Thứ ba.”

Cô ta nhắm mắt, cười khổ, đâm vào người mình lần thứ hai.

Khi Tần Uyên và người của đội Hình Sự chạy đến thấy cảnh tượng như vậy, đội viên đội Hình Sự gạt mình, đối tượng tình nghi tự đâm dao vào bụng mình, một người bị tình nghi khác đang ôm bụng ngã trên mặt đất mà cô bé này lại đứng bên cạnh mặt không chút biểu cảm.

Nhân viên y tế đưa Cổ Tây Hàm và Cổ Tây Giác lên xe cứu thương, đội trưởng đội Hình Sự Cao Vũ Tường nhìn Mộc Cửu nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mộc Cửu bình tĩnh trả lời: “Hai người họ muốn giết tôi, tôi tự vệ nên đâm Cổ Tây Giác một dao, còn Cổ Tây Hàm, chắc là muốn tự sát.”

“...” Có quý mới tin lời cô.

Tần Uyên bên cạnh chăm chú nhìn Mộc Cửu, lúc này trên mặt cô dính chút máu, trên cổ có một vết hồng, mà tay cô thì lại đầy máu, từ ngón tay nhỏ giọt xuống đất.

Anh nhìn thẳng hướng Mộc Cửu đi đến, xung quanh tỏa ra sự tức giận, Mộc Cửu nhìn anh, nên không tự chủ lùi về sau hai bước, lại bị Tần Uyên đuổi

tay kéo áo trở về, anh không nói một câu, nhẹ nhàng bế cô lên, bước nhanh đến xe cứu thương gần nhất, đặt cô ngồi xuống, nói: “Bác sĩ, cô ấy bị thương.”

Nam bác sĩ trẻ tuổi nhìn vết thương trên tay Mộc Cửu, “A, vết thương sâu như vậy, còn là trực tiếp đâm vào, sâu hơn chút nữa chắc là phải chặt bỏ bàn tay này rồi.” Bác sĩ là người thẳng thắn thật thà, nghĩ gì nói đó, không kiêng kỵ điều gì.

Nhưng khi lời này vào tai Tần Uyên, ánh mắt anh nhìn Mộc Cửu càng thêm hung ác.

Mộc Cửu rụt cổ, nhỏ giọng nói: “Thật ra là không có gì, không đau.”

Tần Uyên lạnh lùng nhìn cô, trong người càng thêm tức giận, mắng cô, “Em im lặng cho anh, nếu còn nói nữa anh sợ sẽ tự mình bóp chết em đó!” Hai tay anh nắm chặt thành quyền, tựa như đang không chế cơn giận của mình, trên đường đến đây, trong lòng anh rất khó chịu, anh không biết Mộc Cửu có xảy ra chuyện gì không, không biết cô ấy có an toàn không, lúc nhìn thấy cô đứng đó tay chảy đầy máu thì cảm giác như bản thân mình không thở được, anh không không chế được bản thân, lấy sự an toàn và vui vẻ của cô là trách nhiệm của bản thân mình.

Mộc Cửu bấu môi không nói.

Bác sĩ đang trị thương cho Mộc Cửu không chịu được, nghĩ vị cảnh sát này sao lại có thể mắng một cô bé quá đáng như vậy, “Này này, anh cảnh sát, cô ấy là người bị thương, anh còn ác độc đe dọa cô ấy, anh xem cô ấy bị thương nặng như vậy đã sợ hãi lắm rồi, nếu anh còn mắng cô ấy như vậy, cô ấy sẽ sinh ra ám ảnh tâm lý, vết thương trên cơ thể có thể trị hết nhưng vết thương trong tâm hồn rất khó chữa trị.”

Tần Uyên tức giận đến mức trên trán nổi gân xanh nhưng không thể nói lại được câu nào.

Mộc Cửu quay đầu nhìn nam bác sĩ đang đắc chí, nam bác sĩ nhìn cô cười, dường như muốn nói cô không cần sợ.

Mộc Cửu nghĩ nam bác sĩ này là một người tài giỏi.

Sau khi ở bệnh viện băng bó vết thương, trên tay và trên cổ Mộc Cửu đều được quấn băng gạc, nhìn qua thì rất nghiêm trọng, tuy nhiên nếu nói nghiêm trọng thì phải nói đến hai chị em kia, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn còn hôn mê.

Tuy tay Mộc Cửu được chữa trị sẽ nhanh chóng hồi phục, không có vấn đề gì nhưng Tần Uyên vẫn rất tức giận, “Vì sao em đi một mình?”

Mộc Cửu cắn môi, “Em có thể tự giải quyết.”

Tần Uyên cau mày nhìn cô, “Tự giải quyết lại để bị thương.”

Mộc Cửu nói: “Vết thương nhỏ.”

Tần Uyên ấn vào ấn đường, “Em nói trước kia anh đã cứu em, em đối xử với người cứu mình như vậy sao, em có biết lúc không tìm thấy em anh lo lắng hoảng sợ thế nào không.”

“Xin lỗi.”

Tần Uyên nhìn đôi mắt to đen nhánh, vừa cảm thấy tức giận, vừa không biết nên làm gì, anh đưa tay che cặp mắt kia lại, tay phải nâng cổ cô lên để cô ngẩng đầu, từ từ cúi xuống hôn lên môi Mộc Cửu.

Bờ môi anh mềm mại phủ xuống, có chút trừng phạt, hung hăng cắn môi cô, đến khi trong miệng tràn đến mùi máu tươi, động tác của anh mới dịu dàng hơn.

Qua một hồi lâu, anh buông môi cô ra, nhưng vẫn gần gũi nhìn Mộc Cửu. Ánh mắt của cô nhìn anh có chút mơ màng, trên môi có giọt máu nhỏ, cô thờ ơ, một lúc sau mới nói: “Đau.”

Tần Uyên lúng túng lấy tay vuốt vết thương trên môi cô.

Mộc Cửu sờ sờ cổ, “Đau cổ.”

“...Thật muốn bóp chết em.”

Chương 32: Ai đang tuyệt vọng trong bóng tối.

Trên tay Mộc Cửu quấn băng gạc theo Tần Uyên trở về cục cảnh sát, Trần Mặc cũng từ bệnh viện trở về, Lục Đình hiện tại đã tỉnh, tình hình đã ổn định, vì muốn bắt được kẻ chủ mưu sau vụ này nên Triệu Cường cũng trở về.

Tình nghi của Hồng Mi đã được rửa sạch, Tần Uyên thấy sức khỏe của cô không tốt nên để cô ở nhà nghỉ mấy ngày, chăm sóc con trai, cũng để xử lý chuyện hậu sự của Tống Ảnh Thừa.

Triệu Cường thấy tình trạng của Mộc Cửu thì càng hoảng sợ, trừng mắt nhìn tay cô, “Sao lại như vậy?”

Tần Uyên liếc Mộc Cửu một cái, trả lời: “Cô ấy một mình đi gặp Cố Tây Hàm và Cố Tây Giác.”

Triệu Cường mở to hai mắt, nổi giận quát: “Họ làm cô bị thương thành như vậy! Tôi khao, hai cô ả đó thật đáng chết!”

Mộc Cửu thờ ơ vẫy tay, mặt không đổi nói: “Vết thương nhỏ, tôi đảm họ ba nhát.”

Triệu Cường sừng sốt chút, nghĩ đến việc Lục Đình bị đâm ba dao, cảm động trong lòng, “Em gái Mộc Cửu, cảm ơn cô!”

Tần Uyên: “Em có hỏi được người ủy thác của Cố Tây Hàm và Cố Tây Giác không?”

Mộc Cửu: “Hắn ký tên là F.L.”

Triệu Cường nắm tóc, “F.L, tên viết tắt?”

Thạch Nguyên Phi lập tức dùng máy tính kiểm tra, “Tên viết tắt này trong cả nước có rất nhiều, ở thành phố chúng ta cũng không ít.”

Triệu Cường bĩu môi nói: “Nếu không phải tên viết tắt thì có thể là một ký hiệu nào đó?”

Đang nói, Đường Dật cầm một bao thư màu đỏ chạy đến, “Mộc Cửu cô có thư.”

Lúc này mà có người gửi thư chuyển phát nhanh cho Mộc Cửu, mọi người nhìn chăm chăm lá thư, Mộc Cửu tiếp nhận thư, trên bao thư viết hai chữ Mộc Cửu, cô nhìn thoáng qua liền biết chữ viết của ai.

Cô mở thư, trên trang giấy viết thư màu trắng là một nắm tóc màu cà phê.”

Đường Dật la lên: “Đây là màu tóc của chị Tiêu Nhã!”

Mộc Cửu mở thư ra đọc.

Tiểu Cửu thân yêu:

Đã lâu không gặp, không biết em còn nhớ bút tích của tôi không, hay đến tên tôi cũng quên rồi, nhưng tôi vẫn còn rất nhớ em, những vụ án của em tôi đều đặc biệt chú ý, tôi cũng rất hiểu người bên cạnh em, nhưng bọn họ không xứng đáng ở bên cạnh em, em với tôi là cùng một loại người, chỉ có tôi mới có thể hiểu em

Tiểu Cửu, tôi ở một mình cũng lâu rồi, nên tôi mới mời đồng nghiệp của em đến làm khách, muốn gặp tôi sao, tôi ở trong quá khứ chờ em, em biết nên gặp tôi ở đâu mà.

F.L.

Tần Uyên nhìn Mộc Cửu hỏi: “Em biết người này sao?”

“Là bạn trước kia của em” Mộc Cửu bình tĩnh trả lời, sau đó cầm bút dùng tay trái viết ‘M, T, L’, ‘F, H’, ‘F, L’, sau đó cô gạch hết những chữ F và L, sau đó viết xuống ‘T, M, H’, Mộc Cửu viết xong quay đầu nhìn họ, “Hắn tên là Đào Mẫn Hoài.”

“Em biết hắn ở đâu sao?”

“Ở nơi ở trước đây của em, một thế giới bên ngoài không có chút liên hệ đến xung quanh.” Mộc Cửu nhìn thư trong tay, một lúc sau nói: “Một nơi tắm tôi.”

Lam Tiêu Nhã dần tỉnh lại, cô từ từ mở mắt, đèn phía trên có chút chói mắt, cô hé mắt, một lúc sau mới thích ứng được.

Vừa mở mắt cô nhìn thấy trần nhà màu trắng với 1 ngọn đèn, ánh sáng có chút ngả sang màu vàng, cô di chuyển tay lại phát hiện nhúc nhích những ngón tay có chút khó khăn, toàn bộ sức lực như bị cạn kiệt, không thể nào nhúc nhích.

Cô bị chuột thuốc, cô nghĩ.

Ánh mắt cô nhìn xuống dưới, đây là bộ quần áo cô mặc hôm bị bắt nhưng giày đã bị cởi ra, cô thấy sàn nhà màu trắng chắc là cô đang nằm trên giường.

Lam Tiêu Nhã hơi xoay qua chỗ khác, giường bên cạnh có một cái tủ trên đầu giường, phòng này rất lớn, làm cho người ta kinh hoàng là trong phòng có một tủ sách rất lớn, đủ để che hết một mặt bức tường, trên tủ có rất nhiều sách.

Lam Tiêu Nhã lại thử chuyển động cơ thể, trên trán đã có mồ hôi lạnh nhưng cả cánh tay không thể giơ lên, cô thở hổn hển nên quyết định nghỉ ngơi một chút.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, trong lòng cô cả kinh, nghe được tiếng bước chân càng lúc càng gần.

“Cô đã tỉnh.” Giọng của hắn rất khàn, khàn đến mức khiến cho người nghe khó chịu, làm Lam Tiêu Nhã không tự chủ nhíu mày.

Người kia vừa nói vừa đi đến bên cạnh giường Lam Tiêu Nhã, Lam Tiêu Nhã thấy mặt của hắn thì cả người liền kinh sợ.

Đây là gương mặt của một người đàn ông trẻ tuổi, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt đen láy, nhưng đó chỉ là một nửa gương mặt của hắn, nửa còn lại bị bóng nghiêm trọng, vết bóng đó kéo dài đến cổ hắn, bây giờ Lam Tiêu Nhã mới hiểu lý do tại sao giọng hắn lại khàn đến như vậy.

Khóe miệng hắn để lộ ra một nụ cười nhạt, nhìn Lam Tiêu Nhã không thể nhúc nhích nói: “Biết đây là đâu không?”

Lam Tiêu Nhã muốn nói chuyện, mở miệng ra nói lại phát hiện không có âm thanh nào, cô không biết làm sao chỉ có thể mở to hai mắt.

Hắn biết cô không thể nói chuyện, có lẽ căn bản là không muốn nghe cô nói, hắn quay đầu nhìn căn phòng, rồi tiếp tục lời nói của mình, “Nơi này là căn phòng trước kia của Tiểu Cửu, đây là chỗ ở trước đây của em ấy. Nhìn thấy sách trên đó không? Mỗi ngày Tiểu Cửu đều ở đây để đọc sách đó, toàn bộ sách trên đó em ấy đều đã đọc qua. Tôi và em ấy từ nhỏ đã biết nhau, đến bây giờ đã hơn mười năm, các người cùng em ấy quen nhau bao lâu, nửa năm? Các người vốn không hiểu em ấy, không biết thân phận em ấy, không biết quá khứ của em ấy, thậm chí còn không biết tên thật của em ấy, các người có tư cách gì ở bên cạnh em ấy, cũng giống như cô hiện tại đang ở trên giường để mặc cho người ta muốn làm gì thì làm đúng không?” Trên gương mặt vụn vỡ của hắn mang theo một ý cười giễu cợt, “Được rồi, điện thoại di động của cô ở trên mặt đất, cô muốn gọi ai thì gọi đi.”

Nói xong, người đàn ông đó đi ra khỏi phòng.

Lam Tiêu Nhã quay đầu, nhìn trên mặt đất quả nhiên thấy được điện thoại của mình, cô chuyển động tay, căn bản không có sức để ngồi dậy, cô cố gắng chuyển động thân thể, mỗi một động tác dường như hao tổn rất nhiều sức lực, cô di chuyển một chút rồi nghỉ ngơi, tác dụng thuốc trong cơ thể dường như càng lúc càng giảm đi, cô chậm rãi đến mép giường, thân thể dùng chút lực thì toàn bộ người cô đều ngã xuống đất.

Trên đầu và cả cơ thể đều là mồ hôi, quần áo thì dính sát vào người, trong cổ họng thì khô rát.

Cô thở gấp, rồi nhìn đến chỗ điện thoại di động, điện thoại cách chỗ cô không xa, nếu bình thường chỉ cần vài bước là lấy được nhưng hiện tại lại có cảm giác rất xa.

Đến lúc không còn xa lắm, Lam Tiêu Nhã đưa tay hướng về phía điện thoại cứ từng chút từng chút một, tay cô đã chạm đến điện thoại, cô nắm chặt điện thoại di động, run rẩy mở điện thoại, bấm số gọi đi.

Điện thoại reo một chút khoảng 30 giây sau, cô nghe âm thanh điện thoại được kết nối.

Lam Tiêu Nhã mở miệng, thì mới nhớ ra mình chỉ có thể phát ra tiếng ê ê a a, qua một lúc lâu, trong điện thoại truyền đến giọng cười khàn, “Thật là làm khó cho cô, cho cô dùng điện thoại, cô liên không ngại gọi vào số của anh ta, thấy có ích gì không.”

Giây tiếp theo, điện thoại liền bị ngắt, Lam Tiêu Nhã buông lỏng tay, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Chương 33: Ai đang hồi tưởng trong bóng tối.

Đội điều tra đặc biệt dựa theo trí nhớ của Mộc Cửu đi đến chỗ đó, đây khu một khu đất hoang, phía sau là một rừng cây rộng lớn.

Triệu Cường ngạc nhiên nói: “Trời ạ, tôi còn không biết trên đời có một nơi như thế này! Sao lại không có căn nhà nào hết vậy?”

Mộc Cửu chỉ xuống đất, “Nhà dưới đất.”

Triệu Cường woa một tiếng, “Nhà dưới lòng đất? Trụ sở bí mật sao?”

Mộc Cửu không trả lời anh nữa, vừa đi vừa chú ý động tĩnh dưới chân, chỉ chốc lát, cô giẫm chân lên mặt đất, quay đầu nói với họ: “Chính là chỗ này.”

Cô đá đất cát ra xung quanh, sau đó mở cánh cửa dẫn xuống dưới lòng đất, Mộc Cửu nói: “Tôi xuống dưới, mọi người chờ ở đây đi.”

Tần Uyên kiên trì nhìn cô nói: “Mộc Cửu, cùng đi đi.”

Mộc Cửu quay đầu nhìn anh.

Tần Uyên nhìn tay của cô, lạnh lùng nói: “Đừng quên vết thương trên tay em.”

Mộc Cửu mím môi, không nói nữa, âm thầm chấp nhận, cô đi xuống trước, Tần Uyên, Triệu Cường, Đường Dật, và Trần Mặc đi theo sau, Trần Mặc đi sau cùng đóng cửa lại, bên trong lập tức tối đen như mực, không có một tia sáng.

Họ dùng điện thoại để chiếu sáng con đường dưới chân, Mộc Cửu không bị ảnh hưởng, vững vàng đi từng bước xuống dưới, tuy rằng đã lâu cô không đến đây nhưng không khí và từng bậc thang ở đây đều khắc sâu trong trí nhớ cô, tựa như tất cả những chuyện xảy ra cô đều nhớ rất rõ, dù nơi này có biến mất cô cũng không thể nào xóa bỏ trí nhớ của mình.

Sau khi đi qua hết các bậc thang, họ lại đi trên đất bằng, Tần Uyên lấy điện thoại chiếu về phía trước, thấy có một cánh cửa trước mặt.

Mộc Cửu đi tới, dùng tay không bị thương đặt trên cửa, cổ sức đẩy về phía trước, Tần Uyên nhanh chóng tiến lên giúp cô cùng nhau đẩy ra.

Phía trước cửa là một mảnh đen tối, Mộc Cửu quay đầu nói với họ: “Đoạn đường tiếp theo mọi người phải đi theo tôi, không được đi chỗ khác.”

Họ đều gật đầu, Triệu Cường có chút ngạc nhiên hỏi Mộc Cửu: “Nếu không cẩn thận lạc đường thì sao?”

Mộc Cửu mặt không đổi nói: “Sẽ chết.”

Triệu Cường hạ thấp giọng hơn một chút, “Vậy không có ai đến chỗ này sao? Nếu đến thì thế nào?”

Mộc Cửu tiếp tục nói: “Người tới đều chết hết, không một ai có thể sống.”

Triệu Cường nuốt một ngụm nước bọt, nhìn nơi tối tăm trước mắt, giống như là hang động này đang nuốt chửng anh.

Triệu Cường: “Vậy nếu cô đi lạc đường thì sao?”

Mộc Cửu: “Sẽ chết.”

Giọng Triệu Cường có chút run lên, sợ sệt nói: “Em gái Mộc Cửu, lần gần đây nhất cô đến đây là khi nào?”

Mộc Cửu bình tĩnh trả lời anh: “Vài năm trước.”

“...” Triệu Cường càng run hơn.

Rồi Mộc Cửu nói, “Nhưng may là tôi rất thông minh.”

Vậy nghĩa là không thành vấn đề sao? Triệu Cường nhìn trời thờ dài, cảm giác mình bị Mộc Cửu trêu chọc.

Mộc Cửu quen thuộc đi về phía trước, một chút thì quẹo phải, một lát quẹo trái, một hồi đến cửa này, đi chút nữa thì đến cửa kia, căn hầm nay quả thật giống như mê cung, chỉ cần đi lạt một chút sẽ không thể quay đầu.

Dọc đường đi, để không quấy rầy Mộc Cửu, mọi người không ai nói lời nào, chỉ đi theo sát Mộc Cửu, đi lòng vòng ở bên trong khoảng nửa tiếng thì Mộc Cửu dừng lại: “Đến rồi.”

Triệu Cường và Đường Dật sau lưng thờ dài nhẹ nhõm.

Triệu Cường thờ hồn hèn nói: “Em gái Mộc Cửu, đây là nơi trước đây cô ở sao? Thật không phải chỗ cho người sống?”

“Đây vốn không phải chỗ cho người sống, nơi này là nơi bồi dưỡng biến thái.” Mộc Cửu nói rồi đẩy cửa trước mặt, tia sáng bên trong lọt qua khe cửa, chiếu sáng toàn thân họ.

“Hoan nghênh về nhà, Ngôn Cửu.” Phía sau truyền đến giọng khàn của một người đàn ông.

Sau khi thích ứng với ánh sáng, họ nhìn thấy được căn phòng, cảnh tượng trước mắt khiến họ giật mình, cũng không thể tin được ở dưới lòng đất có thể xây dựng như vậy, căn phòng này giống như một phòng khách, trên ghế sa lon trước cửa còn có một người đàn ông, phân nửa mặt hắc đeo một nửa mặt nạ, che đi toàn bộ phần mặt bên trái, nhưng mơ hồ vẫn có thể thấy vết tích đáng sợ trên mặt hắc.

Triệu Cường đột nhiên ý thức được lời hắc mới nói, “Ngôn Cửu? Hắc gọi ai vậy?”

Đào Mẫn Hoài cười, không có ý tốt nói, “Em ấy vốn tên là Ngôn Cửu, chỉ là mọi người không biết thôi.”

Mộc Cửu không để ý đến hắc, trực tiếp hỏi: “Bạn tôi đâu?”

Đào Mẫn Hoài nhìn cô nói: “Tiểu Cửu, bạn của em chỉ có một mình tôi, người bên cạnh em sẽ vứt bỏ em thôi, nhưng tôi vẫn sẽ ở bên em.”

Mộc Cửu lạnh lùng nói: “Nên anh đã giết Hứa Vĩ.”

Đào Mẫn Hoài giải thích: “Hứa Vĩ không phải tôi giết, là Cố Tây Hàm và Cố Tây Giác giết.”

Mộc Cửu nói: “Là anh sai họ đi giết, họ còn muốn giết luôn tôi nhưng đáng tiếc là tôi còn sống.”

Về mặt Đào Mẫn Hoài âm trầm, nói với anh: “Tiểu Cửu, hẳn ta không xứng ở bên cạnh em, tựa như họ cũng vậy. Chỉ có tôi, chúng ta cùng một loại người, bị mọi người chán ghét vứt bỏ, chúng ta giống nhau.”

Triệu Cường nghe xong lập tức xông lên mắng: “Anh nói những nói cuội gì đấy, chúng tôi mới không vứt bỏ em gái Mộc Cửu.”

“Không vứt bỏ? Bạn gái anh vì em ấy mà bị thương, chồng của đồng nghiệp cũng vì em ấy mà chết.” Ngón tay Đào Mẫn Hoài chỉ về hướng Trần Mặc, “Còn anh nữa, vì cô ấy mà bị thương, đương nhiên bên trong còn cô gái kia, hiện giờ không thể cử động được, cũng đều vì cô ấy.”

Trần Mặc lạnh lùng nói: “Mộc Cửu có lỗi gì chứ? Tất cả đều do anh sắp đặt!”

Đào Mẫn Hoài vẫn cố chấp nói: “Mọi người không ở cùng một chỗ với em ấy sao tôi phải làm như vậy, chỉ cần mọi người rời khỏi Mộc Cửu, tôi sẽ trả Lam Tiêu Nhã cho mọi người, thế nào?”

Tần Uyên trực tiếp cự tuyệt: “Không thể nào, chúng tôi phải đem cả Mộc Cửu và Lam Tiêu Nhã cùng đi.”

Đào Mẫn Hoài nhìn Mộc Cửu, “Tiểu Cửu, em nói đi?”

Mộc Cửu nói: “Mọi người đi cứu chị Tiêu Nhã đi.”

“Mộc Cửu!”

Mộc Cửu quay đầu nhìn Tần Uyên: “Trên người chị Tiêu Nhã có bom.”

Đào Mẫn Hoài cười to, “Quả nhiên là Tiểu Cửu, hiểu anh như vậy, thời gian chỉ còn 5 phút, đến rồi tự nhiên tôi sẽ cho mọi người biết mật mã của căn phòng.”

Ngón tay Mộc Cửu chỉ đường cho họ, “Từ cửa kia ra ngoài, đi thẳng sau đó quẹo phải, đi tới chỗ rẽ thứ hai thì quẹo trái, sau đó lại quẹo trái, căn phòng thứ tư chính là phòng của tôi.”

Đào Mẫn Hoài nhìn Mộc Cửu cười.

Tần Uyên nhìn thoáng qua Mộc Cửu, nói với bọn Triệu Cường: “Đi.”

Bóng dáng của họ vừa biến mất sau cánh cửa, trong căn phòng hiện tại chỉ còn hai người.

Mấy phút sau, trên dàn thiết bị của Đào Mẫn Hoài vang lên giọng nói của Tần Uyên, “Mật mã.”

Đào Mẫn Hoài cười nói: “0209.” Sau đó ung dung nhìn Mộc Cửu.

Trên dàn thiết bị truyền ra âm thanh tích tích tích tích, rồi chợt nghe tiếng cửa bị đẩy ra.

Lúc này thời gian chỉ còn lại 30 giây, Tần Uyên lập tức đi vào thì thấy Lam Tiêu Nhã đang nằm trên giường, cô không cử động, chỉ nằm yên ở đó, nhắm mắt, như đang hôn mê.

Tần Uyên thấy thời gian trên đồng hồ không ngừng vơi đi, quát: “Trên bom còn một mật mã!”

Lúc này thời gian chỉ còn 15 giây.

“Ha ha.” Giọng khàn của Đào Mẫn Hoài lúc này đặt biệt lạnh lùng, cứng rắn, “Tôi đã từng nói chỉ cho mọi người mật mã của căn phòng.”

Chỉ còn 10 giây.

“Mọi người đi ra ngoài!” Tần Uyên hướng mọi người la to, đồng thời muốn tháo bom trên người Lam Tiêu Nhã ra.

Còn 5 giây.

Lam Tiêu Nhã nhìn Đào Mẫn Hoài ngồi trên sa lon cười đến vẻ mặt vặn vẹo, đột nhiên hô: “1204.”

Khuôn mặt tươi cười của Đào Mẫn Hoài cứng lại.

Thời gian trên bom dừng lại ở 1 giây

Tần Uyên tê liệt ngồi dưới đất, ba người kia đều thở dài một hơi.

“Mật mã là ngày sinh nhật của anh, anh yên tâm, tôi nhớ rõ.” Mộc Cửu chậm rãi đi đến trước mặt Đào Mẫn Hoài, đưa tay bóp cổ hắn, “Nhưng Đào Mẫn Hoài, cho đến bây giờ tôi và anh cũng không giống nhau, anh giết người vì thú vui mà tôi giết họ vì để bảo vệ người bên cạnh tôi, cho dù họ có cho

là tôi biến thái. Hơn nữa, anh biết không, năm đó, lửa là do tôi đốt, tôi cũng biết anh ở bên trong.”

Đào Mẫn Hoài trừng lớn mắt làm cho khuôn mặt hắn trở nên dữ tợn, mặt cô không đổi nói: “Nếu lần đó phá hủy không xong thì hủy lần hai.”

Mộc Cửu nhìn Tần Uyên, Triệu Cường, Đường Dật, trên lưng Trần Mặc là Lam Tiêu Nhã, họ đứng đó không xa, chậm rãi đi đến, cô đứng trước mặt họ, không nói gì.

Tần Uyên kéo tay cô, nhẹ giọng nói: “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Cửa đột nhiên bị mở ra, Ngôn Luật đang đọc sách, không ngẩng đầu, không vừa ý nói: “Xem ra đúng là chưa chết.”

Tiếng bước chân ngày càng rõ ràng: “À? Xem ra con đang ở đây chờ chị con.”

Ngôn Luật nghe giọng người đó, trong nháy mắt thân thể cứng lại một chút, hắn để sách xuống, nhìn người đàn ông kia, nhíu mày, “Ông đúng là chưa chết?”

Người đàn ông lấy khăn tay ra, từ từ lau tay mình, mỉm cười nhìn Ngôn Luật nói: “Con đây là đang nguyên rửa ba mình sao?”

Ngôn Luật cảnh giác nhìn hắn: “Ông đến tìm tôi làm gì? Muốn để Ngôn Cửu đi tìm ông?”

Người đàn ông lấy khăn tay bỏ lại trong túi, mang kính vào, mỗi động tác của hắn đều ưu nhã, hắn nói: “Hai người quan trọng nhất của nó đều ở trong tay ta, con nghĩ nó sẽ không tới tìm ta hay sao?”

“Mẹ, mẹ cũng đang ở trong tay ông?” Ngôn Luật cười lạnh một tiếng, “Thảo nào Ngôn Cửu tìm không được bà ấy.”

“Vậy nên chúng ta cùng về nhà, con trai của ta, đây là thời gian gia đình chúng ta đoàn tụ.”

Bạn đang đọc truyện *Người Điều Khiển Tâm Lý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.